

DE KRACHT VAN JEZUS' BLOED

20 PREKEN OVER HET BLOED VAN JEZUS

DOOR

ANDREW MURRAY

(1828-1917) geboren in Zuid-Afrika in een gezin van een Schotse zending.

JACQUES DUSSEAU & C°. — UITGEVERS.
Amsterdam - Kaapstad.

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2007

INHOUD

Voorrede

Gedicht.

1. Het bloed in de Heilige Schrift, Hebr. 9: 7, 18
2. De Verlossing door het bloed, 1 Petrus 1: 19
3. De Verzoening door het bloed, Rom. 3: 24, 25
4. Reiniging door het bloed, 1 Joh. 1: 7
5. De Heiliging door het bloed, Hebr. 13: 40
6. Door het bloed gereinigd om God te dienen, Hebr. 9: 14 .
7. De inwoning in het Heiligdom door het bloed, Hebr. 10: 19-22
8. Het Leven door het bloed, Joh. 6: 53-56
9. De overwinning door het bloed, Openb. 12: 11
10. Hemelvreugde door het bloed, Openb. 7: 14
11. De Geest en het bloed, 1 Joh. 5: 8
12. De schare door het bloed gekocht, Openb. 5: 9
13. Het bloed Zijns kruises, Col. 1: 20
14. Het Altaar door het bloed geheiligd, Exod. 29: 37
15. Het geloof in het bloed, Rom. 3: 25
16. Het bloed des Lams, Openb. 7: 14
17. Als ik het bloed zie, Exod. 12: 13
18. Gode gekocht met Uw bloed, Openb. 5: 9
19. De bloedbesprenging en de Drie-eenheid, 1 Petrus 1: 2
20. Gewassen in Zijn bloed, Openb. 1: 4, 5

INLEIDING

Overgenomen uit een vraaggesprek met de heer L. J. van Valen
Reformatorisch Dagblad, vrijdag 10 oktober 2008

... Ik wilde graag over Murray schrijven vanwege zijn grote bijdrage aan de uitbreiding van Gods Koninkrijk. Hij was een veelzijdig en kleurrijk leidersfiguur die van grote betekenis is geweest voor de kerk in Zuid-Afrika. Met veel toewijding gaf hij leiding aan een grote opwekking die er in 1860 plaats had.

Van Murrays vader is bekend dat hij veertig jaar lang naar een geestelijke herleving had uitgezien. Elke vrijdagavond trok hij zich in zijn studeerkamer terug om ervoor te bidden. Toen hij de wonderen zag die de Heere in tal van gemeenten deed, riep hij in tranen uit: „Dat ik dit nog mag meemaken...”

„Murray Jr. merkte in het pastoraat dat mensen zich min of meer gelaten neerlegden bij hun falen en hun inwonende zonden. Meer dan eens hoorde hij gemeenteleden zeggen: „We blijven tot het laatst zondaar, nietwaar?” Daar was hij het op zich mee eens, maar de manier waarop zulke uitspraken werden gedaan, wees hij af. Mensen namen er genoegen mee. Zij berustten erin. Ze gebruikten die waarheid als een dooddoener.

Na een weg van zoeken en tasten ontdekte Murray dat de Heere ons veel meer in de heiliging wil geven dan wij ons bewust zijn. In de weg van gebed en Bijbelonderzoek breekt Hij de heerschappij van de zonde in ons leven af. Christus is niet alleen de Gekruiste, maar ook de Opgestane. Daarom kunnen wij door de kracht van de Heilige Geest vorderen in de genade. De zonde is er wel, maar hij heerst niet meer over ons”

Murray is bekritiseerd om zijn gedachten over het zogenaamde overwinningsleven. Hoe taxeert u die kritiek?

„Van Murray heb ik geleerd dat er bij de Heere veel meer genade verkrijgbaar is dan wij denken. Met grote liefde schrijft hij over Gods genade en barmhartigheid. Met puriteinen als Walter Marshall wijst hij er voortdurend op dat het leven van de heiliging voortvloeit uit het gelovig zien op het kruis. Christus heeft de straf op de zonden betaald. Maar Hij heeft ook overwonnen over zonde, dood en hel. Zie ik op Hem, dan weet ik: *in Hem ben ik meer dan overwinnaar.*

Mijn kritiekpunt op Murray is dat hij neigt tot verwaarlozing van het geloofsleven zoals Paulus dat beschrijft in Romeinen 7. Alsof Gods kinderen een stadium kunnen bereiken waarin zij niet meer uitroepen: „Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen van het lichaam des doods?” Het lijkt erop dat Murray onvoldoende rekent met de radicaliteit van de zonde. Tijdgenoten van Murray gingen nog een stapje verder. Zij leerden het perfectionisme mensen zouden zelfs een zondeloze staat kunnen bereiken. Heeft Murray te weinig oog voor Romeinen 7, wij missen naar mijn overtuiging al te zeer een helder inzicht in Romeinen 6. Dat hoofdstuk is in de gereformeerde traditie verwaarloosd, vind ik. Het beschrijft de uitgangspositie van de gelovige: *hij is met Christus gestorven en begraven. Zijn schuld is betaald.* Velen van Gods kinderen, of ze nu een zwak geloof hebben of een sterk, beseffen dat niet of nauwelijks.

Te weten met Christus gestorven te zijn is de sleutel tot heiliging. Hoe meer wij dat geloven, hoe meer wij het ervoor houden, niet als dogma maar als geestelijke realiteit. Hoe meer wij verlangen naar een leven tot eer van God, hoe meer geloofsvruchten wij dragen.

VOORREDE

Het was op mijn laatste reis naar Europa in 1882, dat in de loop van mijn overdenkingen aan boord, de gedachte aan de kracht van Jezus' bloed in mij opkwam en mijn gemoed bezig hield. Het was mij als of ik de uitdrukking ergens gehoord had. Het was mij ook als of het woord mij gedurig lokte om te vragen: en wat is dan eigenlijk de kracht die dat bloed betonen kan? De werkzaamheid met het woord, en de overpeinzing van de Schrift om het antwoord te vinden, werd mij tot gaten zegen. Later vond ik dat de uitdrukking afkomstig was van een lied dat ik enige jaren vroeger gehoord had.

In het jaar 1883 werd ik geleid om dit onderwerp te nemen voor de lijdensprediking in de gemeente. Toen de lijdensstijd voorbij was, vond ik dat er nog zoveel stof was dat ik nog enige onderwerpen behandelde. De eerste vijftien preken in deze bundel zijn op deze wijze ontstaan, en werden in dat jaar voor de Afrikaanse Kerkbode op Schrift gesteld en uitgegeven. De laatste vijf zijn van latere tijd.

Deze uitgave geschiedt thans omdat ik de diepe overtuiging koester dat wij de Christenen niet te veel wijzen kunnen op de waarheden die het bloed ons verkondigt. Als daar zijn, dat een vrijmoedige reine toenadering tot God en gemeenschap met Hem onmogelijk is zonder een zeer levende en krachtige ondervinding van de werking van Christus' bloed. Dat die werking is een verborgene, geestelijke, Goddelijke, en daarom alleen kan ondervonden worden in een hart dat zich zeer teder en onverdeeld onder de leiding van Gods Geest stelt. En hoe meer wij inzien welke de gezindheid in de Heere Jezus is, die Hem bij de uitstorting van Zijn bloeds bezielde, wij des te meer zullen verstaan en ondervinden welke kracht het in ons werken zal. De verzoening en de schuldvergeving zullen voor ons zijn de heerlijke ingang tot een leven waar het bloed, gelijk het in de hemel werd ingebracht en daar altijd blijft, in der waarheid de kracht van een hemels leven zal wezen.

Het is niet zonder aarzeling dat ik deze bundel uitzend. Men bopt gevaar om, in de poging om met menselijke woorden de hemelse verborgenheden duidelijk te maken, de zielen af te leiden van dat wat toch eigenlijk alleen de zegen kan brengen: het wachten op God om ze door Zijn Geest te openbaren.

Ik heb getracht er aan te herinneren dat gelijk het bloed de diepste verborgenheid is der verlossing, zo zijn kracht alleen ondervonden kan worden in een gezindheid gelijk aan die van Hem die het uitstortte, en daarom alles aankomt op het hart dat er mee te doen heeft.

Ik koester het vertrouwen dat voor degenen die uit deze begeerte het boek lezen, het zijn nut en zegen kan hebben; dat zij zich een tijdlang bezighouden met de beschouwing van alle zijden van wat inderdaad is het middenpunt in Gods wonderbare raad der verlossing.

Het is mijn bede dat de Heere God uit al Zijn Volk ook mij al dieper mocht inleiden in de zalige ervaring van een hart en wandel waarin het bloed zijn kracht betoont, en een verkeer met God in de vrijmoedigheid en innigheid die het bloed kan werken. Hij doe ons ondervinden en betonen wat het zegt *dat wij onze klederen hebben gewassen en witgemaakt in bloed des Lams*. Het zij zo.

WELLINGTON,
17 juli 1894.

ANDREW MURRAY.

GEDICHT

1

*Och, vele jaren heeft mijn hart
Met pijn en smart gehaakt,
Naar aandeel in mijns Heilands bloed,
Dat zondaars sneeuw wit maakt.*

*KOOR. In Jezus bloed is kracht,
In Jezus bloed is kracht,
In Jezus bloed is kracht,
Het wast mij wit als sneeuw!*

2

*De vromen zeiden mij wel eens,
Hoe 't harte wordt geraakt,
Als men ontdekt, hoe 't dierbaar bloed
Ons zondaars sneeuw wit maakt.*

3

*Ik kwam tot Jezus, snood en vuil,
'k Vertrouwde op Zijn bloed.
Hij doopte mij, en maakte mij
Gans sneeuw wit in die vloed.*

4

*Hij zag mij aan met vriend'lijk oog,
Waarin zijn liefde blaakt;
En 'k werd verzekerd dat Hij mij
Reeds sneeuw wit had gemaakt!*

5

*'k Vertel het nu aan iedereen,
Dat Jezus zalig maakt!
Vertrouw op 't bloed, en ge ondervindt,
Dat 't ook u sneeuw wit maakt.*

De kracht van Jezus' bloed.

1. HET BLOED IN DE HEILIGE SCHRIFT

“*Niet zonder bloed.*” Hebrëeën 9: 7, 18.

In de Heilige Schrift heeft God veelmaal en op velerlei wijze tot ons gesproken; toch is het alles dezelfde stem, altijd het woord van dezelfde God. Daarom is het van zulk belang om wel eens de Schrift als een geheel te nemen, en te horen wat zij in haar verschillende delen getuigt, omtrent een of andere bepaalde waarheid. Dan eerst komen wij tot de volle indruk van de plaats, die deze waarheid werkelijk in de openbaring, of veeleer in het hart van God inneemt. Dan eerst ontdekken wij, welke de grondwaarheden der Schrift zijn, die boven andere onze aandacht verdienen. In de wijze, waarop zij telkens, bij elke nieuw aanvang in Gods leidingen, op de voorgrond treden, hebben wij een Goddelijke vingerwijzing omtrent datgene, wat bij het afwisselende der verschillende bedelingen altijd onveranderlijk hetzelfde blijft.

Het is mijn begeerte in de prediking, waartoe deze rede de inleiding is, u te wijzen op wat de Schrift ons leert omtrent de heerlijke kracht van het bloed van Jezus en al de wonderbare zegeningen die ons daarin bereid zijn. Ik weet niet hoe ik betere grondslag voor die verkondiging kan leggen en beter bewijs geven voor de alles overtreffende heerlijkheid van dat bloed als de kracht der verlossing, dan door te vragen om eenvoudig met mij de Schrift te doorwandelen, en daar te zien, welke de geheel enige plaats is die, van het begin tot het einde van Gods openbaring onder de mensen aan het bloed wordt toegekend. Het zal ons blijken, dat er geen enkel denkbeeld is dat, van Genesis tot Openbaring, van de poort van het Paradijs tot in de eeuwige heerlijkheid, meer gedurig of meer duidelijk op de voorgrond treedt, dan dat, welk zijn uitdrukking vindt in dat een woord: *het bloed*.

Dat wij bij ons onderzoek vernemen wat ons de Schrift, eerst in het Oude Testament, dan door de Heere Jezus Zelf, daarna door de Apostelen, en eindelijk in de Openbaring der toekomstige heerlijkheid, wat dat betreft te leren heeft.

I. Wij horen eerst naar het Oude Testament.

Bij de poort van het Paradijs begint het. Ik spreek niet eens van die geheimzinnige daad binnen het Paradijs, waarin de oude kerk vaak de eerste instelling der offeranden heeft gevonden, de doding van de dieren van welke vellen de Heere klederen nam om de naaktheid van de mens te bedekken. Van de wijze der doding wordt ons niets gemeld. Geheel anders is het met wat bij het offer van Abel plaats vond. Toen hij van de eerstgeborenen zijner schapen en van hun vet de Heere bracht, was dit een bloedig offer. Voor de poort van het Paradijs werd aldus, bij de eerste daad der godsdienstige aanbidding, bloed gestort. In de rij dergenen, die de Schrift ons noemt als gelovigen, is Abel de eerste; door het geloof heeft hij een meerdere offerande geofferd, en getuigenis gehad dat hij Gode behaagde. Zowel zijn geloof, als Gods welbehagen in hem, staan in het nauwste verband met het bloed. In het licht der latere openbaring is het een veelbetekenend getuigenis bij de ingang der wereldgeschiedenis, dat er geen naderen tot God, geen geloofsgemeenschap met Hem, geen genot van Zijn welbehagen kan zijn dan — *door het bloed*.

In korte trekken schetst de Schrift de geschiedenis van de volgende zestien eeuwen, tot de Zondvloed, toen er voor God geen andere raad was tegenover de vreselijke

macht der zonde dan de gehele wereld te doen ondergaan, en een nieuwe aarde uit die vreselijke waterdoopt tevoorschijn te brengen.

Maar zie, ook met bloed moet die nieuwe aarde gedoopt worden; de eerste daad van Noach was van al het reine vee in de ark de Heere brandoffers te offeren. Gelijk bij Abel, was ook bij Noach de nieuwe aanvang, „niet zonder bloed.”

De zonde neemt nog eens de overhand, en God zal ditmaal op geheel andere wijze de grondslag leggen van Zijn rijk op aarde. In de Goddelijke roeping van Abraham, en de wonderbare geboorte van Izak, neemt God de vorming van een volk om Hem te dienen, geheel in zijn eigene hand. Maar ook dit geschiedt niet zonder bloedstorting. In het heiligste ogenblik in de geschiedenis van Abraham zien wij dit. Gods verbond is reeds met hem opgericht; op heerlijke wijze heeft zijn geloof stand gehouden en is het hem tot gerechtigheid gerekend. En toch moet hij opnieuw leren hoe Izak, - het kind der belofte, dat geheel de Heere toebehoort, - alleen in de dood geheel aan God kan worden weggegeven; en hoe niets minder dan de dood van het natuurlijke leven, omdat het een zondig leven is, Gode kan behagen. Izak moet sterven. Zowel voor Abraham als voor hem was, in een wereld onder de wet der zonde, de dood de enige weg om geheel van het eigen leven vrij, om geheel aan God gewijd te worden. Abraham moet Izak opofferen. Dat was geen willekeurig gebod, maar de ontdekking van de heilige waarheid, dat alleen door de dood het waarlijk Godgeheiligt leven geboren kan worden. Maar Izak kan niet sterven en weer leven; vanwege de zonde zou de dood hem houden. En zie, daar wordt hij gespaard, en een ram in zijn plaats geofferd. Door het bloed dat daar op Moria stroomt wordt zijn leven gered; „niet zonder bloed” kan hij en het volk dat uit hem stammen zal voor God leven. Door het bloed echter wordt hij, bij gelijkenis, uit de doden wedergebracht; zijn opstandingsleven is door het bloed. De grote les der plaatsvervanging wordt hier duidelijk geleerd: *door de bloedstorting, als het offer van het leven van een ander in zijn plaats, wordt de doodschuldige gered.*

Vierhonderd jaren zijn vervlogen. Izak is in Egypte tot het volk Israël geworden. Israël zal, bij de verlossing uit Egypte, door God als zijn Eerstgeboren zoon onder de volken erkend worden. Maar hier ook weer, “niet zonder bloed.” Noch de uitverkiezende genade, die Israël tot volk had aangenomen, noch de verbondstrouw die de belofte aan Abraham niet mocht vergeten, noch de Almacht, die de vijand zo zeker kon verdelgen, kon de noodzakelijkheid opheffen van het bloed. Wat op Moria het bloed aan een enkele persoon deed, als vader van het volk, zal hier aan het gehele volk geschieden. In de besprenging van de huizen van de kinderen Israëls met het bloed van het Paaslam, in de instelling van het Paasfeest tot een eeuwige inzetting door het woord, “als ik het bloed zie, zal ik ulieden voorbijgaan,” moest het volk leren dat er geen leven is dan door de dood der plaatsbekleding, geen leven dan door het bloed van een leven in onze plaats gegeven, en door besprenging ons toegeëigend.

Vijftig dagen later wordt dit op treffende wijze nog eens bevestigd. Israël is te Sinäi aangekomen. God heeft zijn wet aangekondigd als grondslag van Zijn verbond. Dat verbond zal nu ingewijd worden; maar alweder, gelijk de Hebreëer brief het uitdrukkelijk zegt (9: 18) “niet zonder bloed.” Met het bloed werd eerst het altaar en het boek des Verbonds, als van Gods zijde, besprengd, daarna het volk. En met het woord “ZIET, DAT IS HET BLOED DES VERBONDS,” werd het verbond verklaard zijn bestaan en zijn kracht te hebben in het bloed. (Exod. 24.) Alleen het bloed kan God en mens in verbintenis en vriendschap samen brengen. Wat bij de poort van het Paradijs, op Ararat, op Moria, in Egypteland werd voorspeld, wordt hier aan de voet van Sinäi op het plechtigst bevestigd: *zonder bloed geen toegang tot de Heilige God.*

Met dit onderscheid echter: terwijl op Moria het leven werd gered door de bloedstorting op het altaar, in Egypteland door de besprenging van de huizen, worden hier de personen zelf met het bloed besprengd. De aanraking wordt al nauwer, de toepassing al krachtiger.

En nu het verbond bevestigd is, nu volgt dadelijk (Hf. 25) het bevel, “Zij zullen mij een heiligdom bouwen, dat ik in het midden van hen wone.” Zij zullen de volle zegen hebben van de blijvende tegenwoordigheid van de verbonds-God in hun midden: in Zijn huis zal Hij zich in zijn genade laten vinden en dienen, De bepalingen voor de inrichting en de dienst van dat huis worden door Hem zelf met de grootste nauwkeurigheid gemaakt. Maar zie, van dat alles is het bloed middenpunt en hoofdzaak. Nader tot het voorhof van het aardse paleis van dezen Hemelkoning, en het eerste dat u ziet is het brandofferaltaar, waar van de ochtend tot de avond de bloedbesprenging zonder ophouden voortgaat. Treed het heiligdom binnen, en het voornaamste dat u daar vindt is het gouden reukaltaar, ook altijd met bloed bedekt, gelijk mede het voorhangsel waartegen het staat. Vraag wat achter dat voorhangsel is, en er zal gezegd worden: dat is het Allerheiligste, daar woont God. En vraag hoe Hij daar woont, en hoe tot Hem daar genaderd wordt, en het antwoord is: *niet zonder bloed*. De gouden troon (het Verzoendeksel) waar Hij daar zetelt, heeft het bloed op zich; als eenmaal in het jaar de Hogepriester binnentreedt dan is het enkel om het bloed binnen te brengen en God aan te bieden. De hoogste daad der aanbidding is de bloedbesprenging.

En als u dan verder verneemt dan hoort u dat altijd en overal het bloed het een nodige is. Bij de inwijding van het huis, bij de afzondering van de priesters de dienaren van het huis, bij de geboorte van elk kind, bij de diepste verootmoediging vanwege de zonde, zoals bij de hoogste feestvreugde, altijd en overal is door het bloed de enige weg tot de gemeenschap en de gunst van deze God.

En zo duurde het vijftien honderd jaren dag na dag. Bij Sinaï, in de woestijn, te Silo, in de tempel op Moria. Zo duurde het totdat Hij kwam, die het oude zou opheffen, van alle schaduwen het wezen zou brengen, en in geest en waarheid de gemeenschap met de Heilige zou tot stand brengen.

II. En wat leert ons nu de Heere Jezus zelf omtrent het bloed?

Met Hem is het oude voorbijgaan, en alles nieuw geworden. Hij komt van de Vader in de hemel: van Hem zullen wij horen in hemeltaal welke de weg tot de Vader is. Men spreekt wel eens alsof dat “niet zonder bloed”, tot het Oude Testament behoort. Wat leren wij hieromtrent van de Heere Jezus?

Hoort naar de taal waarin zijn komst wordt aangekondigd. Johannes de Doper maakt Heit bekend in tweeërlei betrekking, als het Lam Gods dat de zonde der wereld wegneemt, en als die met de Heilige Geest doopt. De uitstorting van het bloed van het Lam zal de uitstorting des Geestes voorafgaan. Al wat het oude Testament van het bloed geleerd heeft, zal nu zijn vervulling vinden; dan eerst kan de bediening des Geestes een aanvang nemen.

Hoor naar de taal, die de Heere Jezus zelf gebruikt. Hoe duidelijk kondigde Hij Zijn Kruisdood aan als datgene waartoe Hij in de wereld gekomen was, de onmisbare voorwaarde van de verlossing en het leven, die Hij was komen brengen. En dat bij dit sterven de bloedstorting opnieuw het middenpunt was, zegt Hij zeer uitdrukkelijk. Toen Hij in de Synagoge te Kapérnaüm van Zichzelf sprak als het Brood des levens, van Zijn vlees dat Hij geven zou voor het leven der wereld, voegde Hij tot viermalen toe uitdrukkelijk Zijn bloed er bij: “Tenzij gij Zijn bloed drinkt, zo hebt gij geen leven in uzelfen.” Die Mijn bloed drinkt, die heeft het eeuwige leven: Mijn bloed is waarlijk

drank; die Mijn bloed drinkt die blijft in mij, en ik in Hem.” Zonder nadere uitlegging wordt het grote grondbeginsel uitgesproken dat zelfs Hij, die als Zoon des Vaders was gekomen om ons het verloren leven weer te brengen, dit niet kon doen, anders dan voor ons te sterven, Zijn bloed voor ons te geven, en ons dan de kracht van dat bloed deelachtig te maken. Wat de offeranden hadden geleerd, dat de mens alleen leven kan door het sterven van een ander, dat hij leven moest met een leven dat door de dood van de macht des doods was vrijgemaakt, wordt door Jezus bevestigd. Hij kan Zichzelf en het eeuwige leven dat Hij gebracht heeft ons niet medelen, dan door eerst Zijn bloed te storten en ons dat te laten drinken. Wonderbare waarheid! Niet zonder bloed wordt het eeuwige leven het onze.

Niet minder treffend is de verkondiging van deze waarheid in de laatste nacht van Zijn leven. Eer Hij de grote daad zijns levens volbrengt, en dat leven geeft tot een rantsoen voor velen, stelt Hij het Heilige Avondmaal in. Het zal zijn de maaltijd van het Nieuw Verbond tot verzegeling en toe-eigening van het Testament waarin Hij Zijn erfgenamen alles achterlaat. “Deze drinkbeker, is het Nieuw Testament in Mijn bloed, dat voor u en velen vergoten wordt tot vergeving van zonden drinkt allen daaruit.” Zonder bloedstorting is er geen vergeving. En zonder vergeving der zonden is geen leven. Maar met Zijn bloedstorting heeft Hij een nieuw leven voor ons verworven. En met ons dat gestorte bloed, waarin Hij zijn eigen leven overgaf, te drinken te geven, deelt Hij ons zijn eigen leven mede. Het bloed gestort is de verzoening die ons bevrijdt van de schuld en de dood als straf der zonde; datzelfde bloed gedronken is de levensdrank die ons zijn leven in ons geeft. Eerst voor ons, dan ook aan ons wordt zijn leven in het bloed gegeven.

III. Wat de Apostelen onder de leiding des Heilige Geestes ons leren; ook hiernaar moeten wij onderzoek doen.

Met de Opstanding en Hemelvaart is “de Heere nu de geest” geworden; van nu aan zullen zij Hem niet meer naar het vlees kennen. Nu zal wel al wat zinnelijk is wegvallen, en de diepe geestelijke waarheid van al de schaduwen ontsluit worden. Maar zie, ook hier treedt het bloed steeds op de voorgrond.

Ziet dit vooral in de Brief aan de Hebreëën. Opzettelijk geschreven om te bewijzen dat de tempeldienst onprofijtelijk was, verouderd, en nabij de verdwijning, mochten wij hier, zo ergens, verwachten dat de Heilige Geest ons Gods raad zou voorstellen in zuivere geestelijke waarheid. En juist hier wordt van het bloed van Jezus gesproken op een wijze, die het woord voor ons nieuwe waarde geeft. “Door Zijn eigen bloed is Hij in het heiligdom ingegaan;” “het bloed van Christus zal uw geweten reinigen;” “wij hebben de vrijmoedigheid om in te gaan in het Heiligdom door het bloed van Jezus;” “gij zijt gekomen tot Jezus de Middelaar des Verbonds, en het bloed der besprenging dat betere dingen spreekt dan Abel;” “Jezus heeft geleden opdat Hij het volk door Zijn eigen bloed zou heiligen;” “God heeft onzen Heere Jezus wedergebracht uit de doden door het bloed des eeuwigen Testaments.” Door zulke taal leert ons de Heilige Geest dat het bloed wezenlijk het middenpunt en de kracht is der ganse verlossing, en dat op geen andere wijze het zich laat uitspreken wat ons met Goddelijke en alleszeggende kracht wordt verkondigd door dit een woord: het bloed van Jezus. “NIET ZONDER BLOED” is geldig voor het Nieuwe als het Oude Testament. Niets dan het bloed van Jezus, in de zoendood uitgestort, kan het middel wezen om de zonde bij God te bedekken, of bij ons weg te nemen.

Dezelfde leer vinden wij bij elk der Apostelen. Zegt Paulus ons niet in de Brief aan de Romeinen dat de verzoening uit zijn genade is “door het geloof in Zijn bloed”, “dat wij gerechtvaardigd zijn door Zijn bloed.” Aan de Korintiërs verklaart hij de

drinkbeker “als een gemeenschap aan het bloed van Christus.” Aan de Galatiërs gebruikt hij gedurig de verwante uitdrukking van het kruis als Gods weg der zaligheid, gelijk hij bij de Colossensen de twee verenigt in het woord “het bloed Zijns kruises.” Tot de Efeziërs zegt hij “wij hebben leverlossing door Zijn bloed;” „wij zijn nabijgebracht door Zijn bloed.” Hoort hoe Petrus van ons spreekt als „uitverkoren tot gehoorzaamheid en besprenging des bloeds van Christus,” als “verlost door het dierbaar bloed van Christus.” Denkt hoe Johannes schrijft: “Het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonden.” “Deze is het die gekomen is door het water en het bloed, namelijk Jezus de Christus; niet door het water alleen, maar door het water en het bloed.” U ziet hoe allen samenstemmen om het bloed bij name te noemen en te roemen als de kracht, waarin de eeuwige verlossing door Jezus is volbracht en door de Heilige Geest wordt toegepast.

IV. Maar misschien is deze taal die der aarde: wat zal die des hemels zijn? Wat leert ons het boek der Openbaring omtrent de toekomstige heerlijkheid?

Van de hoogste betekenis is het dat in wat God ons van de heerlijkheid van zijn troon, en de zaligheid van hen die deze troon omringen, ontdekt heeft, het bloed nog altijd zo uitdrukkelijk te voorschijn treedt. Op de troon ziet Johannes “een Lam staande als geslacht.” Als de ouderlingen voor het Lam neervallen dan zingen zij “Gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met Uw bloed.” Toen hij wederom de schare zag die niemand tellen kan, staande voor het Lam, en hij weten moest wie zij waren, werd hem gezegd: „Zij hebben hun lange kleden gewassen en witgemaakt in het bloed des Lams “ Toen hij later het overwinningslied hoorde zingen bij het uitwerpen van de Satan uit de hemel, was dit zijn inhoud:” Zij hebben hem overwonnen door het bloed des Lams.” In de eeuwigheid, in de heerlijkheid des hemels zal er geen woord zijn, waarin al de grote gedachten Gods, de wonderbare liefde van Gods Zoon, de kracht zijner verlossing, en de vreugde en dankzegging zijner verlost, zich zo laat samenvatten en uitspreken als dit: het bloed des Lams. Van begin tot einde der Schrift, van het gesloten tot het heropende Paradijs loopt de gouden draad: het bloed is het een dat begin en einde verenigt, dat zo heerlijk herstelt wat de zonde had verdorven.

Het is niet moeilijk te zeggen, welke de lessen zijn die de Heere hebben wil dat wij leren zullen uit de plaats die wij dus zien dat het bloed inneemt in de Schrift en de raad Gods.

1. Met de zonde en de zondaar heeft God geen andere raad dan het bloed

Tot overwinning van de zonde en redding van de zondaar is de eerste, de diepste, de heerlijkste gedachte Gods: HET BLOED VAN CHRISTUS. Ja, het is inderdaad een gedachte die alle verstand te boven gaat: HET BLOED VAN GODS EIGEN ZOON. Al de wonderen der genade ontmoeten zich daar als een brandpunt. De menswording, waardoor Hij ons vlees en bloed heeft aangenomen, de liefde die zich niet spaarde maar overgaf tot in de dood, de gerechtigheid, die niet vergeven kon zolang de straf niet was gedragen, de plaatsbekleding waardoor Hij de rechtvaardige voor ons onrechtvaardigen heeft betaald, de verzoening der zonde en de rechtvaardiging van de zondaar daardoor tot stand gebracht, de herstelde gemeenschap met God, met de reiniging en heiliging om voor het genot van die gemeenschap vatbaar te maken, de waarachtige levensvereniging met de Heere Jezus als Hij Zijn bloed zelfs te drinken geeft, de eeuwige vreugde van het danklied: “ Gij hebt ons Gode gekocht;” deze zijn slechts stralen van het wonderbare licht dat ons tegen schijnt uit “het dierbaar bloed van Christus.” Het bloed is de toegang tot het Heiligdom, de toegang tot het hart van

God, tot de kennis en de ondervinding van de liefde, die daar woont, van de liefde die de kennis te boven gaat.

2. Laat het bloed dezelfde plaats in ons hart hebben die het bij God heeft.

Van het begin tot het einde van de Schrift en van Gods leidingen niet de mensen, van eeuwigheid — want het Lam is geslacht van vóór de grondlegging der wereld — en tot in eeuwigheid, in elk ogenblik van die eeuwigheid, heeft Gods hart met oneindig welgevallen gerust en zich verheugd in het zien van dat bloed. Ons hart zal nergens rust, zal nergens zaligheid vinden, dan wanneer ook wij leren om elk ogenblik in de kracht van dat bloed te wandelen en te roemen. Het is niet enkel de boetvaardige zondaar, die naar vergeving verlangt, die op het bloed moet gewezen worden. Nee, de verlostte zal ondervinden dat, gelijk God in Zijn tempel gewoond heeft en nog woont op een genadetroon, waar het bloed altijd te zien is, zo er niets is dat ons hart zo met de nabijheid Gods, met Gods liefde en Gods vreugde, met Gods heiligheid en Gods heerlijkheid zal vervullen, als aan het bloed de eerste plaats in ons leven in te ruimen, en elk ogenblik in het zien op het bloed te verkeren.

3. Laat ons, met opoffering van tijd en moeite, zoeken om de volle kracht en zegen van het bloed te kennen.

Dit bloed van Jezus is de grootste verborgenheid der eeuwigheid, de diepste gedachte der Goddelijke wijsheid. Men denke toch niet het zo in eens te vatten. Vier duizend jaren achtte God nodig om de mens er op voor te bereiden; er is ook bij ons tijd nodig eer men komt tot het volle inzicht in wat het bloed vermag.

En zelfs met de tijd komt het er niet toe, als er niet opzettelijk moeite en opoffering voor gedaan wordt. Het bloed eist altijd de opoffering van een leven. De Israëliet kon niet het bloed voor zijn verzoening vinden zonder iets, zonder een leven van wat hem toebehoorde, op te offeren. De Heere Jezus heeft Zijn bloed, met opoffering van Zijn leven, niet voor ons gegeven om ons nu de opoffering van ons leven te sparen. Waarlijk niet; maar om het voor ons mogelijk en begeerlijk te maken om ons leven op te offeren. De innerlijke waarde van Zijn bloed is de geest der zelfopoffering; waar het bloed het hart raakt, daar werkt het diezelfde gezindheid. Men leert zichzelf en zijn eigen leven over te geven om in de volle kracht in te dringen van dat nieuwe leven dat in het bloed wordt aangebracht. Wij offeren van onze tijd op om met Gods Woord in dezen om te gaan. Wij doen afstand van alle zonde en aardsgezindheid en eigen wil, waardoor de werking van het bloed gehinderd zou worden, want het zijn juist deze dingen die het bloed wil wegnemen. Wij geven ons in het gebed en het geloof geheel aan God over om niet onze gedachten te denken of ons leven vast te houden, maar als niets hebbende te ontvangen wat hij geeft; dan ontdekt Hij aan ons het heerlijk zalig leven dat ons in het bloed is bereid.

4. Wij kunnen op de Heere Jezus rekenen om de kracht van Zijn bloed in ons te openbaren.

Het is door dit geloof dat al de zegen van het bloed tot ons zal inkomen. Wij moeten het bloed niet scheiden van de Hogepriester die het gestort heeft en eeuwig leeft om er mee te besprengen. Die Zijn bloed eenmaal voor ons gaf zal, o zo zeker, het nu elk ogenblik in ons geven. Vertrouw Hem daarvoor. Vertrouw Hem om de ogen te openen, diepere inzichten te geven, en te leren denken over het bloed zoals God denkt. Vertrouw Hem om wat Hij u leert zien ook inwendig toe te passen en krachtig te maken. Vertrouw Hem bovenal om, in de kracht van Zijn eeuwig Hogepriesterschap, elk ogenblik, onafgebroken, de volle werking van het bloed in u zo tegenwoordig te

maken, dat uw gehele leven zij een ongestoorde inwoning in het Heiligdom van Gods aangezicht.

Christen! die het dierbaar bloed heeft leren kennen, hoor de uitnodiging van uw Heere. O, kom nader, laat u van Hem leren, laat u van Hem zegenen, laat Hem zelf Zijn bloed in u tot geest en leven, kracht en waarheid doen zijn.

Begin op dit ogenblik reeds om in het geloof uw ziel open te zetten voor de volle, krachtige, hemelse werkingen van het dierbaar bloed, heerlijker dan u nog ooit gekend hebt. Hij zelf wil het in u tot stand brengen. Amen.

2. DE VERLOSSING DOOR HET BLOED.

“Wetende, dat gij verlost zijt uit uw ijdele wandeling, die u van de vaderen overgeleverd is, door het dierbaar bloed van Christus, als van een onbestraffelijk en onbevlekt Lam.”

Petrus 1: 18, 19.

Ik heb u uitgenodigd om in deze lijdenspreken met mij de ganse aandacht op het bloed van Jezus te vestigen. Het is een zegen van de lijdenstijd dat wij de ganse lijdensgeschiedenis met opmerkzaamheid betrachten, en van stuk tot stuk overwegen wat de Heiland voor ons heeft verduurd. Maar het is ook goed wel eens weer al het lijden uit een gezamenlijk oogpunt te beschouwen, en zich zo onder de volle indruk te laten brengen van wat dat lijden gewrocht heeft.

Van het lijden des Heeren is de bloedstorting het middenpunt en het einde. In dat bloed heeft het ganse lijden zijn kracht. Door dat bloed wordt de kracht van het lijden meegedeeld en heeft zij haar Goddelijke werking. Er is op aarde en in de hemel geen kracht, die gelijk staat met die van het bloed van Christus.

Daarom is het voor de Christen van het hoogste belang om niet tevreden te wezen met het geloof dat hij door het bloed verlost is. Hij moet zoeken in te dringen tot de volle kennis van wat alles in de verlossing door het bloed is opgesloten, van wat het bloed vermag aan een ziel, die zich onverdeeld aan haar werkingen overgeeft.

Die werkingen zijn zeer onderscheiden. De Schrift spreekt van de verzoening door het bloed, van de reiniging door het bloed, van heiliging door het bloed, van de vereniging met God' door het bloed, overwinning des satans door het bloed, van levenssterking door het bloed. Deze zijn onderscheiden zegeningen, die alle samengevat worden in het éne woord: *de Verlossing door het bloed*. Het is alleen naar dat de Christen weet welke deze zegeningen zijn die hij van het bloed verwachten mag, en welke de wonderlijke kracht is, waarmede het bloed dit alles werken kan, dat hij de volle zegen en de volle vreugde der verlossing zal ondervinden.

Eer wij tot de overweging van die verschillende zegeningen overgaan, willen wij heden meer in het algemeen de kracht van Jezus bloed beschouwen. En daartoe zullen wij vragen:

1. Waarin die kracht bestaat?
2. Wat die kracht gewrocht heeft? En:
3. Op welke wijze wij haar werking ondervinden kunnen.

1. Waarin die kracht bestaat? Of, wat is het, dat aan het bloed van Jezus zulke kracht geeft? Waarom heeft juist dat bloed alleen de kracht, die niets anders hebben kan?

Het antwoord op die vragen wordt in de Schrift zeer duidelijk gegeven (Lev. 17:14): “De ziel van het vlees is in het bloed; daarom heb ik het u op het altaar gegeven om over uw zielen verzoening te doen; want het is het bloed, dat voor de ziel zal verzoening doen. Want de ziel van alle vlees, dat is Zijn bloed.” Het is omdat de ziel of het leven in het bloed is, en omdat het bloed van God op het altaar gegeven is, dat het bloed kracht tot verzoening heeft.

a. De ziel of het leven is in het bloed. Daarom is de waarde van het bloed naar de waarde van het leven dat er in is. Het leven van een schaap of bok is minder waard dan het leven van een os; daarom gold het bloed van een schaap bij de offerande minder dan het bloed van een os (zie Lev. 4: 3, 14, 27). Het onsterfelijk leven van de mens is oneindig meer waard dan van een dier, daarom is Zijn bloed meer waard dan

van duizenden van schapen of ossen.

En wie spreekt nu de waarde of de kracht uit van het bloed van Jezus? In dat bloed woonde de heilige ziel van de Zoon Gods; het eeuwig leven, het leven der godheid werd door dat bloed gedragen (Hand. 20: 28). De kracht van dat, bloed in zijn verschillende werkingen kan geen andere wezen dan de oneindige kracht van God Zelf. Heerlijke gedachte voor een ieder, die zich overgeeft om de volle kracht van het bloed aan zijn ziel te ondervinden.

b. Maar de kracht van het bloed is vooral daarin gelegen dat het door God op het altaar tot verzoening was gegeven. Als wij aan bloed uitgestort denken, dan denken wij aan de dood: de dood komt als het bloed of de ziel vergoten is En de dood doet ons aan de zonde denken: *de dood is de straf der zonde*. God gaf het bloed op het altaar tot verzoening of bedekking der zonden. Dat wil zeggen: de zonden van de overtreder werden op het dier gelegd, en de dood die het stierf werd gerekend als de dood of straf betaling voor de zonden die er op gelegd waren. Het bloed was dan het leven in de dood overgegeven tot voldoening van Gods wet, en uit gehoorzaamheid aan Hem. Als zodanig dekte het de zonden toe en verzoende ze. Zij werden de overtreder niet meer toegerekend, maar vergeven.

Maar dat was alles zinnebeeld en schaduw totdat de Heere Jezus kwam. In de uitstorting van Zijn bloed was alles waarheid en kracht. Niet alleen was er reeds in Zijn bloed een leven van oneindige waarde. Die waarde werd weer oneindig verhoogd door de gezindheid waarin de bloedstorting plaats vond. In heilige gehoorzaamheid aan de Vader, in een onderwerping aan de wet en haar straf, waardoor Hij des Vaders eer en gerechtigheid boven alles verheerlijkte, stortte Hij Zijn leven uit in de dood. Daardoor werd de straf gedragen, de wet bevredigd, de Vader geëerd. Daardoor heeft dat bloed de zonde verzoend en krachteloos gemaakt. En het bloed van Christus, dat reeds in zichzelf zo krachtig was, heeft nu de bijzondere kracht verkregen om de zonde uit te delgen en weg te nemen, om de hemel voor de zondaar te openen, om de zondige ziel te reinigen en te heiligen en voor de hemel te bereiden.

Het is vanwege de wonderbare Persoon Wiens bloed het is, en de wonderbare uitstorting van dat bloed, tot vervulling en voldoening van Gods wet, dat het bloed van Jezus zulke wonderbare kracht heeft Het is als het bloed der verzoening dat het bloed de kracht heeft om te verlossen, om alles voor en in de zondaar te werken dat hij tot de zaligheid behoeft.

Ziedaar het antwoord op de eerste vraag, waarin eigenlijk die kracht bestaat.

2. Wat die kracht gewrocht heeft? Dit is onze tweede vraag.

Als wij iets zien van de wonderen door haar tot stand gebracht, dan zullen wij geloven aan wat zij voor ons kan doen. En wij kunnen niet beter doen dan uit de Heilig Schrift vernemen hoe die de grote dingen roemt die door de kracht van het bloed geschied zijn.

a. Zo lezen wij (in Heb. 13: 20, 21): “De God des vredes heeft de Groten Herder der Schapen, door het bloed des eeuwigen testaments, uit de doden wedergebracht.” Het was alleen door het bloed, dat God Jezus kon doen opstaan uit de doden. Zonder dat het bloed was gestort kon zelfs Gods almacht hem niet weer opwekken. Hij was als Borg en Drager van de zonden der mensheid op aarde gekomen. Het was alleen de bloedstorting, die hem recht gaf als mens om het eeuwige leven door de opstanding te verkrijgen. Het bloed had de wet en de gerechtigheid Gods voldaan. Het bloed had daardoor de macht der zonde overwonnen en te niet gedaan. Zo had de dood, omdat de zonde zijn prikkel was, en de duivel, die de macht des doods had, alle recht en kracht over Hem en over ons verloren. Het bloed was de vernietiging van de macht

van dood en duivel en hel: het bloed van Jezus heeft het graf geopend.

Die dat recht gelooft, die ziet in welke nauw verbintenis het bloed staat met de Almacht van God. Alleen door het bloed kan de Almacht van God in de zondige mensheid vrij werken. Waar het bloed is, daar werkt de opstandingskracht, daar komt het eeuwige leven. Aan al de macht van de zonde, van de dood, van de hel is door het bloed is geheel een einde gemaakt: de kracht van Jezus' bloed gaat alle gedachten te boven.

b. Zo lezen wij ook in een andere plaats (Heb. 9: 12) "Christus is door Zijn eigen bloed eenmaal ingegaan in het heiligdom, een eeuwige verlossing teweeg gebracht hebbende." Wij weten hoe, onder het Oude Testament, God achter het voorhangsel woonde. Niets wat de mens vermocht kon dat voorhangsel wegschuiven. Alleen met het bloed, óf met Zijn eigen dood, mocht de Hogepriester binnentreden. Ook dat was zinnebeeld van de macht van de zonde in het vlees, die ons van God scheidde; Gods eeuwige gerechtigheid bewaakte de toegang, dat geen vlees voor zijn aangezicht mocht verschijnen.

En zie, daar komt Jezus, niet in het wereldlijk, maar het waarachtig Heiligdom. Als Hogepriester en Vertegenwoordiger van Zijn Volk vraagt Hij voor zichzelf en voor zondige Adamskinderen de toegang tot in de tegenwoordigheid van de Heilige. "Waar Ik ben, dat die bij Mij zijn," is Zijn eis. Hij vraagt dat de hemel zal geopend worden voor elkeen, ook de grootste zondaar, die in Hem gelooft. Hij verkrijgt het. En hoe dat? Door het bloed. „Door Zijn eigen bloed is Hij ingegaan." Jezus' bloed heeft de hemel geopend. En zo is het nog altijd door het bloed dat de heerschappij der genade in de hemel gevestigd blijft. Te midden van de zeven grote werkelijkheden in de hemel te vinden, ja naast God de Rechter en Jezus de Middelaar geeft de Heilige Geest (Heb. 12: 22-24) „het bloed der besprenging" een afzonderlijke plaats. Het is dat bloed in zijn onophoudelijk "spreken" en pleiten dat de hemel voor de zondaren openhoudt, en van de troon hemelse zegeningen op aarde laat afstromen. Het is door het bloed dat Jezus onafgebroken Zijn Middelaarswerk voortzet; de genadetroon heeft zijn geheel en voortdurend bestaan in de kracht van het bloed.

O, de wonderbare kracht van het bloed van Christus! Gelijk het de poorten van graf en hel heeft opengebrouwen om Jezus, en met Hem ons, te laten uitgaan, heeft het ook de poorten des hemels doen opengaan, om Hem en met Hem ons te doen ingaan. Tegenover het rijk der duisternis en der helle beneden, en het rijk des hemels en der heerlijkheid daarboven, heeft het bloed alvermogene kracht.

c. En wanneer het nu tegenover de Satan en God zoveel vermag, zal het niet evenveel vermogen bij de mens, om wiens wille het eigenlijk gestort is? Wij kunnen er zeker van zijn; aan de zondaar op aarde vooral wil het bloed zijn wonderkracht betonen. Onze tekst is slechts een enkele uit vele woorden der Schrift, waarin dit uitgedrukt wordt: "Gij zijt verlost uit uw ijdele wandeling door het dierbaar bloed van Christus." Dat woord verlossen is veel betekenisrijk. Het betekent eigenlijk vrijmaken van een dienstbaarheid door lossing of betaling. De Satan, of de vloek der wet, of ook de macht der zonde is de vijandige macht onder welke de zondaar gebonden ligt. En nu heet het, "gij zijt verlost door het bloed." Het bloed had aan de wet de schuldigen losprijs betaald, had de macht van de Satan, van de vloek, van de zonde, zo teniet gedaan. Waar dat bloed was bekend geworden en aangenomen, daar had het de verlossing gewerkt, werkelijk vrijgemaakt van de ijdele wandeling, van het zondig leven. In dat verlossen ligt alles opgesloten, van de eerste vergeving der zonde (Eféze 1: 7) tot de volle verlossing des lichaams (Eféze 1: 14; 4: 30; Rom. 8: 24). Degenen,

tot wie Petrus schrijft, waren “uitverkorenen tot de besprenging des bloeds” (1 Petrus 1: 2); het was de prediking van dat dierbaar bloed, dat hun hart had getroffen en tot bekering gebracht, in hen geloof had gewerkt, de ziel met leven en vreugde vervuld. Elke bekeerde was een toonbeeld van de wonderkracht van dat bloed. En waar Petrus hen verder opwekt tot heiligheid het dierbaar bloed zijn drangreden; daarop vestigt hij hun oog. Bij de Jood in zijn eigengerechtigheid en Christushaat, bij de heiden in zijn goddeloosheid en godverlatenheid, was dit het éne dat hen vrijmaakte van de macht van de zonde. En dit is nog het enige, dat dag aan dag Goddelijke kracht kan geven tot redding van zondaren. Hoe zou het ook anders? Het bloed, dat jegens de hel en in de hemel zoveel vermocht heeft, is ook alvermogend in des zondaars hart; wij kunnen nooit te hoog denken of te veel verwachten van de kracht van Jezus' bloed.

3. Op welke wijze werkt die kracht? Deze is de derde vraag die wij doen zouden.

In welke toestanden, onder welke voorwaarden kan zij ongehinderd de machtige en gezegende werken in ons tot stand brengen, waartoe zij bestemd is?

a. Hier is het eerste antwoord, gelijk overal in het rijk Gods, door het geloof.

En omdat het geloof zeer afhangt van de kennis, zo is het naarmate de kennis gebrekkige inzichten heeft in wat het bloed vermag, dat het geloof ook weinig verwacht, en de meer krachtige werkingen van het bloed onmogelijk worden. Vele Christenen menen dat, omdat zij nu door het geloof in het bloed de verzekering van de vergeving van hun zonden ontvangen hebben, zij genoegzaam alles weten dat van het bloed te ondervinden is. Zij hebben er geen gedachte van, dat de woorden Gods, gelijk God Zelve, oneindig en onuitsprekelijk zijn, dat zij een rijkdom van betekenis en zegen en krachten hebben, die alle verstand te boven gaat. Zij denken er niet aan, dat wanneer de Heilige Schrift spreekt van gereinigd door het bloed, zulke woorden maar de gebrekkige menselijke uitdrukking zijn van werkingen en toestanden en ondervindingen, waarin het bloed op onuitsprekelijk heerlijke wijze zijn hemelse levenskracht aan de ziel wil openbaren. Door zulke gedachten wordt de diepere en meer volkomen werking van het bloed zeer gehinderd.

Laat ons daarom, als wij dezer dagen gaan onderzoeken wat de Schrift van het bloed zegt, de overtuiging aankweken dat het geloof in het bloed, zelfs wat wij reeds verstaan, met veel groter kracht aan ons kan openbaren, dan wij tot nog toe geweten hebben. En dat het voorts nog oneindig veel zegen, die ons tot hier toe geheel verborgen was, in ons werken kan.

Laat ons geloof zich sterken door te zien op wat het bloed reeds gedaan heeft. Hel en hemel zijn daarvan getuigen. Laat ons geloof zich sterken in het vertrouwen op de ondoorgrondelijke volheid van de woorden Gods. En laat ons gehele hart vol zijn van de verwachting dat, naardat wij ons meer in dat bloed wassen en dieper in die fontein baden, de reinigende, en verkwikkende, en levenwekkende krachten er van zich heerlijker zullen openbaren.

Dit toch is juist wat het geloof doen moet: *zich wassen, baden in die fontein*. Wij weten wat wassen of baden is: in de innigste gemeenschap met het water treden, zich er in dompelen en aan de werking er van over te geven. Jezus' bloed is een fontein, geopend tegen de zonde en ongerechtigheid (Zach. 13: 1) een wezenlijke fontein die, door de Heilige Geest, stroomt en werkt in het hemelse heiligdom.

Door het geloof stel ik mij in de nauwste aanraking met die hemelse stromen, geef ik mij aan derzelve werking over, laat ik mij van ze bedekken en doordringen. Ik baad in die fontein. De reinigende versterkende krachten kunnen niet uitblijven. Ik heb slechts door het geloof mij aan het zienlijke te onttrekken, mij die geestelijke fontein van des Heilands bloed te vertegenwoordigen, mij daar in te storten in de verzekering,

dat het zijn gezegende krachtsbetoning aan mij bewijzen zal.

Daarom, laat ons door kinderlijke aanhoudende geloofsverwachtingen onze zielen openstellen voor de altijd ruimere ondervindingen van de wonderlijke kracht van het bloed.

2. Maar er is nog een verder antwoord op de vraag, wat nodig is opdat het bloed zijn kracht betone. De Schrift verbindt het bloed en de Geest zeer nauw aan elkaar: **het is alleen waar de Geest werkt dat de kracht van het bloed openbaar wordt.**

Zoo lezen wij (1 Joh. 5: 8): “Drie zijn er, die getuigen op aarde, de Geest, het water en het bloed; en deze drie zijn één.” Het water ziet op de doop tot bekering en aflegging van zonden. Het bloed getuigt van de verlossing in Christus. De Geest is het, die aan beide kracht verleent. Zo worden ook het bloed en de Geest verbonden in Heb. 9: 14, “Hoeveel te meer zal het bloed van Christus, die door de Eeuwigen Geest zich Gode onstraffelijk heeft opgeofferd, uw geweten reinigen.”

Het was van de Eeuwigen Geest in Christus, dat het bloed zijn waarde en kracht had. Het is nog altijd door de Geest, dat het bloed in eeuwiglevende kracht zijn werking in de hemel en de harten heeft. Het bloed en de Geest getuigen altijd samen. Waar het bloed geëerd wordt in het geloof of de prediking, daar werkt de Geest. En waar de Geest werkt, daar leidt Hij de zielen altijd tot het bloed. Het was eerst nadat het bloed gestort was dat de Geest kon uitgestort worden: de levensverbintenis tussen het bloed en de Geest is een onverbreekbare.

Laat ons dit wel opmerken. Zo wij hebben willen dat het bloed zijn volle kracht aan onze zielen betone, moeten wij ons onder de lering des Geestes stellen. Wij moeten zeer geloven, dat Hij in ons is en werkt. Wij moeten leven als mensen, die weten, dat de Geest van God werkelijk als een levenszaad in ons woont en dat Hij de geheime krachtige werking van het bloed zal volbrengen. Wij moeten ons van Hem laten leiden. Door de Geest zal het bloed het werk van reiniging en heiliging, met vereniging met God volbrengen. “WETENDE, dat gij verlost zijt door het dierbaar bloed,” zo spreekt de Apostel de gelovigen toe waar hij hen opwekt om naar de stem Gods te horen: “Zijt heilig, want Ik ben heilig.” Zij moesten weten, dat zij verlost waren, en wat die verlossing betekende. Maar zij moesten vooral weten, dat het niet was door, vergankelijke dingen als zilver of goud, dingen, waarin geen levenskracht was, maar door het dierbaar bloed van Christus. Te weten, recht in te zien, wat de dierbaarheid van dat bloed was als de kracht van een volkomen verlossing, zou de kracht van een nieuw en heilig leven in hen wezen.

Geliefde Christenen! dat woord geldt ook voor ons. Wij moeten weten, dat wij door het dierbaar bloed verlost zijn. De werking van de verlossing en het bloed hangt af van het weten daarvan. Naarmate wij beter verstaan wat de verlossing is en wat de kracht en dierbaarheid is van het bloed waardoor de verlossing komt, zullen wij er meer van ondervinden. Dat wij ons daarom ootmoedig in de school des Geestes begeven, om dieper ingeleid te worden in de verlossing door het dierbaar bloed.

Daartoe zijn slechts twee dingen nodig.

Het ene, een dieper gevoelde behoefte en begeerte om dat bloed beter te kennen. Het bloed is gegeven om de zonde weg te nemen. De kracht van het bloed is om de kracht der zonde te niet te doen. Wij zijn helaas! nog maar al te zeer tevreden met de eerste beginselen van de bevrijding van de zonde. Och, mocht wat er nog van zonde in ons is, ons recht ondragelijk worden. Mocht de gedachte voor ons niet langer uit te houden zijn dat wij als verlost nog tegen Gods wil in zoveel zonde doen. Mocht de begeerte naar heiligheid bij ons sterker worden. Hoe zou het hart dan niet opengaan bij de

gedachte: het bloed heeft meer kracht dan wij weten, het bloed kan nog groter dingen voor ons doen dan tot hiertoe, O, als er meer begeerte is naar bevrijding van zonde, naar heiligheid en volle gemeenschap met een Heilig God, dan hebben wij het eerste wat nodig is om van de Geest verder geleerd te worden wat het bloed in ons vermag. Dan zal het tweede volgen, die begeerte moet tot verwachting overgaan. Het moet bij ons vaststaan, als wij in het geloof uit het woord vernemen, wat het bloed gedaan heeft en nog doet, dat het bloed zijn volle kracht in ons kan betonen. Laat geen onwaardigheid, of onkunde, of onmacht ons doen twijfelen. Het bloed werkt met een oneindige levenskracht in de ziel, die zich er aan overgeeft.

Geeft u over. Vestigt oog en hart op dat bloed. Zet uw binnenste, uw gehele wezen open voor zijn werking. Het bloed, waarin in de hemel de troon van het genaderijk gevestigd is, kan ook uw hart maken tot de tempel en de troon van God. Begeeft u onder de altijddurende besprenging des bloeds. Vraagt het Lam Gods om zelf Zijn bloed in u krachtig te maken. U zult zeker ondervinden, dat er niets gelijk staat met de wonderkracht van het bloed van Jezus. Amen.

3. DE VERZOENING DOOR HET BLOED

“Zij worden om niet gerechtvaardigd door de verlossing die in Christus Jezus is, welke God voorgesteld heeft tot een verzoening door het geloof in Zijn bloed.”
Romeinen 3: 24, 25.

Van de krachtige werkingen van het bloed van Jezus, die alle in het woord verlossing zijn samengevat, is de verzoening de eerste en de grootste. Zo wordt ook in onze tekst gezegd: “Zij worden gerechtvaardigd door de verlossing, die in Christus Jezus is,” en dan dadelijk verklaard hoe er in Christus Jezus zo verlossing is: “God heeft Hem voorgesteld tot een verzoening door het geloof in Zijn bloed.” Zowel in het wezen der zaak, in het werk dat Jezus tot verlossing deed, als in de werkzaamheid van de zondaar, die de verlossing wil deelachtig worden, is de verzoening de aanvang en ingang tot al het andere. Ook voor de gelovige, die reeds aan de verzoening deel heeft, blijft het steeds van belang om dieper en meer geestelijk inzicht in haar betekenis en heerlijkheid te hebben. Indien het werkelijk in de verzoening is dat de kracht van het bloed en de verlossing haren eigenlijken wortel heeft, dan is de nadere kennis van die verzoening de zekere weg om tot de volle ondervinding van die kracht te geraken.

Het gemoed dat zich van de Heilige Geest laat leiden zal werkelijk indringen tot het gezicht van wat die verzoening voor ons betekent. Dat wij ons hart zeer openhouden voor zijn leringen.

Om de verzoening door het bloed te kennen, denken wij:

1. Aan de zonde die haar nodig maakte;
2. Aan Gods heiligheid die haar verordende;
3. Aan Jezus' bloed dat haar bewerkte;
4. Aan de vergeving die haar gevolg is.

1. De zonde die de verzoening nodig maakte.

In al het werk van Christus, en vooral in de verzoening, is het God om de wegneming der zonde te doen: haar wilde Hij te niet doen. De kennis van de zonde is onmisbaar tot de kennis der verzoening. Wij moeten weten wat er in de zonde is dat verzoend moest worden, en op welke wijze die verzoening de zonde krachteloos maakt. Dan weet ons geloof wat wij aan te grijpen hebben, en de weg wordt gebaad om de volle zegen der verzoening in ons hart te genieten.

Hiertoe moeten wij vooral letten op de tweeërlei werking der zonde. De zonde heeft haar werking zowel op God als op de mens. De werking in de mens is waar er het meest op gelet wordt; de werking die zij op God uitoefent is vreselijker en van groter gewicht. Juist hierin toch heeft de zonde haar macht over ons. Omdat God over alles heerst, kan Hij de zonde niet voorbijzien. Omdat het Zijn vaste wil is dat de zonde ellende en dood baart, heeft de zonde in de wil Gods haar macht over ons. Hierin moet ook de verlossing beginnen: als de zonde tegenover God krachteloos is, zodat Gods wet haar geen gezag meer over ons verleent, dan zal haar macht in ons ook gebroken worden. De kennis dat de zonde voor God niets meer te zeggen heeft, zal ons verzekeren dat zij ook over ons niets meer vermag.

En welke is deze werking van de zonde op God? In Zijn Wezen blijft Hij onveranderlijk dezelfde: maar in Zijn houding en gedrag jegens de mens vindt een algehele omkeer plaats. De zonde is ongehoorzaamheid en verwerping van Gods

gezag. Zij zoekt Hem van zijn eer als God en Heere te beroven. De zonde is de sterkst mogelijke tegenstelling tegen de Heiligen God. Het kan dus niet anders of zij moet Hem tot toorn verwekken. Terwijl het Zijn begeerte was met de mens in liefde en vriendschap te wandelen, verkeert de zonde Hem in een tegenpartij. Al blijft de liefde Gods tot de mens onveranderlijk, de zonde belet Hem de mens tot Zijn gemeenschap toe te laten. Zij noodzaakt Hem in plaats van zijn liefde, nu Zijn toorn, Zijn vloek, Zijn straf over hen uit te storten.

Vreselijke verandering die de zonde gewrocht heeft in de betrekking Gods tot de mens. Als een schuldige staat de mens voor God. Wij weten wat schuld is; iets dat van een persoon gevorderd mag worden, een eis die hij moet goedmaken en voldoen. Lang nadat een zondige daad is gepleegd, als wij menen dat er van haar werking niets meer te bespeuren is, blijft toch de schuld er van op de mens rusten. God kan van zijn eis niet afzien dat de zonde weer zal worden goed gemaakt, dat zijn geschonden eer zal gehandhaafd worden. Zolang de schuld niet voldaan is, in het uit de aard der zaak voor een Heilig God een onmogelijkheid de zondaar in Zijn tegenwoordigheid toe te laten. Wij menen dat de grote vraag voor ons is, hoe wij van de zonde en haar macht inwendig bevrijd zullen worden: *het is een vraag van niet minder gewicht hoe wij van de schuld, die reeds voor God is opgehoopt, verlost kunnen worden.* Kan de schuld der zonde worden weggedaan, kan de vertoornende werking van de zonde op God worden weggenomen, kan de zonde voor God uitgedelgd worden, dan is haar macht in ons ook metéén gebroken.

Het is alleen door verzoening dat de schuld bij God kan worden weggenomen. Het woord verzoenen betekent eigenlijk toedekken. Ook de Heidense Godsdiensten hadden het denkbeeld van verzoening. Maar in Israël heeft God geopenbaard welke de verzoening is die waarlijk bedekken kan, — waarlijk de schuld voor Hem zo verbergen en wegnemen dat de oorspronkelijke betrekking tussen Hem en de mens geheel hersteld kan worden. Dit is toch wat de ware verzoening doen moet: de zondes Schuld, de zonde in haar werking op God zo wegnemen, dat de mens tot zijn God kan naderen met de vrolijke verzekering. Er is niet de minste zondes Schuld meer om mij van mijnen God te verwijderen of terug te houden.

2. De Heiligheid Gods die de verzoening verordende.

Ook hierop moeten wij letten zo wij deze verzoening recht waarderen zullen. Gods Heiligheid is zijn oneindige zedelijke volmaaktheid, krachtens welke Hij altijd het goede wil zowel in anderen als in Zichzelf, het goede in anderen geeft en werkt, en alles haat en oordeelt wat met het goede in strijd is. In deze Heiligheid zijn dus Liefde en toorn samen verenigd: de liefde die zich mededeelt, de toorn die naar de wet der Goddelijke gerechtigheid wat boos is verwerpt en verteert. Het is als de Heilige dat God de verzoening verordende in Israël, en op het verzoendeksel zijn woning nam. Het is als de Heilige dat Hij in het vooruitzicht op het Nieuw Testament zo dikwijls zeide: "Ik ben uw verlosser, de Heilige Israëls." Het is als de Heilige dat God de raad der verzoening in Christus heeft uitgedacht.

Het wonderbare van die raad bestond daarin dat de heilige liefde en de heilige toorn alle beide daarin voldoening zouden vinden. Schijnbaar waren zij in onverzoenlijke strijd met elkaar. De heilige Liefde wilde de mens niet loslaten. Niettegenstaande al zijn zonde kon zij niet afzien van hem; hij moest gered worden. De heilige toorn kon van zijn eisen ook niet afzien. De Wet was veracht, Gods eer geschonden, Gods recht moest gehandhaafd worden. Er kon geen sprake wezen van de zondaar los te laten zolang de wet niet was tevreden gesteld. De vreselijke werking der zonde in de hemel bij God moest weer krachteloos gemaakt worden; de schuld der zonde moest

goedgemaakt worden; anders kon de zondaar niet worden vrijgelaten.

De enige raad was: de zonde moest verzoend worden. Wij zeiden reeds dat het woord verzoenen eigenlijk toedekken betekent. Dat wil zeggen: in de plaats waar God de zonde zag moest iets anders komen en daar voor Hem gesteld worden, zodat de zonde niet meer gezien kon worden. En omdat God de Heilige is, en Zijn ogen als een vuurvlam, moest dat wat de zonde zou bedekken, iets wezen dat werkelijk het kwaad van de zonde had goedgemaakt, en dat zo in volle waarheid de zonde voor Gods oog zo uitdelgde dat zij werkelijk te niet gedaan, en niet meer te zien was. De verzoening der zonde kan alleen plaats vinden door voldoening: voldoening zou verzoening wezen. En omdat de voldoening door plaatsbekleding was, kon de zonde gestraft, en de zondaar toch behouden, worden. Zo zou God in Zijn Heiligheid verheerlijkt worden en haar eis vervuld: de eis der Liefde in de redding van de zondaar; de eis der Gerechtigheid in de handhaving van de eer van God en Zijn wet,

Wij weten hoe onder het Oude Testament dit werd voorgesteld in de offeranden. Het reine dier nam de plaats in van de schuldige mens. De zonde werd op het dier gelegd en de straf door het dier gedragen. Als het leven in de dood was gegeven, dan was de straf gedragen. Dan kon het bloed als vertegenwoordiger van het reine leven, dat nu door de straf gedragen te hebben van de schuld vrij is, voor Gods aangezicht komen: het bloed of leven van het dier, dat de straf had gedragen in plaats van de zondaar. Dan deed dat bloed verzoening, het bedekte de zondaar en Zijn zonde, want in Zijn plaats had het voor de schuld voldaan. Er was verzoening in het bloed. Maar niet een waarachtige. Het bloed van stieren en bokken kon nimmermeer de zonde wegnemen; het was maar een schaduw, een afbeelding van de ware verzoening. Tot een wezenlijke schuldbedekking zou nog geheel ander bloed nodig wezen. Naar de raad die de Heiligheid Gods had gemaakt, zou niets minder dan het bloed van Gods eigen Zoon verzoening aanbrengen. De gerechtigheid wilde het; de Liefde bood het aan: "Wij worden gerechtvaardigd door de verlossing in Christus Jezus, welke God voorgesteld heeft tot een verzoening door het geloof in Zijn bloed".

3. Het bloed dat de verzoening bewerkt.

De verzoening moet voldoening wezen: aan de eis van Gods heilige wet, moet voldaan worden. Dat deed de Heere Jezus. In een vrijwillige en volmaakte gehoorzaamheid vervulde Hij de wet, onder welke Hij zich gesteld had. In die zelfde gezindheid, van gehele overgegevenheid aan de wil des Vaders, droeg Hij ook de vloek, die de wet over de zonde had uitgesproken. Al wat de wet van God ooit begeren of eisen kon van gehoorzaamheid of van straf, werd door Hem in de volste mate gegeven: met Hem was de wet volkomen voldaan.

Maar hoe kon die voldoening aan de eis der wet door Hem een verzoening Zijn voor de zonden van anderen? Omdat zowel in de schepping, als in het heilige genadeverbond dat de Vader met Hem gemaakt had, Hij als Hoofd der mensheid erkend was. Daardoor kon Hij in Zijn mens wording de plaats van enen tweeden Adam innemen. Toen Hij als het woord vlees werd, stelde Hij zich werkelijk in de gemeenschap met ons vlees dat onder de macht der zonde was, en nam Hij op zich de verantwoordelijkheid voor al wat de zonde in het vlees tegen God had gedaan. Zijn gehoorzaamheid en voldoening waren niet alleen die van enen mens onder anderen, maar van Hem die zich met alle mensen in gemeenschap had gesteld, en hun zonde op zich had genomen. Als hun hoofd door de schepping, als hun vertegenwoordiger in het verbond, kon Hij hun Borg wezen. Als door Zijn bloedstorting aan de wet volkomen voldoening plaats vond, kon dit een verzoening, een bedekking van onze zonde wezen.

Wij moeten hierbij vooral niet vergeten dat Hij God was. Dat gaf een Goddelijke macht om zich met Zijn schepselen te verenigen en ze in zich op te nemen. Het gaf aan Zijn lijden de waarde en een oneindige heiligheid en kracht. Het maakte dat de verdienste van Zijn bloedstorting van veel groter kracht kon wezen dan al de schuld die verzoend moest worden. Het maakte dat Zijn bloed werkelijk zulk een verzoening, zulk een volkomen bedekking der zonde was, dat de Heiligheid Gods de zonde niet meer vinden kon. Zij was in der waarheid uitgedelgd. Het bloed van Jezus, Gods Zoon, heeft een wezenlijk volkomen, eeuwige verzoening teweeg gebracht.

Wat wil dat zeggen? Wij spraken van de vreselijke uitwerking die de zonde op God heeft gehad, van de ontzettende verandering die er door in de hemel werd teweeggebracht. In plaats van de gunst, en de vriendschap, en de zegen, en het leven Gods uit de hemel te ontvangen, was de toorn en de vloek, de dood en het verderf wat de mens van daar te wachten had. Met vrees en schrik, zonder hoop of liefde moest hij aan God denken. Want de zonde hield niet op om wrake te roepen: de schuld moest gevorderd en voldaan worden. Maar zie, het bloed van Jezus, Gods Zoon, wordt gestort; en de zonde is verzoend; alles is hersteld. Er vindt nu weer een verandering plaats zo wezenlijk en zo uitgestrekt als die welke de zonde had teweeggebracht. Voor wie de verzoening aanneemt is de zonde te niet gedaan. De toorn Gods trekt zich weer terug en verbergt zich in de diepte der Goddelijke liefde. De gerechtigheid Gods heeft niets meer om de mens af te schrikken. Zij komt hem vriendelijk tegemoet met het aanbod om hem volkomen te rechtvaardigen. Gods aangezicht straalt van vreugde en welgevallen over de zondaar, die Hem nadert. Hij nodigt hem tot de volle gemeenschap; Hij opent hem de volheid van Zijn zegeningen. Niets is er meer dat van God scheiding kan maken; de verzoening in Jezus' bloed heeft de zonde toegedekt; zij wordt bij God niet meer gezien. Hij rekent ons de zonden niet meer toe; de verzoening geeft een volkomen, een eeuwige verlossing.

O, wie spreekt de waarde uit van dat dierbaar bloed! Het is geen wonder dat er tot in alle eeuwigheid, in het lied der verlostten, melding van wordt gemaakt, en dat zolang de hemel duurt de lof van het bloed zal weergalmen: "Gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met Uw bloed". Maar wel is dit een wonder dat verlostten hier op aarde dat lied niet hartelijker meezingen, en niet meer vervuld Zijn met het roemen van de kracht der verzoening, die dat bloed tot stand heeft gebracht.

4. De vergiffenis die op die verzoening volgt.

Dat het bloed de zonde voor God verzoend en toegedekt heeft, dat het daardoor in het hemelse gebied zulk een verandering heeft teweeg gebracht — dat baat ons niet zo wij er niet persoonlijk deel aan krijgen. Het is in de vergeving der zonde dat dit geschiedt. God laat ons aanbieden de volkomen kwijtschelding van al onze zonde en schuld. Omdat de zonde verzoend is, kunnen wij nu met Hem verzoend worden. "God was in Christus de wereld met zichzelf verzoenende, hun zonden hun niet toerekenende". Op dit woord der verzoening volgt de uitnodiging: "Laat u met God verzoenen". Die de verzoening der zonden aanneemt is met God verzoend: hij weet dat hem alle Zijn zonden vergeven zijn.

De Schrift gebruikt allerlei beelden om de volkomenheid dezer vergiffenis uit te drukken, en het bange zondaarshart te overtuigen dat het bloed werkelijk de zonde geheel heeft weggenomen. "Ik delg uw overtredingen uit als een wolk". "Gij hebt al mijn zonden achter Uw rug geworpen". "Hij zal onze ongerechtigheden dempen; u zult al hun zonden in de diepte der zee werpen". "Israëls ongerechtigheid zal gezocht worden, maar zij zal er niet zijn, en de zonden van Juda, maar zullen niet gevonden worden".

Dit is het wat het Nieuw Testament de rechtvaardigmaking noemt. Zo heet het in het verband van onzen tekst: “Zij hebben gezondigd, en worden om niet gerechtvaardigd, door de verlossing die in Christus Jezus is, welke God voorgesteld heeft tot een verzoening door het geloof in Zijn bloed, tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid, opdat Hij rechtvaardig zij, en rechtvaardigende degene die uit het geloof van Christus is”. Zo volkomen is de verzoening, en zo waarachtig is de zonde door haar toegedekt en uitgedelgd, dat die in Christus gelooft bij God als volkomen rechtvaardig wordt aangemerkt en behandeld: de vrijspraak, die hij van God ontvangt is zo volkomen dat er niets, hoegenaamd niets is, om hem terug te houden dat hij niet met de volste vrijmoedigheid tot God zou naderen.

En om die zaligheid te genieten is niets nodig dan het geloof in Zijn bloed. Het bloed alleen heeft alles voldaan: de boetvaardige zondaar, die van zijn zonde zich tot God bekeert, heeft slechts in dat bloed te geloven. Dat wil zeggen, hij gelooft in de kracht van dat bloed, dat het werkelijk de zonde heeft verzoend; hij gelooft in dat bloed, dat het werkelijk ook voor hem is; door dat geloof ontvangt hij de vergeving, hij wordt rechtvaardig gesproken. Door dat geloof weet hij dat hij met God volkomen is verzoend, en dat er nu niet het minste is waarom God niet Zijn volle liefde en zegen over hem zou uitstorten. Als hij Zijn oog opheft naar de hemel die vroeger voor hem geheel betrokken was met de donkere wolken van Gods toorn en een vreselijk oordeel, dan ziet hij geen enkele wolk meer: alles is helder met het vrolijke licht van Gods aangezicht en Gods liefde. Het geloof in het bloed openbaart in zijn hart dezelfde wonderkracht, die de verzoening in de hemel heeft geoefend. Door het geloof in Zijn bloed wordt hij al de wonderbaren zegen deelachtig, die het bloed bij God voor hem heeft verworven.

Medegelovigen! Bidt zeer dat de Heilige Geest u de heerlijkheid ontdekke van de verzoening en de vergiffenis uwer zonden, die u in Jezus' bloed is geworden. Bidt om verlichte harten om te zien hoe volkomen de aanklagende en beschuldigende macht uwer zonde bij God is weggenomen, en hoe Hij in de ganse volheid van Zijn liefde en welgevallen zich tot u gewend heeft. Zet uw harten open voor de Geest om de heerlijke werkingen van het bloed in de hemel ook in u te openbaren. God heeft Jezus Christus zelf voorgesteld tot een verzoening door het geloof in Zijn bloed. “Hij is een verzoening voor onze zonden.” Reken steeds op Hem als degene, die uw zonden voor God bedekt. Hij stelt zich tussen God en de zonde. God kan ze niet zien. Stelt u Hem ook tussen u en de zonde, dan ondervindt u hoe volkomen de verlossing is die Hij geeft, hoe krachtig de verzoening door het geloof in Zijn bloed. Dan wordt door de levenden Christus al meer de krachtige werking die het bloed in de hemel gehad heeft ook in uw hart openbaar, en u weet wat het is door de geest in het volle licht en vreugde van de vergiffenis te wandelen.

En tot u, die de vergeving uwer zonden nog niet hebt, met welke drang roept u dit woord tot “het geloof in Zijn bloed.” Zult u dan niet u toch eenmaal laten bewegen door wat God voor de zondaar heeft gedaan. “Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons lief heeft gehad, en Zijn Zoon gezonden heeft tot een verzoening voor onze zonden.” Het dierbaar Goddelijk bloed is gestort, de verzoening is volbracht, en de boodschap komt tot u: “Laat u met God verzoenen.” Als de zonde u berouwt, en u van haar kracht en dienst bevrijd wilt worden, hebt u slechts in het bloed te geloven. Dat wil zeggen, open uw hart voor de indruk van het woord dat God tot u laat spreken; open uw hart voor de boodschap dat dát bloed ook u, ja u kan verlossen, dit ogenblik kan verlossen. Geloof het slechts; dat bloed is ook

voor mij. Zo u als een schuldige en verlorene komt, die naar vergeving verlangt, kunt u er op rekenen dat het bloed, waarin de verzoening reeds volbracht is, ook uw zonden bedekt en u dadelijk in Gods gunst en liefde herstelt. Daarom bid ik u: *Geloof in het bloed*. Op dit ogenblik, buig u voor God neder, en zeg het Hem dat u in de kracht van het bloed ook voor uw ziel gelooft. Als u het gezegd hebt, blijf er bij, houd er mee aan: door het geloof in Zijn bloed zal Jezus Christus de verzoening Zijn ook van uw zonden. Amen.

4. REINIGING DOOR HET BLOED

“Indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zo hebben wij gemeenschap met elkander, en het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde.” Johannes 1: 7.

Wij hebben reeds gezien dát de eerste en voornaamste werking van het bloed is „de verzoening der zonde. En ook dat de vrucht van de kennis en het geloof aan die verzoening is de vergeving der zonde. De vergeving is niets dan de bekendmaking en toepassing in het hart van de zondaar, van wat ten Zijn behoeve in de hemel is geschied. Deze eerste werking van het bloed is echter niet de enige. Naarmate de ziel door het geloof zich overgeeft om door Gods Geest de volle kracht van die verzoening te verstaan en te genieten, oefent het bloed Zijn verdere kracht uit, en werkt het die andere zegeningen, die in de Heilige Schrift daaraan worden toegeschreven. een van de eerste dezer uitwerkingen van het bloed der verzoening is de reiniging der zonden, en daarover willen wij ditmaal horen wat Gods Woord te zeggen heeft.

Menigmaal wordt van de reiniging gesproken als of het niets anders is dan de vergeving of de reiniging van de schuld. Dit is echter niet zo: de Schrift spreekt niet van rein van schuld te zijn. De reiniging van zonde wijst op de bevrijding van de smet, niet van de schuld der zonde. De schuld der zonde toch heeft te doen met onze betrekking tot God, en onze verantwoordelijkheid om hetgeen wij misdaan hebben weer goed te maken of de straf te dragen. De smet daarentegen is de inwendige bevlekking en onreinheid, die de zonde in ons binnenste aanbrengt, en hiermede is het, dat de reiniging te doen heeft. Voor ieder gelovige, die de volle zaligheid genieten wil, die God voor hem bereid heeft, is het van het hoogste belang om recht te verstaan wat deze reiniging door het bloed betekent.

Om tot de rechte kennis te komen van wat ons de Schrift leert moeten wij eerst zien wat het woord in het Oude Testament betekent, dan welke de zegen is die in het Nieuwe Testament er mede bedoeld wordt. Daarna vernemen wij op welke wijze wij het volle genot van die zegen vinden kunnen.

I. De reiniging onder het Oude Testament.

In de dienst van God, zoals die door de hand van Mozes in Israël verordend werd, waren er tweeërlei verrichtingen, waardoor het volk Gods bereid moest worden om tot Hem te naderen. Deze waren de Offeranden en de Reinigingen. Beide moesten zij, ofschoon op verschillende wijze, de mens herinneren, hoe zondig hij was en hoe ongeschikt om tot de Heilige God te naderen. Beide moesten zij, ook afbeelden de verlossing waardoor de Heere Jezus eenmaal de gemeenschap met God zou herstellen. Veelal denkt men enkel aan de offeranden als de voorspelling van de verlossing in Christus; de Brief aan de Hebreeën noemt echter uitdrukkelijk ook de reinigingen als “een afbeelding voor de tegenwoordigen tijd, in welke gaven en slachtofferen geofferd werden, bestaande alleen in spijzen en dranken, en verscheidene wassingen en rechtvaardigmakingen des vleses, tot op de tijd der verbetering opgelegd” (Hebr. 9: 9, 10). En als wij ons het leven van een Israëliet voorstellen, dan zullen wij zien, dat niet minder door die reinigingen dan door de offeranden werd de bewustheid van de zonde en de behoefte aan verlossing gewekt. Ook de reinigingen moeten ons leren wat eigenlijk de kracht is van het bloed van Jezus.

Een van de voornaamste reinigingen kan ten voorbeeld dienen. Als iemand in een tent of huis was, waarin er een dode was, of als hij een dood aas of gebeente had

aangeraakt, was hij zeven dagen onrein. De dood als straf der zonde maakte onrein elkeen die in gemeenschap er mede kwam. De reiniging vond plaats door de as der jonge koe, (Num. 19; Heb. 9: 13-14) waarop water gedaan werd; met hysop daarin gedoopt, sprenge men de onreine; als hij zich dan gebaad had was hij weer rein. Evenzo wordt het woord onrein, reinigen, en rein ook gebezigd omtrent de genezing van de melaatsheid (Lev. 13 en 14), een krankheid, die als een langzaam sterven, een levende dood werd beschouwd. Ook daar moest hij, die gereinigd zou worden, zich met water wassen, en besprengd worden eerst met water, waarin een vogel geslacht was, en later met bloed.

De opmerkelijke beschouwing van de wetten op de reinigingen zal ons leren dat het onderscheid tussen deze en de offeranden vooral tweeledig was. Het een was dit. De offerande zag op bepaalde overtredingen voor welke schuld verzoening moest gedaan worden. De reiniging had meer te doen met toestanden, die op zichzelf niet zondig waren, maar uit de zonde voortgekomen waren, en daardoor bij het heilig volk des Heeren als verontreinigend moesten gelden. Het andere onderscheid lag daarin dat bij de offerande er niets aan de persoon zelf gedaan werd. Hij zag het bloed op het altaar sprengen of in het heiligdom indragen; hij moest geloven, dat dit voor God als een verzoening geschiedde. Maar aan hemzelf werd niets gedaan. Bij de reiniging echter was dit het voornaamste. De bevlekking was iets dat door inwendige krankheid of uitwendige aanraking aan hem gekomen was; aan hemzelf moest de wassing met water of de besprenging, van Godswege verordend, volbracht worden. De reiniging was iets, dat hij gevoelen en ondervinden kon, en bracht een verandering te weeg, niet alleen in zijn betrekking tot God, maar in Zijn eigen gesteldheid. In de offerande werd iets voor hem gedaan *bij* God, in de reiniging iets aan hem *door* God. De offerande zag op de schuld, de reiniging op de smet der zonde.

Dezelfde betekenis van het woord rein en reinigen vindt men ook verder in het Oude Testament. Zo bidt David in Psalm 51: "Reinig mij van mijn zonde. Ontzondig mij met hysop, en ik zal rein zijn." Ontzondigen is het woord dat het meest gebruikt werd van de reiniging van iemand, die een dode had aangeraakt; ook het hysop ziet daarop (Num. 19: 6, 9, 12, 17, 19). David bidt om meer dan vergeving; hij had beleden dat hij in ongerechtigheid was geboren, dat zijn natuur zondig was; hij bidt om inwendig gereinigd te worden. Zo gebruikt hij ook hetzelfde woord als hij wat later bidt: "Schepp mij een rein hart". De reinheid is meer dan vergeving.

Evenzo ziet het woord bij Ezechiël op een inwendiger toestand, waarin verandering wordt gebracht. Dit blijkt uit wat wij vinden 24: 13, sprekende van "het uitsmelten der onreinheid", hij dan zegt "omdat ik u gereinigd heb, en u niet gereinigd zijt." En dan later sprekende van het Nieuw Verbond (36: 25), "Ik zal rein water op u sprengen, en gij zult rein worden, van al uw onreinheden en drekgoden zal Ik u reinigen." Hetzelfde woord gebruikt Maléachi omtrent het vuur (3: 3), "Hij zal zitten louterende en het zilver reinigende en Hij zal de kinderen van Levi reinigen." De reiniging met bloed en water en vuur is het beeld van de reiniging, die in het Nieuw Verbond zou worden geschonken, een innerlijke loutering en bevrijding van de smet der zonde.

II. De zegen, die in het Nieuw Testament met de reiniging bedoeld wordt.

Hier is er dikwijls sprake van een rein hart. "Zalig zijn de reinen van hart," zegt de Heere Jezus. Paulus spreekt van "de liefde van een rein hart", van "die de Heere aanroepen uit een rein hart". En van "een rein geweten". En Petrus spreekt evenzo van elkander lief hebben uit een rein hart. Van de reiniging vinden wij dat die aan God wordt toegeschreven, "God hun harten gereinigd hebbende door het geloof" (Hand.

15: 9), aan de Heere Jezus “opdat Hij zich een eigen volk zou reinigen” (Tit. 2: 14), en ook aan onszelf, “Laat ons onszelf reinigen van alle besmetting des geestes en des vlees” (2 Cor. 7: 1). Alle deze plaatsen wijzen ons er op dat de reiniging een inwendig werk is, dat in het hart wordt gewrocht, en dat op de vergeving volgt.

In de woorden van onze tekst komt dit vooral duidelijk uit. Daar wordt het woord niet gebruikt van de genade der vergeving bij de bekering ontvangen, maar van de werking der genade in Gods kinderen, die in Zijn licht wandelen. “Indien,” zo heet het, “wij in het licht wandelen gelijk Hij in het licht is, zo reinigt ons het bloed van Jezus Christus Zijn Zoon van alle zonden.” Dat het ziet op iets meer dan de vergeving, blijkt ook uit wat volgt (v. 9), “Hij is getrouw en rechtvaardig dat Hij ons de zonden vergeve en ons reinige van alle ongerechtigheid.” De reiniging is wat na de vergeving er nog bijkomt; de inwendige en ondervindelijke toepassing van de kracht van het bloed op het hart van de gelovige.

Dit geschiedt naar het woord eerst in de reiniging van het geweten. Zo lezen wij in Heb. 9: 14, “Hoe veel tmeer zal het bloed van Christus uw geweten reinigen van dode werken om de levenden God te dienen.” De melding, die vooraf gemaakt werd van de as der jonge koe besprengende de onreinen, wijst op de persoonlijke ondervinding van de kracht des bloeds. Het geweten is niet slechts de rechter om uitspraak te doen over onze daden, het is de inwendige stem, die van onze betrekking tot God en Gods betrekking tot ons getuigenis aflegt; als het door het bloed gereinigd is, dan heeft het een getuigenis dat wij God volkomen welgevallig zijn. Gelijk de Hebreeën Brief zegt? “Eenmaal gereinigd zijnde, hebben wij “geen geweten meer van de zonde” (Hebr. 10: 2). Wij ontvangen door de geest de innerlijke ervaring van hoe volkomen het het bloed ons van de schuld en de macht der zonde vrijgemaakt heeft, en dat wij met onze wedergeborene natuur van onder haar heerschappij geheel Zijn uitgenomen. De zonde woont nog in ons vlees met haar verzoeking, maar heeft geen macht om te heersen. Het geweten is gereinigd, daar behoeft niet de minste schaduw of scheiding tussen God en ons te wezen, wij zien tot Hem op in de volle kracht der verlossing. Het geweten door het bloed gereinigd, getuigt van niets minder dan een volkomen verlossing en Gods volle welbehagen.

En als het geweten gereinigd wordt, dan ook het hart, waarvan het geweten het middenpunt is. Daarom lezen wij, “het hart gereinigd zijnde van het kwaad geweten”. Niet alleen het geweten maar ook het hart moet met Zijn zin en wil, met Zijn denken en trachten worden gereinigd. In het bloed waardoor Christus zich in de dood gaf en ook weer in de hemel inging, werkt de doods- en opstandingskracht van Christus onophoudelijk voort. Door die kracht worden de zondige lusten en gezindheden gedood. “Het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonde”, zowel de aangeborene als de dadelijke. Het bloed oefent Zijn geestelijke hemelse kracht uit in de ziel. Die onder de volle werking van het bloed verkeert, ondervindt dat daardoor de oude natuur belet wordt haar macht te betonnen. Door het bloed worden de lusten en begeerlijkheden onderdrukt en gedood, en allen zo gereinigd dat de geest zijn heerlijke vruchten kan dragen. Bij de minste struikeling vindt de ziel dadelijk herstelling en reiniging; zelfs de onbewuste zonden worden door Zijn kracht krachteloos gemaakt.

Wij maakten een onderscheid tussen de schuld en de smet der zonde. In de leer is dit van groot belang. Maar in het leven, dit moeten wij niet vergeten, zijn zij nooit gescheiden. Het is met de zonde als een geheel dat God en dat ook het bloed te doen heeft. Elke ware werking van het bloed oefent haar kracht tegelijkertijd op de schuld en de smet uit; de verzoening en de reiniging gaan altijd samen.

En deze werking van het bloed is een onophoudelijke. Velen menen dat het bloed daar

is, opdat, als wij weer gezondigd hebben, wij er heen zouden gaan om te wassen. Nee gelijk een fontein altijd stroomt, en wat in of onder haar stroming wordt geplaatst, altijd door reinigt, zo is het met deze fontein, die geopend is tegen de onreinheid (Zach. 13: 1). In het bloed werkt de eeuwige levenskracht van de Eeuwige Geest; door Hem kan het hart zonder afbreken of tussenpozen altijd door onder de besprenging en reiniging van het bloed verkeren. In het Oude Testament hing de reiniging af van enkele daden; in het Nieuwe heeft zij haar bestaan in Hem die altijd leeft om te bidden. Waar het geloof dit ziet en begeert, en aangrijpt, daar kan het hart alle ogenblik onder de beschermende en reinigende en zaligende macht van het bloed verkeren.

III. De weg om tot het volle genot van dezen zegen te geraken.

Elke Christen, die door het geloof deel krijgt aan het bloed van Christus, heeft ook deel aan deszelfs reinigende kracht. Maar de ondervinding van die kracht tot reiniging is, om verschillende redenen, meestal zeer gebrekkig. Daarom is het van groot belang, om te weten, welke de voorwaarden zijn van het volle genot van deze heerlijke zegen.

De eerste is zeker de kennis. Velen menen dat de vergeving alles is wat zij door het bloed ontvangen; zij zoeken en vinden ook niet meer. Gelukkig als wij beginnen in te zien dat de Geest van God, met elk der onderscheiden woorden die Hij in de Schrift gebruikt omtrent de werking des bloeds, een bijzonder oogmerk heeft; en dan naar die bijzondere betekenis beginnen te vragen. Laat iemand, die waarlijk verlangt te weten wat de Heere ons met dit woord leren wil, opmerkzaam al de plaatsen vergelijken waar van de reiniging wordt gesproken, en hij zal gevoelen dat er veel meer dan schuld- uitdelging wordt beloofd. Hij zal verstaan dat reiniging door wassen dient om de smet weg te nemen, en al kan hij niet geheel verklaren op welke wijze zulks geschiedt, hij zal toch overtuigd worden dat hij van het bloed een gezegende inwendige werking tot wegzuivering van de werkingen der zonde in hem mag verwachten. De kennis der waarheid in deze zal een eerste stap op de weg zijn.

De tweede zal wezen: de begeerte. Het is te vrezen dat onze Christenheid maar al te zeer tevreden is met de ervaring van het woord dat vair dit aardse leven moet gelden, "Zalig zijn de reinen van harte", te verschuiven tot het toekomstige leven. Er is te weinig inzicht dat reinheid van harte het kenmerk moet wezen van elk kind van God, omdat het de onmisbare voorwaarde is van Zijn gemeenschap en het genot van Zijn zaligheid. Er is te weinig innerlijk verlangen om werkelijk in alles en altijd de Heere welbehaaglijk te wezen: de zonde en haar beleving is te weinig een last. Gods woord komt tot ons dezen dag met de belofte van enen zegen die waarlijk al onze begeerte moest gaande maken. Christen, het bloed van Jezus reinigt van alle zonde. Indien u weet u op de rechte wijze er aan over te geven kan het grote dingen in u doen. Zou u niet er naar verlangen om elk uur Zijn heerlijke reinigende werking te ondervinden, en bij al het bederf Uwer natuur bewaard te worden voor de vele belevingen waarover uw geweten u zo gedurig veroordeelt. O, laat toch uw verlangen worden opgewekt, word begerig naar deze zegen, en stel God op de proef om in u te werken wat Hij als de getrouw beloofd heeft, "de reiniging van alle ongerechtigheid."

Maar dan moet de derde stap wezen; de opoffering van al wat onrein is. Door de zonde is alles in onze natuur en in de wereld verontreinigd; de reiniging kan niet plaats vinden waar er niet de volle scheiding en opoffering van alles plaats vindt. "Raakt het onreine niet aan", is Gods roepstem tot Zijn uitverkorenen. Ik moet erkennen dat alle de betrekkingen, waarin ik tot het leven sta verontreinigd zijn: mijn vrienden, mijn bezit, mijn geest, alles moet ik geheel opofferen, opdat het dierbaar bloed mij in elk opzicht reinige, en elke werking van mijn geest en gemoed met Zijn

zuiverende kracht doordringe. Die iets, ook het geringste, wil terughouden, kan de volle zegen niet vinden, die alles wil prijsgeven, die Zijn gehele leven in het bloed ingedoopt wil hebben, die is op weg om het woord ten volle te verstaan: “ het bloed van Jezus reinigt van alle zonde.”

Dan volgt als laatste eis: het volle geloofsvertrouwen in de kracht van het bloed. Niet alsof wij door ons geloof het bloed Zijn werking moeten geven. Nee, het bloed heeft Zijn kracht en werking zonder ophouden. Het is ons ongelooft, dat het hart sluit en deszelfs werking hindert. En het geloof is niets dan het wegruimen van die hindernis, het openzetten van de ziel voor de Goddelijke machtwerking, waarmede de levende Heere het bloed zal toepassen. Ja, laat ons geloven in de reiniging door het bloed.

U hebt wel eens een springfontein gezien in het midden van een grasperk. Van de veelbereden weg, die langs het perk gaat, komt er gedurig stof over al het groene, dat aan de zijde van de weg staat. Waar de springfontein echter zonder ophouden Zijn verkwikkende en reinigende droppels doet vallen, daar ziet u van het stof geen teken, alles blijft groen en fris en rein. Zo geeft het dierbaar bloed van Christus, voor de Christen, die in het geloof dit toeëigent, zonder ophouden Zijn gezegende werking op de ziel. Die door het geloof zich aan de Heere toevertrouwt, en gelooft dat het kan en zal gebeuren, die wordt het gegeven. De hemelse, onzichtbare, geestelijke werkingen van het bloed kunnen werkelijk elk ogenblik ondervonden worden. Zodanig is Zijn kracht, dat ik altijd in de fontein kan blijven, altijd wonen in de wonden van mijn Heiland.

Gelovige Christen, kom ik bid u, stel het op de proef, hoe het bloed van Jezus uw hart kan reinigen van alle zonde. u weet, met welke blijdschap een vermoeide reiziger of een zwakke kranke zich in een frisse stroom gaat baden, en zich onder het water stort om Zijn verkoelende en reinigende, genezende en sterkende werkingen te ondervinden. Hef uw ogen op in het geloof en zie, hoe er van uit de hemel een stroom onophoudelijk zich neerstort op de aarde; het zijn de gezegende geesteswerkingen, waardoor de kracht van Jezus' bloed over de zielen heenvloeit om te genezen en te reinigen. O, stort u toch in die stroom, geloof in eenvoud dat het woord. “Het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonde,” een Goddelijke betekenis heeft, dieper en uitgestrekter dan u denkt. Geloof dat het de Heere Jezus zelf is, die u in Zijn bloed wil wassen, en de kracht van dat woord in u vervullen. En reken op de reiniging van de zonde door het bloed als een zegen, in welks dagelijks genot ge u zeker kunt verblijden. Amen.

DE HEILIGING DOOR HET BLOED

“Daarom heeft ook Jezus, opdat hij het volk door Zijn eigen bloed zou heiligen, buiten de poort geleden”. Hebreeën 13: 12.

De reiniging door het bloed was de laatste maal het onderwerp van onze overdenkingen: nu is het de heiliging door het bloed die ons zal bezig houden. Voor een oppervlakkige beschouwing is het alsof deze twee woorden ongeveer hetzelfde betekenen; het onderscheid is echter groot en van veel gewicht. De reiniging ziet meer op het oude leven en de zonde die moet worden weggenomen; de heiliging op het nieuw leven en wat uit God daarin moet worden meegedeeld. De reiniging van zonde is slechts de voorbereiding; de heiliging als verbintenis met God de eigenlijke volle zegen die het bloed ons brengt.

Dit onderscheid vinden wij duidelijk in de Schrift. Zie Eféze 5: 25 “Christus heeft zich voor de gemeente gegeven, opdat Hij haar heiligen zou, haar gereinigd hebbende;” haar eerst gereinigd hebbende, heiligt Hij haar. Zie ook 2 Tim. 2: 21 “Indien iemand zichzelf reinigt, die zal een vat Zijn ter ere, geheiligd en bekwaam tot gebruik des Heeren.” De heiliging is iets hoger dan de reiniging.

Dit onderscheid tussen de reiniging en heiliging wordt treffend opgehelderd als wij de wijding der Priesters vergelijken met die der Levieten. Bij de laatsten, die een lager stand in de dienst van God bekleedden, wordt er (Num. 8:) van heiliging niet gesproken: het woord reinigen wordt tot vijf malen toe gebruikt. Bij de wijding der Priesters daarentegen (Exod. 29 en Lev. 8) wordt telkens van heiligen gesproken; zij stonden in nadere betrekking tot God. En dezelfde geschiedenis doet tevens uitkomen in welk nauw verband de heiliging staat tot het bloed. Voor de Levieten werd er verzoening gedaan en zij werden besprengd met het water der ontzondiging tot reiniging, maar niet met het bloed. Maar om de Priesters te heiligen moest het bloed aan henzelf gesprengd worden; door de nauwere en meer persoonlijke toepassing van het bloed werden zij geheiligd.

Zo is er ook de heiliging door het bloed van Jezus, en deze is het die wij heden willen zoeken te kennen en deelachtig te worden. Laat ons daartoe zien:

1. Wat die heiliging is.
- 2 Hoe zij het grote doel was van Jezus' lijden
- 3 Hoe zij door het bloed wordt verkregen.

1. Wat de heiliging is.

Om te verstaan wat deze heiliging van de verlostte zij, moeten wij eerst weten wat de heiligheid Gods zij. Hij alleen is de heilige; onze heiligheid moeten wij van Hem ontvangen. Veelal wordt van de heiligheid Gods gesproken, alsof die Zijn haat en ijver tegen de zonde is. Dit geeft geen verklaring van wat de heiligheid werkelijk is; zij zegt slechts wat zij niet is, dat zij de zonde niet verdragen kan. De heiligheid is die eigenschap Gods, waardoor Hij altijd wat volmaakt goed is wil en doet, waardoor Hij ook dat goede in Zijn schepselen zoekt en aan hen mededeelt. In de Schrift is het niet alleen als de God die de zonde straft, maar ook als de verlosser van Zijn Volk, dat God de Heilige wordt genoemd. Het is Zijn Heiligheid, die het goede in allen wil, die Hem beweegt om de zondaar van de zonde te redden. In de heiligheid hebben de liefde en de toorn beide haren oorsprong. De heiligheid is dus die gezindheid in God

waardoor Hij in al wat Hij doet en wil altijd het rechte treft; Zijn volmaaktheid als God is Zijn heiligheid. En de heiligheid in de mens is een gezindheid in volkomen overeenstemming met die van God, de keuze om in alles te willen zo God wil. Naar het woord der Schrift “Gelijk Hij heilig is, zo wordt u ook heilig” (1 Petrus 1: 15), is heiligheid bij ons niet anders dan gelijkvormigheid aan God.

De heiliging van Gods volk nu is het werk waardoor de heiligheid Gods in hen wordt overgebracht. Er is geen andere weg tot heiligheid dan dat de heilige God ons geve van wat Hij alleen heeft. Hij is de Heere die ons heiligt. En de verschillende betekenissen, die de Schrift aan het woord heiligheid of heiligen hecht, wijzen ons allen op zekere betrekking waardoor wij tot God gebracht worden.

De eerste en eenvoudigste betekenis van het woord heiligen is *afzonderen*. Wat uit het omringende door God op Gods bevel wordt genomen en op zijde gezet of afgezonderd om Zijn eigendom en tot Zijn dienst te wezen, dat is heilig. En die afzondering ziet niet alleen op zonde, maar op alles dat in de wereld is, ook het geoorloofde. Zo heeft God de zevenden dag geheiligd. De andere waren niet onrein, God zag dat alle Zijn werken goed waren; maar dat alleen zou heilig wezen wat Hij door een bijzondere daad zichzelf had toegeëigend. Zo heeft God Israël uit de volken, en de priesters weer uit Israël, afgezonderd om Hem heilig te zijn. Deze afzondering tot heiligheid is steeds Gods eigen werk, gelijk de verkiezing Gods en de heiligheid meermalen samen verbonden worden. “Gij zult Mij heilig zijn; ik heb u van de volken afgezonderd, opdat gij Mijne zoudt zijn.” “De man die de Heere verkiezen zal, die zal heilig zijn.” “Gij zijt een heilig volk de Heere; u heeft de Heere uw God uitverkoren” (Lev. 20: 26; Num. 16: 7; Deut. 7: 6). God kan niet met andere Heeren samen delen; waar Hij Zijn heiligheid zal openbaren en mededelen daar moet Hij alleen en onverdeeld bezitter en heerser wezen.

Maar deze afzondering is niet alles wat in de heiliging ligt opgesloten; zij is slechts de onmisbare voorwaarde voor wat volgen moet. In de afzondering voor God staat de mens nog niet boven enig levenloos voorwerp dat tot Gods dienst wordt geheiligd; zal de afzondering waarde hebben, dan moet er meer wezen. De mens moet zich gewillig en van harte tot deze afgezonderdheid overgeven. De heiliging sluit in de persoonlijke toewijding om des Heeren te wezen. De heiligheid kan alleen waarlijk de onze worden, wanneer zij in het diepste van ons persoonlijk leven, in onzen wil en onze liefde, wortelt en woning maakt. God kan niemand tegen Zijn wil heiligen, daarom is de persoonlijke hartelijke overgave aan God een onmisbaar deel der heiliging. Om deze reden zegt de Schrift niet alleen dat God ons heiligt, zij spreekt er even dikwijls van dat wij ons moeten heiligen.

Ook in de toewijding is de eigenlijke heiliging nog niet volbracht. Afzondering en toewijding Zijn slechts de voorbereiding tot het heerlijk werk dat God doen wil als Hij van Zijn eigene heiligheid in de ziel doet nederdalen. Mededeling van de Goddelijke heiligheid, deze is de zegen die in de heiligmaking de Christen wordt beloofd. “Opdat wij van Zijn heiligheid deelachtig worden” dit is het heerlijk oogmerk van Gods arbeid aan degenen die Hij voor zichzelf heeft afgezonderd. En deze mededeling van Zijn heiligheid is wederom niet de gave van iets dat van God zelf afgescheiden is; nee, het is in persoonlijke gemeenschap met Hemzelf en Zijn heilig Goddelijk leven, dat de heiligheid verkregen wordt. Als de heilige woonde God in Israël om Zijn Volk te heiligen; als de heilige woont Hij in ons. Het is alleen de wezenlijke tegenwoordigheid Gods, die heiligen kan. Maar zozeer is dit ons deel dat de Schrift niet schroomt te spreken van het wonen Gods in onze harten in zulke kracht, dat wij vervuld worden tot al de volheid Gods. De gemeenschap en de inwoning Gods is de ware heiliging. Daarom moest God in Christus in het vlees woning maken, en komt de Heilige Geest

in ons wonen.

Wij hebben gezien wat de heiliging is; dat wij verder opmerken,

2. Hoe deze heiliging het doel was van het lijden van Jezus.

Dit zegt onze tekst uitdrukkelijk. “Daarom heeft ook Jezus geleden, opdat Hij het volk zou heiligen”. In de raad Gods was dit het hoogste dat God de mens kon toedenken, de gemeenschap aan Zijn heiligheid. Daarom was dit ook van de komst van Jezus op aarde, vooral van Zijn lijden en sterven het middelpunt: “dat Hij Zijn gemeente heiligen zou, opdat zij zou heilig zijn en onberispelijk.”

Hoe het lijden van onze Heere dit doel bereikt en onze heiliging wordt, zal ons duidelijk worden uit het woord dat Hij tot Zijn Vader sprak, toen Hij op het punt stond om uit te gaan en zich als een slachtoffer te laten binden (Joh. 17: 19): “Ik heilige Mijzelf voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen Zijn in waarheid.” Het was omdat Zijn lijden en sterven was een heiliging van Zichzelf, dat het tot heiliging van ons kon dienen.

Wat wil dit zeggen? Jezus was de heilige Gods, “de Zoon die de Vader geheiligd had en in de wereld gezonden,” en moest Hij nog zichzelf heiliger? Hij moest het, het was onmisbaar. De heiligheid die Hij bezat was niet boven de verzoeking verheven; in de verzoeking moest Hij die *handhaven*, en de volkomenheid van de overgave van Zijn wil aan de heiligheid Gods bewijzen. Wij hebben gezien dat de ware heiligheid bij de mens is de volkomen eenheid van wil met de wil van God. Door geheel Zijn leven, van de verzoeking in de woestijn af, heeft onze Heere Zijn wil aan de wil des Vaders onderworpen, en zich Gode tot een offer geheiligd. Maar het was vooral in Gethsémané dat Hij dit deed. Daar was het de ure van de macht der duisternis. Met bijkans onweerstaanbare macht kwam de verzoeking op Hem om de verschrikkelijke toornbeker van de lippen te wijzen, en Zijn eigen wil te doen. Maar Hij wees de verzoeking af; Hij offerde Zijn wil en Zichzelf geheel aan de wil, aan de heiligheid Gods. Hij heiligde zichzelf in de volle eenswillendheid met Gods wil. En deze Zijn Zelfheiliging is geworden de kracht, waardoor ook wij geheiligd worden in waarheid. Dit is geheel naar wat de brief aan de Hebreeëen ons leert (10: 9, 10) waar hij, sprekende van de woorden van Christus, zie Ik kom om Uw wil te doen, o God! Er dan bijvoegt „In welken wil wij geheiligd zijn, door de offerande des lichaams van Jezus Christus eenmaal geschied.” Het was omdat de offerande des lichaams was de overgave om de wil van God te doen dat wij in die wil geheiligd worden; daar heiligde Hij zichzelf voor ons, opdat wij geheiligd zouden Zijn in waarheid. Die volkomen gehoorzaamheid waarin Hij zich overgaf dat Gods heilige wil volkomen over Hem beschikken zou, was niet alleen de verdienende oorzaak van onze zaligheid, maar tevens de kracht waardoor de zonde voor altijd werd overwonnen, en waardoor in onze harten dezelfde gezindheid en dezelfde heiligheid kan gewekt worden.

In een andere plaats van dezen brief wordt de innige betrekking van Jezus tot de Zijnen even zeer gekenmerkt als hebbende de heiligheid tot haar hoofddoel. Sprekende (Heb. 2: 11) van het betamende dat Jezus zelf door lijden zou geheiligd worden, zegt de Heilige Geest, “Want en Hij die heiligt, en zij die geheiligd worden, Zijn allen uit Eén.” De eenheid tussen Jezus en Zijn Volk bestaat daarin dat zij beiden hun leven uit Eén Vader hebben, en dan dat zij beiden aan een zelfde heiligheid deel hebben. Jezus is Hij die heiligt. Zij zijn het die geheiligd worden; heiligheid is de band die hen verenigt. “Daarom heeft ook Jezus geleden, opdat Hij door Zijn eigen bloed het volk zou heiligen.”

Indien wij wezenlijk verstaan en ondervinden willen wat de kracht is van de heiliging door het bloed, dan is het van het uiterste belang dat wij dit vooraf vasthouden; van

het gehele lijden van Jezus, waarvan het bloed de vrucht en zegen is, is heiliging het kenmerk en het doel. De heiliging van zichzelf is er het kenmerk van, daarin had het Zijn waarde en kracht; onze heiliging is er het doel van, daarin alleen werkt het Zijn volle zegen. Naarmate ons dit duidelijk is zullen wij in de wezenlijke betekenis en zegen van dat lijden indringen. Het was tot heiligmaling dat God de verlossing verordende. Hij wilde Zijn heiligheid verheerlijken in de triomf over de zonde, en de heiliging van de mens naar Zijn eigen gelijkenis. Het was met hetzelfde oogmerk dat Jezus Zijn lijden ondernam en volbracht: *wij moesten Gode geheiligd worden*. En als de Heilige Geest, de heilige God als Geest tot ons inkomt om Jezus' verlossing in ons te openbaren, dan blijft dit ook bij Hem hoofdzaak. Als Heilige Geest is Hij de Geest der heiligheid. De verzoening, en vergeving, en reiniging der zonde hebben allen een onuitsprekelijke waarde; zij wijzen allen echter honger op, naar de heiliging. God wil dat een ieder die dat dierbaar bloed aan zich heeft, het weten zal, dat dit een Goddelijk merkteken is waardoor hij voor God geheel is afgezonderd; dat dit bloed hem roept tot de meest onverdeelde toewijding om enkel voor de wil van God te leven; en dat dit bloed de belofte en de kracht is van een mededeling van Gods heiligheid waardoor God Zelf in hem zal woning maken en zijn God zijn.

Och, dat wij het verstonden en geloofden. “Daarom heeft Jezus geleden, opdat Hij het volk door Zijn eigen bloed zou heiligen.”

Dat wij nu nog vragen:

3. Hoe deze heiliging door het bloed wordt tot stand gebracht?

Op deze vraag mogen wij in het algemeen antwoorden dat elkeen, die aan dát bloed deel heeft, ook deel heeft aan de heiliging; hij is voor God een geheiligde. En dat naarmate hij in nauw en gedurige aanraking met dat bloed verkeert, hij steeds meer deszelfs heiligende werking zal ondervinden, ook wanneer hij nog weinig verstaat hoedanig die werking is. Dat toch niemand mene dat hij eerst alles moet weten te vatten of te verklaren, eer hij gelovig mag vragen dat het bloed Zijn kracht tot heiliging aan hem betone. Nee, het was juist van Zijn wassing dat de Heere Jezus zeide: “Wat ik nu doe verstaat u niet, maar u zult het na dezen verstaan.” Het is Jezus zelf die het volk heiligt door Zijn eigen bloed; die zich hartelijk overgeeft tot de gelovige aanbidding van, en verkeer met het Lam dat ons met Zijn bloed heeft gekocht, zal, meer dan hij weet of denkt, het ondervinden dat hij door het bloed geheiligd wordt. Jezus zal het voor hem doen.

Maar het past de Christen ook in de kennis toe te nemen; zo alleen kan hij ingaan tot de volle zegen, die hem bereid is. Daarom hebben wij niet alleen het recht, maar is het onze plicht om nader te onderzoeken welk het eigenlijk verband is tussen de gezegende werking des bloeds en onze heiliging, en op welke wijze de Heere Jezus, door het bloed, in ons tot stand zal brengen wat wij vernomen hebben de hoofdbestanddelen der heiligmaking te zijn.

Wij zagen dat de aanvang van alle heiliging is de afzondering voor God, om uitsluitend Zijn eigendom en tot Zijn beschikking te wezen. En is dit niet juist wat het bloed tot ons spreekt, dat de macht der zonde gebroken is, dat wij van haar banden Zijn vrijgemaakt, dat wij nu niet meer haar dienstknechten zijn, maar de Zijnen die ons met bloed heeft vrijgekocht. “Gij zijt uws zelfs niet, want gij zijt duur gekocht,” deze is de taal in welke het bloed ons zegt dat wij Gods eigendom zijn. Omdat Hij ons geheel voor Hemzelf wil hebben, heeft Hij ons verkoren en gekocht, en op ons het merkteken des bloeds gezet, als die van alles rondom ons zijn afgezonderd, om uitsluitend voor Zijn dienst te leven.

Dit denkbeeld van afzondering wordt in onze tekst duidelijk uitgesproken. “Daarom

heeft ook Jezus, opdat Hij het volk door Zijn eigen bloed zou heiligen, buiten de poort geleden. Zo laat ons dan tot Hem uitgaan, buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragen.” Uitgaan uit al wat van deze wereld is, was het kenteken van Hem die was “heilig, onbesmet, afgescheiden van de zondaren” en moet het zijn van elk van Zijn navolgers.

Gelovige! Jezus heeft door Zijn bloed u geheiligd, en wil door Zijn bloed u de volle kracht van die heiliging doen ondervinden. Zoek onder de volle indruk te komen van wat met u geschied is in de besprenging met dat bloed. De heilige God wil u voor Zich hebben, geheel voor Zich. Niemand en niets mag het minste recht meer over u hebben. u zelf ook niet. God zonderde u voor zich af. En om u dit te doen gevoelen, zette Hij een teken aan u. Dat teken is het wonderlijkste dat er op aarde of de hemel te vinden is: HET BLOED VAN JEZUS. Het bloed waarin het leven is van de Eeuwige Zoon van. God, het bloed dat op de genadetroon altijd voor Gods oog is, het bloed dat de volle vrijkoping uit de macht der zonde verzekert, dat bloed is op u gesprengd, als het teken van Gods eigendomsrecht.

Gelovige, laat toch elke gedachte aan het bloed de heerlijke belijdenis in u verlevendigen: door Zijn eigen bloed heeft Jezus mij geheiligd, heeft Hij van mij voor God geheel bezitgenomen. *Ik behoor God geheel toe.*

Maar de heiliging is meer dan de afzondering, die is slechts het begin. Tot haar behoort verder de persoonlijke toewijding, de hartelijke en gewillige overgave om enkel in Gods heiligen wil te leven. Op welke wijze nu zal het bloed van Jezus deze overgave in ons werken, en ons hierin heiligen?

Het antwoord is niet moeilijk. Het is niet genoeg dat wij geloven aan de kracht van het bloed om te verlossen en van zonde vrij te maken, maar wij moeten vooral opmerken van waar het die kracht heeft. Wij weten dat het die heeft van de vrijwillige overgave van de Heere Jezus; in het geven van het bloed heiligde Hij Zichzelve, offerde Hij zich Gode en Zijn heiligheid geheel. Daardoor is dat bloed zo heilig, en heeft het zulke heiligingskracht. In het bloed hebben wij het uitgedrukte beeld van Jezus' volkomen zelfovergave: het bloed spreekt altijd van Jezus' wijding van zichzelf aan de Vader als de weg en de kracht tot overwinning der zonde. En hoe meer wij met het bloed in aanraking komen, en onder de volle indruk leven dat wij met het bloed besprengd zijn, des te meer zullen wij de stem des bloeds horen roepen: de onverdeelde overgave aan God is de weg tot volle verlossing van de zonde. En die stem zal niet spreken enkel om een lering of een gedachte in ons te geven. Het bloed spreekt met een Goddelijke en levenswekkende kracht. Wat het spreekt dat geeft het; het werkt in ons dezelfde gezindheid die in Jezus was. Door Zijn eigen bloed heiligt ons Jezus om zonder terughouding ons van ganser harte aan Gods heiligen wil te geven.

Maar zelfs de toewijding, zowel als de afzondering, is nog maar voorbereiding. De volle heiliging komt waar God van de tempel die Hem gewijd is, bezit neemt en die met Zijn heerlijkheid vervuult. “Daar zal ik komen tot de kinderen. Israëls, opdat zij geheiligd worden door mijn heerlijkheid.” De mededeling door God van Zijn eigen heiligheid, van Zichzelf. Hierin bestaat de eigenlijke volle heiliging.

En ook hiervan spreekt het bloed. Het zegt ons dat de hemel geopend is, dat de krachten van het hemelse leven op aarde dalen, dat elke hindernis is weggeruimd, zodat God in de mens woning kan maken. Het bloed voert werkelijk tot de onmiddellijke nabijheid en gemeenschap van God. De gelovige die zich onverdeeld aan het bloed overgeeft, die krijgt de volle zekerheid dat God zich hem geheel wil geven, en Zijn heiligheid in hem wil openbaren.

Hoe heerlijk zijn dan de vruchten van zulk een heiliging. Door de Heilige Geest verkeert de ziel in de levende ervaring van Gods gedurige nabijheid. Met de tederste voorzichtigheid wordt tegen de zonde gewaakt, want de vreze Gods en de bedachtzaamheid houden over haar de wacht. Voor de zonde bewaard te blijven is haar echter niet genoeg: de tempel moest niet alleen gereinigd, maar met Gods heerlijkheid vervuld worden. Al de deugden der Goddelijke heiligheid, zoals die in de Heere Jezus te zien zijn, worden gezocht en gevonden in de gemeenschap met God. De heiligheid is voor haar vereniging met God, gemeenschap aan Zijn wil, deelgenootschap aan Zijn leven, gelijkvormigheid aan Zijn beeld.

Christenen! Daarom heeft ook Jezus buiten de poort geleden, opdat Hij door Zijn eigen bloed Zijn eigen volk zou heiligen. Zo laat ons dan TOT HEM uitgaan. Ja, Hij is het die het volk heiligt. Laat ons tot Hem gaan. Laat ons op Hem vertrouwen om ons de kracht van het bloed te doen kennen. Laat ons onszelf aan de gezegende werking van het bloed geheel overgeven. Dat bloed waardoor Hij Zichzelf heeft geheiligd, in de hemel is ingegaan om die voor ons te openen, zal ook ons hart tot enen troon van God maken, en de genade en de heerlijkheid Gods in ons doen dalen. Ja, laat ons tot Hem uitgaan buiten de legerplaats. Die alles wil loslaten en vaarwel zeggen omdat hij van Jezus zich wil laten heiligen, zal de zegen niet missen. Die gewillig is om ten koste van alles de kracht van het dierbaar bloed te ervaren kan er op rekenen dat hij van Jezus Zelf door dat bloed zal geheiligd worden. De God des vredes Zelf heilige u geheel en al. Amen.

6. DOOR HET BLOED GEREINIGD OM GOD TE DIENEN

“Nu in Christus Jezus zijt gij, die eer tijds verre waart, nabij geworden door het bloed van Christus.” Eféze 2: 13.

“Hoe veel te meer zal het bloed van Christus uw geweten reinigen om de levenden God te dienen.” Hebr. 9: 14.

In onze laatste rede spraken wij van de heiliging door het bloed; heden is het de toenadering tot God in de kracht van het bloed, die ons moet bezig houden.

Deze twee gedachten staan volgens de Schrift in het nauwste verband met elkander. Zonder heiligheid is er geen toenadering; hoe toch zou het onheilige met Hem gemeenschap hebben. En toch aan de andere zijde zonder toenadering geen voortgaande heiliging; het is immers alleen in de gemeenschap met de Heilige dat Heiligheid kan gevonden worden.

Dit nauw verband tussen heiliging en toenadering komt zeer duidelijk uit in meer dan een woord waarin de Heere het eigenlijk wezen van de Priesterschap in Israël verklaart. Bij gelegenheid van de opstand van Nadab en Abihu sprak Hij: “In degenen die tot mij komen zal ik geheiligd worden” (Lev. 10: 8). En wederom tegenover de samenrotting van Korach tegen Mozes en Aaron (Num. 16: 5) sprak Mozes in Gods naam, “Morgen dan zal de Heere bekend maken wie de Zijn en de heilige is, die Hij tot zich zal doen naderen; en wien Hij tot zich zal doen naderen, en wien Hij verkoren zal hebben, die zal Hij tot zich doen naderen.”

Wij zagen reeds vroeger hoe innig de gedachte van uitverkiezing en afzondering om Gods eigen te zijn, verbonden is met de heiligheid. Het blijkt hier ook hoe de eer en de zegen, waartoe die verkiezing tot Zijn eigendom en tot heiliging dienen moet, niet anders is dan dit het naderen tot God. De nabijheid Gods is inderdaad de hoogste, de enige volkomen zaligheid voor de mens, die voor God en Zijn liefde geschapen is. “Welgelukzalig,” roept de Psalmist uit, “is hij die u verkiest en doet naderen, dat hij wone in uw voorhoven.” Gode geheiligd en Gode nabij, zijn in het wezen der zaak een. De bloedbesprenging, die voor God afzondert en in bezit neemt, geeft meteen het recht der toenadering.

Zo was het met de priesters in Israël. In de geschiedenis hunner wijding lezen wij: “En Mozes deed de zonen van Aäron naderen, en hij deed van dat bloed op hun rechteroor.” Wat Gode toebehoort mag en moet in Zijn nabijheid als Zijn eigendom verkeren. Zo was het, met Jezus de Groten Hoge priester: „door Zijn eigen bloed is Hij eenmaal ingegaan in het Heiligdom.” Zo ook is het met elke gelovige naar volgens het Woord. “Dewijl wij dan, broeders, vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, zo laat ons toegaan, het hart gesprengd zijnde van het kwade geweten.” Het woord *toegaan* is het eigenlijke woord dat gebruikt wordt van het priesterlijk naderen voor Gods aangezicht. En niet anders wordt in de Openbaring de kracht van het bloed ons voorgesteld als het recht om als Priesters van God te verschijnen. “Hem die ons van onze zonden heeft gewassen in Zijn bloed en ons gemaakt heeft tot koningen en priesters. Hem zij de heerlijkheid in der eeuwigheid.” “Gij hebt ons Gode gekocht met uw bloed, en u hebt ons onzen God gemaakt tot koningen en priesteren.” Deze Zijn het die hun lange witte klederen gewassen hebben en wit gemaakt in het bloed des Lams. Daarom zijn zij voor de troon van God, en dienen Hem dag en nacht in Zijn tempel.” Een van de heerlijkste zegeningen, die de kracht van het bloed ons brengt is de priesterlijke toenadering tot voor de troon, tot in de tegenwoordigheid van God.

Om de zegen er van te kennen willen wij letten op wat er in die toenadering opgesloten ligt:

- I. Het recht om in Gods tegenwoordigheid te wonen.
- II. De roeping om Hem geestelijke offeranden te brengen.
- III. De macht om anderen te zegenen.

I. Het recht om in Gods tegenwoordigheid te wonen.

Wij weten hoezeer dit uitsluitend voorrecht was van de priesters in Israël. Tot Gods woning hadden zij de vrijen toegang. Gedurig mochten zij daar verkeren. Als Gods huisgenoten aten zij het brood dat voor Zijn aangezicht was geplaatst, en van hetgeen Hem ten offer was gebracht. Er was in Israël geen hoger voorrecht te denken: “Welgelukzalig is de man, die u verkiest en doet naderen, dat hij wone in Uw voorhoven, zij zullen verzadigd worden met het goede van Uw huis, met het heilige van Uw paleis.”

Vandaar dat de gelovigen van de ouden dag met zulke sterke begeerte verlangden naar het huis Gods: “Wanneer zal ik ingaan en voor Gods aangezicht verkeren?” Zij verstonden iets van de geestelijke betekenis van dit voorrecht; het naderen tot God was hun het beeld van het genot van Zijn liefde en omgang, van Zijn bescherming en zegen. “O hoe groot is Uw goed” roept een, “dat Gij bereidt hebt voor degenen die u liefhebben; Gij verbergt hen in het verborgene van Uw aangezicht.”

Het dierbaar bloed van Christus heeft de toegang tot Gods tegenwoordigheid en het verkeer daar tot een volle geestelijke werkelijkheid gemaakt. Die de volle kracht van het bloed kent, wordt zo nabij gebracht, dat hij altijd verkeren kan in Gods onmiddellijke nabijheid, en de onuitsprekelijke zegen daaraan verbonden.

Daar heeft Gods kind de verzekering van Gods liefde. Hij ondervindt en geniet ze. God zelf deelt die aan Hem mede. Zijn dagelijks deel is een wandel in de vriendschap en gemeenschap met God. Als vrienden ontdekken God en hij elkander het hart. De Vader deelt Hem Zijn gedachten en plannen mee; het kind maakt even vrijmoedig zijn gedachten en wensen aan de Vader bekend. In de nabijheid Gods heeft hij alles wat hij behoeft; het ontbreekt hem aan niets goeds. Zijn ziel wordt in volkomen rust en vrede bewaard, omdat God met hem is. De leiding en onderwijzing, die hij nodig heeft, geniet hij. Gods oog is altijd op hem, en Hij geeft hem raad. In de nabijheid Gods verkerende, wordt hij vatbaar voor de zachtste fluisteringen van de stem des Geestes. Hij leert het kleinste teken van Zijns Vaders wil te verstaan en te volgen. De krachten worden hem gedurig vermeerderd, want God is zijn sterkte, en God is altijd bij hem.

De omgang met God oefent wonderbare invloed uit op zijn bestaan en karakter. De tegenwoordigheid Gods vervult hem met ootmoed, en vreze, en heilige voorzichtigheid. Hij wandelt als voor het aangezicht van een Koning. De gemeenschap met God werkt in hem de gezindheden, die er in God zijn. Het aanschouwen van Gods beeld verandert hem naar hetzelfde beeld. De inwoning met de Heilige maakt hem heilig.

“Het is mij goed nabij God te zijn” zo riep een Oud Testamentische vrome. O, u die de kinderen bent van het Nieuw Verbond, hebt u niet duizendmaal meer reden om zo te spreken, nu het voorhangsel geheel is verscheurd, en de weg geopend om in Gods heilige tegenwoordigheid altijd te leven! Laat toch dit hoge voorrecht onze begeerte wekken. Gods nabijheid, Gods gemeenschap, Gods inwoning bij ons en de onze bij Hem; het worde ons onmogelijk om zonder deze tevreden te zijn. Dit is eerst het ware Christenleven.

Maar de toenadering tot God is niet alleen zo heerlijk om de zaligheid die er wordt

genoten; ook om de dienst die er verricht wordt.

II. De roeping om Gode Geestelijke offeranden te brengen is een verder voorrecht van die tot God naderen.

Bij het naderen van de priesters tot God in zijn woning was hun genot geheel ondergeschikt aan iets hogers. Zij, waren daar als dienaars van het heiligdom, om God in Zijn huis datgene te brengen wat Hem toekwam. Alleen waar zij in die dienst hun vreugde vonden, kon dat naderen hun werkelijk zaligheid wezen. Die dienst bestond in het brengen van het bloed ter besprenging, in het bereiden van het reukwerk om het huis met zijn welriekende geur te vervullen, en verder in de bestelling van alles dat naar Gods wil tot de regeling van Zijn huis behoorde. Door hen moest de woning van de Allerhoogste zo bewaard en bediend en voorzien worden dat het Zijns en Zijner heiligheid waardig was, dat Zijn welbehagen daar steeds volbracht werd. Als het bloed van Jezus ons nabij brengt, dan is dit ook vooral opdat wij voor Gods aangezicht als zijn dienaren verkeren, en Hem de geestelijke offeranden brengen die Hem welbehaaglijk zijn.

De priesters brachten het bloed in het Heiligdom voor God. In ons verkeer voor God is er geen aangenamer offerande die wij Hem brengen kunnen dan de gelovige verering van het bloed des Lams. Elke daad van ootmoedig vertrouwen, van hartelijke dankzegging, waarin wij de Vader op het bloed wijzen en de roem daarvan uitspreken, is Hem welgevallig. Geheel onze inwoning en verkeer van uur tot uur moet zijn een verheerlijking van het bloed voor Gods aangezicht.

De priesters brachten het reukwerk in het Heiligdom, om het huis Gods met zijn liefelijke geur te vervullen. De gebeden van Gods kinderen zijn voor Hem het liefelijk reukwerk waarmede Hij in zijn woning graag omringd wil wezen. Het gebed heeft zijn waarde niet alleen daarvan dat het een middel is om te verkrijgen wat wij behoeven. Nee, het heeft hogere. Het is een dienst van God, waarin Hij Zich verblijdt en verkwikt. Het leven van de gelovige die door het bloed de toenadering tot God waarlijk geniet, is een leven van bidden zonder ophouden. In het diep gevoel van afhankelijkheid wordt voor elk ogenblik en elke stap genade gevraagd en verwacht. In de zalige overtuiging van Gods nabijheid en oneindige goedheid, gaat de ziel gedurig uit in ontboezemingen van vertrouwen en geloofsverzekering omtrent de vervulling van elke belofte. In de vreugde, die het licht van Gods aangezicht geeft, rijst er telkens met het gebed dankzegging en aanbidding. Deze zijn geestelijke offeranden, de offeranden der lippen, die Gods priesters, door het bloed geheiligd en nabij gebracht om in Gods tegenwoordigheid altijd te wonen en te wandelen, Hem gedurig offeren.

Maar dit is nog niet al. Al wat er in de dienst van het huis nodig was van reiniging en voorziening, behoorde tot het dienstwerk des priesters. En wat is nu het dienstwerk van het Nieuwe Verbond? Gode zij dank, geen uiterlijke of uitsluitend godsdienstige verrichtingen. Nee, de Vader heeft het zo ingericht, dat al wat iemand doet, in Zijn tegenwoordigheid verkerende, juist daardoor een geestelijke offerande wordt. Al wat de gelovige doet, als hij het slechts doet als in Gods tegenwoordigheid, en daarbij bezielde is van de priesterlijke gezindheid, die het Gode als een dienst aanbiedt, is dan een priesterlijke Gode welgevallige offerande. "Hetzij gij eet, hetzij gij drinkt, hetzij gij iets anders doet, doet het al ter ere Gods." "Al wat u doet met woorden of met werken, doet het alles in de naam van de Heere Jezus, dankende God en de Vader door Hem." Alle onze daden worden dankoffers ter ere van God.

Hoe weinig beseffen Christenen de heerlijkheid van een leven van volle toewijding om altijd in de nabijheid van God te blijven! Door de kracht van het bloed gereinigd en geheiligd en nabij gebracht, wordt mijn aards beroep en geheel mijn leven, tot mijn

eten en drinken toe, een geestelijke godsdienst. Mijn werk, mijn handel, mijn geld en mijn huis, al waarmee ik te doen heb, wordt geheiligd door de tegenwoordigheid Gods, omdat ikzelf in die tegenwoordigheid verkeer. Het geringste aardse werk is een priesterlijke dienst, omdat het door een priester wordt verricht in het heiligdom Gods. Maar zelfs dit is nóg niet het heerlijkste van de zegen der toenadering. De hoofdgedachte van de priester was dat hij daar verscheen als vertegenwoordiger van anderen.

III. De macht om anderen te zegenen is wat de toenadering tot God haar volle heerlijkheid geeft.

In Israël waren de priesters de middelaars tussen God en volk. Zij droegen voor God de zonden en de noden des volks; zij ontvingen van God de macht om vergeving te verkondigen en zegen uit te spreken. “Alle priester wordt gesteld voor de mensen in de zaken, die bij God te doen zijn,” dat woord geldt niet alleen van Aron en zijn zonen, of van de Heere Jezus, maar ook van de gelovigen als het koninklijk priesterdom van het Nieuw Verbond. Wanneer God door het bloed Zijn verlost den toegang tot Hemzelf verleent, dan is het om hen te zegenen, opdat zij anderen tot een zegen worden. Priesterlijke bemiddeling; een priesterlijk hart, dat behoorlijk medelijden kan hebben met de zwakken; een priesterlijke macht om de zegen Gods in het heiligdom te ontvangen, en naar anderen over te brengen; hierin betoont de toenadering door het bloed haar hoogste kracht en heerlijkheid.

De weg voor ons om deze onze priesterlijke waardigheid uit te oefenen is tweërlei.

De eerste is door de voorbedding. De bediening der voorbedding is een van de hoogste voorrechten van een kind Gods. Zij bestaat niet slechts daarin dat wij bij het vernemen van een nood in de wereld, of bij enkele personen, onze wensen in het gebed ontboezemen en God vragen om redding. Dit is wel iets goeds, en heeft zijn zegen. Maar de eigenlijke bediening der voorbedding is iets, dat meer wonderlijk is, en haar kracht heeft in het geloofsgebed. Dit gebed des geloofs is nog iets anders dan de ontboezeming van onze wensen, het aan God overlatende of Hij ze wil vervullen. In het ware geloofsgebed moet de ziel tijd gebruiken om met God te verkeren, om de beloften van het Woord toe te eigenen, en zich van de geest te laten leiden of die belofte op het bijzonder geval kan toegepast worden. De ziel geeft zich over om de zonde en nood waarvoor gebeden wordt als een last op zich te nemen, en de belofte daaromtrent toe te eigenen en vast te houden alsof het voor zichzelf was. En zij verkeert in de tegenwoordigheid van God, totdat haar door Gods geest het geloof wordt gewekt dat zij in deze zaak verhooring heeft. Zo bidden wel eens ouders voor hun kinderen, leraars voor hun gemeenten en Gods arbeiders voor zielen aan hen toevertrouwd, totdat zij weten dat de verhooring komt. Het is het bloed dat door Zijn kracht in de toenadering deze wonderlijke vrijmoedigheid geeft om te bidden totdat wij krijgen. O, als wij meer wisten wat het was werkelijk in de tegenwoordigheid Gods te wonen, wij zouden meer kracht betonen in de beoefening van dit ons heilig priesterrecht.

De verdere betoning van onze priesterlijke bemiddeling is wanneer wij niet alleen door de voorbedding iets verkrijgen, maar zelf de werktuigen worden door wie de zegen wordt verkregen. Elke Christen is geroepen, en gevoelt zich ook door de liefde gedrongen, om aan anderen te arbeiden. Hij weet dat God hem gezegend heeft, opdat hij anderen zou zegenen. En toch is de klacht zo algemeen, dat men de kracht niet heeft tot deze arbeid tot zegen voor anderen. Men is niet in staat om in zijn spreken invloed uit te oefenen. Geen wonder, als men niet in het Heiligdom woont. “De Heere scheidde de Stam van Levi uit, om voor het aangezicht des Heeren te staan, en om in

Zijn naam te zegenen!” De priesterlijke macht om te zegenen hangt af van het priesterlijke leven in de nabijheid van God. Die daar de kracht van het bloed ondervindt om hem, onmachtige, voor God te bewaren, zal moed hebben om te geloven dat het bloed werkelijk anderen kan redden. De heilige levenskracht van het bloed zal in hem dezelfde gezindheden werken als waarin Jezus dat bloed uitstortte de opoffering van zichzelf om anderen te redden. In het verkeer met God zal onze liefde aan Gods liefde worden ontstoken, zal het geloof dat God ons zeker zal gebruiken worden versterkt, zal de geest van Jezus, om in ootmoed en wijsheid en kracht te arbeiden, van ons bezit nemen, en onze zwakheid en geringheid de vaten worden, waarin Gods kracht kan werken. En van ons woord en voorbeeld zal er zegen uitgaan omdat wij wonen bij Hem die louter zegen is, en niet toelaat dat iemand nabij, Hem zij zonder hem ook met zijn zegen te vervullen.

Geliefden! Is het niet een heerlijk zalig leven, dat ons bereid is in de toenadering door het bloed; het genot van de zaligheid van Gods nabijheid, het volbrengen van de dienst van zijn huis, het uitdelen van zijn zegen aan anderen. Laat niemand denken dat de volle zegen voor hem niet is, dat zulk een leven voor hem te hoog is. In de kracht van Jezus' bloed hebben wij de waarborg dat die toenadering ook voor ons is, zo wij ons slechts onverdeeld daaraan overgeven. Voor die dit waarlijk wil heb ik deze raad.

Bedenk, dat dit en niets minder uw bestemming is. Allen zijn wij, die Gods kinderen zijn, nabij gebracht, door het bloed. Allen kunnen wij er de volle ondervinding van erlangen. Laat het slechts bij ons vaststaan: het leven in de nabijheid van God is voor mij. De Vader wil niet dat een van zijn kinderen op een afstand blijve. Wij kunnen onzen God niet behagen gelijk het betaamt, zo wij zonder dezen zegen willen blijven. Wij zijn priesters; genade om als priesters te leven, is ons bereid; de vrije toegang tot het heiligdom, als onze altijddurende woning, is de onze, wij kunnen er van verzekerd zijn; God schenkt ons zijn heilige tegenwoordigheid ter inwoning, als ons kinderrecht. Laat dit bij ons vaststaan. Zoek dan de volle kracht, u toe te eigenen van het bloed, in al zijn gezegende werkingen. Het is in de kracht van het bloed, dat de toenadering plaats vindt. Laat uw hart vervuld wezen met het geloof aan de kracht des bloeds ter verzoening. De zonde is zo volkomen verzoend en uitgedelgd, dat haar macht, om u van God verwijderd te houden, geheel en voor altijd is weggenomen. Leef in de vrolijke belijdenis, dat de zonde onmachtig is u voor een ogenblik van God te scheiden. Geloof, dat u in dat bloed volkomen gerechtvaardigd zijt en dus van rechtswege aanspraak hebt op een plaats in het Heiligdom. Laat het bloed u ook reinigen; verwacht van de gemeenschap daaraan de innerlijke vrijmaking van de besmetting van de zonde, die nog in u woont. Zeg, met de Schrift: “Hoe veel te meer zal het bloed van Christus uw geweten reinigen, om de levenden God te dienen.” Laat het bloed u heiligen, voor God afzonderen in onverdeelde toewijding, om van Hem vervuld te worden. Laat de vergevende en reinigende en heiligende kracht van het bloed een vrijen loop in u hebben. u zult als vanzelf gewaar worden hoe dit u nabij God brengt en bewaart.

En vrees dan niet om te verwachten, dat Jezus zelf in u de kracht van het bloed tot de toenadering tot God zal openbaren. Het bloed werd gestort om ons met God te verenigen. Het bloed heeft zijn werk volkomen gedaan en zal het in u volkomen doen. Het bloed heeft bij God onuitsprekelijke waarde en heerlijkheid. Het verzoendeksel met bloed besprengd is de uitverkoren plaats van Zijn woning, is Zijn genadetron. Tot het hart, dat zich geheel aan de werking des bloeds overgeeft, nadert Hij met vreugde en welgevallen. Het bloed heeft onweerstaanbare kracht. Door het bloed werd

Jezus uit de doden opgewekt en in de hemel binnengebracht: wees verzekerd, het bloed kan met een Goddelijke levenskracht u in Gods tegenwoordigheid elke dag bewaren. Zo dierbaar en alvermogend als het bloed is, zo zeker en gewis is ook uw inwoning bij God, zo u uw vertrouwen er op stelt.

“Gewassen en witgemaakt in het bloed des Lams; daarom zijn zij voor de troon van God en dienen Hem zelf dag en nacht in Zijn tempel”; dat woord betreffende de eeuwige heerlijkheid geldt ook voor het leven op aarde.

Hoe voller het geloof en de ondervinding van de kracht des bloeds, des te dichter het naderen en des te zekerder het blijven voor de troon, des te ruimer de ingang tot de onafgebroken dienst van God in Zijn tempel hier op aarde, des te groter de kracht om de levenden God te dienen, des te rijker de priesterlijke zegen die u rondom u verspreidt.

O Heere, laat dat woord aan ons zijn volle kracht hebben hier en hiernamaals! Amen.

7. DE INWONING IN HET HEILIGDOM DOOR HET BLOED

“Dewijl wij dan vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het Heiligdom door het bloed van Jezus. Zo laat ons toegaan.” Hebrëen 10: 19-22.

ZO LAAT ONS TOEGAAN. In deze woorden hebben wij de hoofdinhoud van de zendbrief aan de Hebrëen. Zij zijn de hoofdsom van het Evangelie van Gods genade, zoals de Heilige Geest dat aan de Hebrëen liet voorstellen en ook aan ons.

Door de zonde werd de mens uit het Paradijs, uit de tegenwoordigheid en de gemeenschap Gods verdreven. Van stonde aan zocht Gods genade de verstoorde gemeenschap te herstellen. In Israël gaf God, in de schaduwbeelden van de tabernakel, het uitzicht op de tijd dat de scheidsmuur zou worden weggenomen, en dat Zijn Volk in zijn tegenwoordigheid zou wonen. “Wanneer zal ik ingaan, en voor Gods aangezicht verschijnen” was het verlangend zuchten van alle vromen des Ouden Verbonds.

Het is ook het zuchten van vele kinderen Gods onder het Nieuw Testament, die niet verstaan dat de weg tot in het binnenste Heiligdom wezenlijk geopend is, en dat elk kind Gods daar werkelijk zijn woning hebben kan en hebben moet.

O mijn Broeders en Zusters, die verlangt te ondervinden de volle kracht van de verlossing die Jezus heeft volbracht, komt met mij om te horen naar wat onze God ons zegt omtrent het geopende Heiligdom, en de vrijmoedigheid waarmede wij door het bloed kunnen ingaan.

In een viertal grote woorden geeft hetgeen onzen tekst voorafgaat, ons eerst te zien **wat God voor ons bereid** heeft als de vasten grond, waarop onze gemeenschap met God rusten mag, en dan in een tweede viertal, hetgeen volgt **hoe wij bereid worden** tot die gemeenschap in te gaan en daarin te leven. Wij hebben slechts het met opmerkzaamheid te lezen om te zien dat het woord “Laat ons toegaan” het middenpunt van het geheel is.

“Dewijl wij dan broeders, vrijmoedigheid hebben om in het Heiligdom in te gaan
Door het bloed van Jezus,

Op een versen en levenden weg, welke Hij ons ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is door Zijn vlees,

En dewijl wij hebben een groten Priester over het huis Gods,

ZO LAAT ONS TOEGAAN

Met een waarachtig hart,

In volle verzekerdheid des geloofs,

Onze harten gereinigd zijnde van het kwaad geweten,

En het lichaam gewassen zijnde met rein water.”

I. WAT GOD VOOR ONS BEREID HEEFT.

1. *Het Heiligdom.* „Dewijl wij vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het Heiligdom, zo laat ons toegaan.”

Ons in HET HEILIGDOM te brengen: dit is het oogmerk van Jezus' verlossingswerk. Die niet weet wat het Heiligdom is kan de volle kracht van dat werk niet genieten.

Wat is dit Heiligdom? Niet anders dan de plaats waar God woont, “het heiligdom van de woning des Allerhoogsten.” Dit is niet enkel de hemel, maar het geestelijk heiligdom van de tegenwoordigheid Gods.

Onder het Oude Testament was daar een wereldlijk Heiligdom (Heb. 9: 1, 8: 2), de woning Gods, waarin de priesters voor God woonden en dienden. Onder het Nieuw is

er de ware geestelijke tabernakel, die aan geen plaats gebonden is. Waar God Zich openbaart is het Heiligdom (Joh. 4: 23-25).

Hoe heerlijk het voorrecht van in het Heiligdom in te gaan en daar te wonen, de ganse dag in de tegenwoordigheid Gods te verkeren. Hoe rijk de zegen die daar geschonken wordt. In het Heiligdom, daar wordt de gunst en gemeenschap van God genoten, het leven en de zegen Gods ondervonden, de kracht en vreugde Gods gevonden. Daar leeft men in priesterlijke reinheid en toewijding, daar offert men het reukwerk dat Hem een liefelijke geur is, en geestelijke offeranden die Hem aangenaam zijn. In het Heiligdom is het een heilig leven van aanbidding en zaligheid.

Onder het Oude Testament waren alle dingen uiterlijk. was ook het Heiligdom iets uiterlijks en plaatselijks. Onder het Nieuw Testament bestaat alles geestelijk: het is in de kracht des Heilige Geestes dat het ware Heiligdom ook bestaat. Door de Heilige Geest is de tegenwoordigheid Gods op aarde iets wezenlijks, kan de mens in het Heiligdom wezenlijk leven, en even zeker weten dat hij daar verkeert, als de priester vanouds. Wat Jezus tot stand heeft gebracht, dat maakt de geest wezenlijk in onze ondervinding.

Christen, in Jezus Christus hebt u vrijmoedigheid om in te gaan in HET HEILIGDOM, om daar te verkeren en daar te wonen. Als een verlostte behoort u daar thuis, nergens anders. Christus kan de volle kracht van Zijn verlossing aan u niet openbaren anders dan daar. Maar daar, o daar kan Hij u heerlijk zegenen. O, versta het dan, en laat het doel van God en van Jezus ook uw doel wezen. In het Heiligdom ingaan, in het Heiligdom leven, in het Heiligdom dienen zij de een begeerte van ons hart. Wij kunnen op de Heilige Geest rekenen om ons het rechte inzicht te geven in de heerlijkheid van in het Heiligdom in te gaan en daar te wonen.

2. *Vrijmoedigheid door het bloed.*

Zo Goddelijk als het Heiligdom, zo Goddelijk is ook de toegang tot het Heiligdom. God zelf heeft die uitgedacht en bereid. Wij hebben de vrijmoedigheid, de vrijheid, het recht om in te gaan DOOR HET bloed van Jezus. Het bloed van Jezus oefent zulk een wonderkracht uit, dat daardoor het kind der helle de volle vrijmoedigheid heeft om in het Goddelijk Heiligdom in te gaan. “Gij die eertijds verre waart, zijt nu nabij geworden door het bloed van Christus.” (Eféze 2: 13). En van waar oefent het bloed die wonderkracht uit?

De Schrift zegt, “het leven is in het bloed” (Lev. 17: 11). Naar de waarde van het leven is de kracht van het bloed. In het bloed van Jezus woonde en werkte de kracht van het Goddelijk leven, het bloed heeft reeds hierdoor alles vermogende, een oneindige kracht. Maar die kracht kon het niet tot verzoening van de zonde uitoefenen, totdat het eerst vergoten was. Door de straf der zonde te dragen tot in de dood, heeft de Heere Jezus de macht der zonde overwonnen en te niet gedaan. “De kracht der zonde is de Wet,” door de Wet volkomen te voldoen toen Hij Zijn bloed uitstortte onder haar vloek, heeft Zijn bloed de zonde geheel krachteloos gemaakt. En zo heeft het bloed zijn wonderkracht, niet enkel omdat het leven van Gods Zoon er in is, maar omdat het gegeven is tot een verzoening der zonde. Daarom spreekt de Schrift zulke grote dingen van het bloed. “Door het bloed des eeuwigen Testaments heeft God Jezus uit de doden wedergebracht” (Heb. 13: 20). “Door Zijn eigen bloed is Hij ingegaan in het Heiligdom” (Heb. 9: 12). De kracht van het bloed heeft de macht van zonde, dood, graf en hel, geheel verbroken, zodat onze Borg vrij kon uitgaan. De kracht van het bloed heeft de hemel geopend, zodat onze Borg vrij kon ingaan.

En nu hebben wij ook vrijmoedigheid om in te gaan door het bloed. De zonde neemt onze vrijmoedigheid tot God weg; het bloed geeft ons deze volkomen weer. De ziel,

die tijd neemt om over de kracht van dat bloed te peinzen, het zich gelovig toe te eigenen, hoe volkomen en geheel de zonde door het bloed is te niet gedaan, zal een wonderlijk inzicht er in krijgen hoe volkomen en onmiddellijk wij nu in de nabijheid Gods verkeren kunnen.

O, de heerlijke wonderkracht van het bloed; door het bloed komen wij in het Heiligdom. Met een eeuwige, dat is, altijd werkende kracht spreekt het bloed voor ons, en in ons; neemt het de zonde weg voor Gods aangezicht en uit ons geweten. Elk ogenblik hebben wij de vrijen, volle toegang, kunnen wij voor God verkeren, door het bloed.

O, mocht de Heilige Geest ons de volle kracht ontdekken van het bloed! Onder de leiding van de geest, welk een volle toegang genieten wij tot de nabijheid, en de gemeenschap des Vaders. In het Heiligdom, door het bloed, is ons leven.

3. De verse en levende weg. “Wij hebben vrijmoedigheid, Broeders, om in te gaan in het Heiligdom, door het bloed van Jezus, op een versen en levenden weg, welke Hij ons ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is door Zijn vlees.”

Het bloed geeft ons ons recht om in te gaan. De weg, als een levende en levenskrachtige, geeft ons de kracht. Als gezegd wordt, dat Hij die weg heeft ingewijd door Zijn vlees is dat niet slechts de herhaling met andere woorden van dezelfde gedachte als door Zijn bloed. Geenszins.

Jezus heeft Zijn bloed voor ons gegeven, en dat kunnen wij Hem niet nadoen. Maar de weg die Hij bewandeld heeft toen Hij Zijn bloed gegeven heeft, het verscheuren van het voorhangsel des vleses, in die weg moeten wij Hem nawandelen. Wat Hij deed in het banen van die weg, is een levende kracht, die ons trekt en draagt als wij in het Heiligdom ingaan. De les die wij hier te leren hebben is dus deze: *de weg in het Heiligdom is door het verscheurde voorhangsel des vleses.*

Het was zo met Jezus. Het voorhangsel dat scheiding maakte tussen God en ons was het vlees. In het vlees heeft de zonde haar kracht, en alleen door de zonde weg te nemen kon het voorhangsel weggenomen worden. Toen Jezus in het vlees kwam, kon Hij alleen door te sterven het voorhangsel verscheuren, en zo de macht van het vlees en de zonde te niet doen. Hij heeft het vlees opgeofferd en in de dood gegeven. Dit was het wat aan Zijn bloedstorting haar waarde en kracht gaf.

En dit blijft nu de wet voor elkeen, die door Zijn bloed in het Heiligdom wil ingaan: het moet zijn door het verscheurde voorhangsel des vleses. Het bloed eist, het bloed werkt de verscheuring van het vlees. Waar het bloed van Christus met kracht werkt, daar volgt altijd de doding van het vlees. Die het vlees wil sparen komt niet in het Heiligdom. Het vlees moet opgeofferd worden, en in de dood gegeven. Naarmate de gelovige de zondigheid van Zijn vlees inziet, en al wat in het vlees is doodt, zal hij de kracht van het bloed beter verstaan. En de gelovige doet zulks niet in eigen kracht. Hij komt op de levende weg, die Jezus ingewijd heeft; de levenskracht van Jezus werkt in die weg. De Christen is met Jezus gekruisigd en gestorven. “Die van Christus zijn hebben het vlees gekruisigd.” Het is in de gemeenschap met Christus dat wij door het voorhangsel ingaan. O heerlijke weg! De verse en levende weg, vol van levenskracht, welke Christus voor ons ingewijd heeft. Op deze weg hebben wij vrijmoedigheid om in te gaan in het Heiligdom door het bloed van Jezus.

De Heere God voere ons op deze weg door het verscheurde voorhangsel, door de dood des vleses tot het volle leven des Geestes. Dan vinden wij onze woning binnen het voorhangsel, in het Heiligdom, bij God. Elke opoffering van het vlees voert ons dieper in het Heiligdom in, door het bloed.

4. De grote Priester. “En dewijl wij hebben een Grote Priester over het Huis Gods, zo laat ons toegaan.”

Geloofd zij God; wij hebben niet alleen het werk, maar de levende Persoon van Christus, als wij het Heiligdom ingaan, niet alleen het bloed en de levende weg, maar Jezus zelf als de Grote Priester over het huis Gods.

De Priesters, die in het aardse heiligdom gingen, mochten dit alleen doen krachtens hun betrekking tot de Hogepriester; alleen de zonen Aärons waren priesters. Wij hebben de toegang tot het ware Heiligdom krachtens onze betrekking tot Jezus: Hij heeft tot de Vader gezegd. “Ziet hier Ik en de kinderen, die Gij Mij gegeven hebt.”

Hij is DE GROTE PRIESTER. De Zendbrief heeft aangetoond hoe Hij is de ware Melchizédek, de eeuwige Zoon, die een eeuwig en onvergankelijk Priesterschap heeft, en als Priester op de troon is gezeten. Daar leeft Hij altijd om te bidden, daarom ook kan Hij volkomen zaligmaken die door Hem tot God komen. Een groot en alvermogenend Priester.

De grote Priester OVER HET HUIS GODS. Hij is over de gehelen dienst van het Heiligdom van het huis Gods gesteld. Alle de kinderen zijn onder zijn bezorging. Als wij het heiligdom willen ingaan, is Hij daar om ons te ontvangen, en aan de Vader voor te stellen. Zelf zal Hij aan ons de besprenging des bloeds volbrengen. Door het bloed is Hij ingegaan, door het bloed brengt Hij ons ook in. Alle de rechten van het Heiligdom, en van het verkeer daar, zal Hij ons leren. Onze gebeden, onze offeranden, onze dienstverrichtingen, hoe zwak ook, maakt Hij aangenaam. Wat meer is, voor ons werk en leven in het Heiligdom, geeft Hij hemels licht en hemelse kracht. Hij is de uitdeler van het leven en de Geest des Heiligdoms: Gelijk Zijn bloed de ingang verleent, en zijn opoffering van het vlees de levende weg is, is het Hijzelf als wij binnenkomen door Wie wij daar blijvend bewaard worden, en altijd Gode welgevallig verkeren kunnen. Als de medelijdende Hogepriester weet Hij zich tot elkeen, zelfs de allerzwakste te buigen. Ja dat is het wat het verkeer met God in het Heiligdom aantrekkelijk maakt: wij vinden Jezus daar als enen groten Priester over het huis Gods. En juist dan wanneer het ons is alsof het Heiligdom ons te hoog of te heilig is, en wij niet verstaan kunnen wat de kracht van het bloed is, of hoe wij op de nieuwen en levenden weg moeten wandelen, juist dan mogen wij naar de levenden Heiland opzien om ons te leren, en ons zelf het Heiligdom binnen te brengen. Hij is de Priester over het huis Gods. u hebt Hem slechts aan te kleven, dan zijt u in het Heiligdom.

“Zo laat ons toegaan.” Met het heiligdom, waar God ons wacht, en het bloed dat ons vrijmoedigheid geeft, en de levenden weg om ons te dragen, en de groten Priester om ons te helpen. LAAT ONS TOEGAAN. JA, LAAT ONS TOEGAAN.

Laat niets ons terughouden van het gebruik maken van dezen wonderbaren zegen, die onze God ons toegedacht heeft. Het is het Heiligdom Gods, waar wij mogen toegaan. Met het bloed van Jezus is ons dat recht verworven. Met zijn eigene voetsporen heeft Hij de weg ingewijd. Met Zijn eeuwig priesterschap leeft Hij om ons in het Heiligdom te ontvangen, te heiligen, te bewaren, te zegenen. O laat ons niet langer aarzelen of terugstaan. Laat ons alles opofferen om dit ene. Met het oog op wat God voor ons bereid heeft laat ons toegaan aan de hand van Jezus om voor onze Vader te verschijnen, en in het licht van Zijn aangezicht ons leven te vinden.

En willen wij weten hoe wij nu bereid worden om toe te gaan? Ook op die vraag geeft de tekst een heerlijk antwoord.

II. HOE WIJ BEREID WORDEN

1. Het waarachtig hart. “Zoo laat ons toegaan met een waarachtig hart.”

Dit is het eerste van de vier vereisten bij de gelovige die wil ingaan. Het maakt een paar uit met de volle verzekerdheid des geloofs; het is vooral in zijn samenvoeging met dit tweede, dat wij recht verstaan wat bedoeld wordt,

De Evangelieprediking begint altijd met bekering en geloof; men kan niet in het geloof Gods genade aannemen, als men niet meteen de zonde loslaat. In de voortgang van het geloofsleven blijft deze wet altijd gelden. Zal men tot volle verzekering des geloofs komen, het kan niet zijn zonder een waarachtig hart, een hart dat met God geheel oprecht is, en zich onverdeeld aan Hem geeft. Men komt niet in het Heiligdom zonder een waarachtig hart, een hart dat waarlijk wil wat het zegt te zoeken.

Laat ons toegaan met een waarachtig hart. Een hart dat waarachtig van alles wil weggkomen om in Gods Heiligdom te wonen, alles wil verlaten om God te hebben. Een hart dat waarachtig van alles afziet om zich aan de heerschappij en de kracht van het bloed over te geven. Een hart, dat waarachtig de nieuwen en levenden weg kiest, om in de scheuring van het vlees door het voorhangsel met Christus te gaan. Een hart, dat waarachtig zich geheel geeft om door Jezus te worden bewoond en beheerst.

Laat ons toegaan met een waarachtig hart. Zonder een waarachtig hart, geen ingaan in het Heiligdom. Maar wie heeft een waarachtig hart? Het nieuw hart dat God u gegeven heeft, is een waarachtig hart. Erken dit. Plaats u zelf, met uw wil, in de kracht van Gods Geest die dat nieuw hart bewoont, aan de kant van God, tegenover de zonde die nog in uw vlees is. Zeg aan de Heere Jezus, de Grote Priester, dat u elke zonde, en al wat uit uzelf is, overgeeft en voor Hem neerwerpt, dat u alles verlaat om Hem te volgen. En voor de verborgene diepten van zonden in uw vlees die u nog niet kent, en voor de arglistigheid van het hart, is er ook voorziening. “Doorgrond mij o God, en ken mijn hart.” Onderwerp u gedurig aan het hartdoorzoekende licht des Geestes. Hij zal ontdekken wat u verborgen is. Die dat doet heeft een waarachtig hart om het Heiligdom in te gaan.

Laat ons niet vrezen om God te zeggen, dat wij toegaan met een waarachtig hart. Laat ons verzekerd wezen dat God ons niet oordeelt naar onze volmaaktheid in het doen, maar naar de oprechtheid, waarmede wij ons overgeven om elke bekende zonde af te leggen, en ons van alle verborgene zonde door Zijn Geest te laten overtuigen. Een hart dat dit oprecht doet is voor God een waarachtig hart. En met een waarachtig hart komt men in het Heiligdom door het bloed. Geloofd zij God! Door Zijn Geest hebben wij een waarachtig hart.

2. In volle verzekerdheid des geloofs.

Wij weten welk een plaats het geloof inneemt in Gods arbeid aan de mens. “Zonder het geloof is het onmogelijk God te behagen.” Hier bij het ingaan in het Heiligdom komt het vooral aan op de volle verzekerdheid des geloofs.

Daar moet zijn de volle verzekerdheid des geloofs dat er een Heiligdom is, waar wij met God wonen en verkeren kunnen. En dat de kracht van het dierbaar bloed de zonde zo volkomen heeft te niet gedaan dat niets ons terug kan houden van ongestoorde gemeenschap met God. En dat de weg die Jezus door Zijn vlees heeft ingewijd een levende weg is, die met eeuwige levenskracht draagt die daarop komen. En dat de Grote Priester over het huis Gods volkomen kan zaligmaken die door Hem tot God gaan, dat Hij door zijn geest alles werkt in ons wat tot het leven in het Heiligdom nodig is. Deze dingen moeten wij met volle verzekering geloven en vasthouden.

Maar hoe kom ik daartoe? Hoe groeit mijn geloof tot deze volle verzekerdheid?

Antwoord: In de omgang met “Jezus de Voleinder des geloofs” (Hebr. 12: 2.) Als de Grote Priester over het huis Gods is Hij het die het geloof doet toenemen. Op Hem, op zijn wonderlijke liefde, op Zijn volbracht werk, op Zijn dierbaar en alvermogend

bloed te zien, is voor het geloof voedsel en kracht. God heeft Hem gegeven om ons tot geloof te wekken; het oog op Hem te houden is de weg tot het geloof en tot de volle verzekerdheid des geloofs.

Onthoudt dat in het gebruik van Gods Woord. Door het woord komt het geloof, en groeit het geloof. Maar niet het woord als letter, maar als de stem van Jezus; alleen “de woorden die ik tot U spreek zijn geest en leven.” Alleen in Hem zijn de beloften Gods ja en amen.” Neem tijd om het woord te overdenken en in uw hart te bewaren, maar altijd met het hart op Jezus zelf gericht. Het is het geloof in Jezus dat zaligt. Het is het woord dat in het gebed tot Jezus wordt gebracht en met Hem besproken dat krachtig werkt.

En dan: “Die heeft, die wordt gegeven.” Gebruikt het geloof, dat u hebt het, spreekt het uit, en laat het gelovig vertrouwen op God de hoofdwerkzaamheid uws levens wezen. God wil gelovige kinderen hebben. God verlangt niets zo zeer als geloof. Gewen u er aan bij elke bede te zeggen: *Heere, ik geloof dat ik dit ontvangen zal.* Gewen u bij elke belofte in de Schrift te zeggen: Heere, ik geloof dat U dit aan mij vervullen zal. De hele dag door maak het tot een heilige gewoonte om in alles, ja in alles, het vertrouwen op Gods leiding en Gods zegen te beoefenen.

Om in het binnenste Heiligdom te komen is volle geloofsverzekering nodig. Laat ons toegaan *in de volle verzekerdheid des geloofs*. De verlossing door het bloed is zo volkomen en krachtig, de liefde en genade van Jezus zo overvloedig, de zaligheid van in het Heiligdom te wonen is zo zeker voor ons en binnen ons bereik: Laat ons toegaan in volle verzekerdheid des geloofs.

III. De harten gereinigd. “Laat ons toegaan, onze harten gereinigd zijnde van het kwade geweten.”

Het hart is het middenpunt van het menselijk wezen. En het geweten is weer het middelpunt van het hart. In het geweten is de mens zich bewust van zijn betrekking tot God. Het kwade geweten zegt hem dat het tussen God en hem niet wel is; niet alleen dat hij zonde doet, maar dat hij zondig is en van God afkerig. Een goed geweten of een rein geweten geeft hem getuigenis dat hij God (Hebr. 11: 5); niet alleen dat zijn zonden vergeven zijn, maar dat zijn hart met God oprecht is. Die in het heiligdom wil ingaan moet het hart gereinigd hebben van het kwaad geweten. Het woord moest eigenlijk vertaald worden “onze harten besprengd zijnde van het kwaad geweten.” Het is de besprenging van het bloed waardoor dit geschiedt. “Het bloed van Christus zal uw geweten reinigen, om de levenden God te dienen.”

Wij zagen reeds dat de ingang in het Heiligdom, is “door het bloed,” door welk Jezus tot de Vader is ingegaan. Maar dat is niet genoeg. Daar is tweërlei besprenging. De priesters, die tot God naderden, werden niet alleen verzoend door de besprenging van het bloed voor God op het altaar; hun personen zelf moesten met het bloed besprengd worden. Zo moet het bloed door de Heilige Geest in rechtstreekse aanraking met ons hart gebracht worden. Dan wordt ons hart gereinigd van het kwaad geweten. Het bloed neemt weg alle zelfveroordeling. Het bloed maakt het geweten rein. Het geweten getuigt dan dat de schulduidelgung zo volkomen aan ons is toegepast, dat er niet meer de minste scheiding tussen God en ons is. Het geweten getuigt dat wij Gode behagen; dat ons hart gereinigd is; dat wij door de bloedbesprenging in wezenlijke levende gemeenschap met God staan. Ja het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonde; niet alleen van de schuld ook van de besmetting der zonde. Door de kracht van het bloed wordt de bedorven natuur in ons belet om haar kracht te betonen. Gelijk een springfontein met haar zachte droppels, het gras, dat anders vol stof zou worden, reinigt en fris en groen houdt, zo werkt het bloed met een altijd durende, nimmer

ophoudende werking om de ziel rein te houden. Een hart dat onder de volle kracht van het bloed verkeert, is een rein hart, gereinigd van het kwaad geweten, bereid om met volle vrijmoedigheid in te gaan. Het ganse hart, het gehele inwendig bestaan, is gereinigd met een Goddelijke reiniging.

Laat ons toegaan, onze harten gereinigd zijnde van het kwaad geweten. Laat ons met volle verzekering geloven dat onze harten zijn gereinigd. Laat ons het bloed grote eer geven, door het voor God te belijden dat het ons reinigt. De Grote Priester zal ons door Zijn Heilige Geest de volle betekenis en kracht doen verstaan van wat het zegt het hart gereinigd te hebben door het bloed. De ingang tot het Heiligdom bereid door het bloed, en onze harten weer door het bloed bereid om in te gaan. En o hoe heerlijk dan met het hart gereinigd in het Heiligdom in te gaan, en daar te blijven.

IV. Het lichaam gewassen, “Laat ons toegaan, het lichaam gewassen zijnde met rein water.”

De mens behoort tot twee werelden, de zienlijke en de onzienlijke. Hij heeft een inwendig verborgen leven, dat hem in aanraking brengt met God, en een uiterlijk lichamelijk leven, waardoor hij in betrekking staat tot de mensen. Als hier van het lichaam wordt gesproken, ziet dat op geheel het leven in het lichaam met al zijn daden en werken.

Het hart moet besprengd zijn met bloed: het lichaam gewassen met rein water. Toen de priesters aan God geheiligd werden, werden zij zowel met water gewassen, als met bloed besprengd (Exod. 29: 4, 20, 21). En als zij in het heiligdom gingen, was er niet alleen het altaar niet het bloed, maar ook het wasvat niet water. Zo is ook Christus gekomen door water en bloed (r Joh. 5: 6). Hij had Zijn doop met water en later met bloed (Luk. 12: 50).

Zo hebben wij ook de dubbele wassing met water en met bloed. De doop niet water. is tot bekering, tot aflegging der zonden. “Laat u dopen en uw zonden afwassen.” Terwijl het bloed het hart, de inwendige mens, reinigt, is de doop de overgave van het lichaam met geheel het zichtbaar leven, om de zonden af te leggen.

Zo laat ons toegaan, onze harten gereinigd zijnde van het kwade geweten, en het lichaam gewassen met rein water. De kracht van het bloed om innerlijk te reinigen, kan niet ondervonden worden, dan waar wij ons ook reinigen van alle besmetting des vleses. Het Goddelijk werk der reiniging in de besprenging niet het bloed, en het menselijk werk der reiniging in de aflegging der zonde, zijn onafscheidelijk.

Zo, om in het heiligdom in te gaan, moeten wij rein zijn. Zo weinig als u zoudt denken ongewassen tot een koning in te gaan, kunt u denken in het Heiligdom voor God te komen, zo ge u niet van elke zonde reinigt. In het bloed van Christus, dat van alle zonde reinigt, heeft God u de kracht gegeven om uzelf te reinigen. Laat uw begeerte, om in het Heiligdom met God te leven, altijd gepaard gaan met de nauwgezette aflegging van elke, zelfs de kleinste zonde. De onreine mag niet in het Heiligdom komen.

Geloofd zij God! Hij wil ons in het Heiligdom hebben. Als zijn priesters moeten wij Hem daar dienen. En Hij wil ons rein hebben om de zegen des Heiligdoms te genieten zijn Heilige gemeenschap. En Hij heeft gezorgd, dat door het bloed en de Geest wij rein kunnen zijn. Laat ons toegaan, het hart gereinigd, het lichaam gewassen met rein water.

ZO LAAT ONS TOEGAAN!

Zelfs degenen in de gemeente des Heeren, die nog niet in waarheid zich tot Hem

hebben bekeerd. Ook voor hen is het geopend Heiligdom en het dierbaar bloed, en de levende weg, en de Grote Priester. Met grote kracht durven wij ook hen uitnodigen: Laat ons toegaan. Versmaad toch niet, mijn vriend, die nog verre van God leeft, versmaad toch niet langer Gods wonderbare genade. Nader tot de Vader, die u zo dringend laat nodigen, die ten koste van het bloed Zijns Zoons, u de weg in het Heiligdom heeft gebaad, die in liefde wacht om u in zijn woning als kind weer op te nemen. O, laat ons toch allen toegaan. Jezus Christus, de grote Priester over het huis Gods, is een volkomen Zaligmaker. Laat ons toegaan.

ZO LAAT ONS TOEGAAN.

Die uitnodiging komt vooral tot alle gelovigen. Wees niet tevreden met slechts in het voorhof te staan. Het zij u niet genoeg de hoop te koesteren, dat uw zonden vergeven zijn. Laat ons toegaan. Laat ons ingaan tot achter het voorhangsel. Laat ons in de geest doordringen tot in de wezenlijke nabijheid van onzen God. Laat ons toegaan en nader bij God leven, en onze woning geheel nemen in zijn heilige tegenwoordigheid. Laat ons toegaan tot in het binnenste Heiligdom, daar is onze plaats.

Laat ons toegaan met een waarachtig hart, in de volle verzekerdheid des geloofs. Die zich eerlijk en geheel aan God geeft, zal door de Heilige Geest de volle geloofsverzekering erlangen om vrij en blijmoedig alles voor zich te nemen, dat het Woord heeft beloofd. Onze zwakgelovigheid komt van dubbelhartigheid. Laat ons met een waarachtig hart toegaan, in volle verzekerdheid dat de volle zegen de onze is. Het bloed heeft de zonde zo volkomen verzoend en overwonnen, dat niets de gelovige kan terughouden van de volle ingang tot God.

ZO LAAT ONS TOEGAAN.

Het hart gereinigt van het kwaad geweten, het lichaam gewassen met rein water. Laat ons door het geloof de volle kracht van het bloed aan ons hart ontvangen, en afleggen al wat niet naar de reinheid des Heiligdoms is. Dan komen wij elke dag om ons in het Heiligdom meer tehuis te gevoelen. In Christus onzen Wijnstok, zijn wij ook daar. Dan leren wij al onze werken in het Heiligdom te verrichten. Al wat wij doen is een geestelijke offerande, Gode aangenaam in Christus Jezus. Broeders! laat ons toegaan, in het Heiligdom wacht ons onze GOD.

ZO LAAT ONS TOEGAAN.

Dat geldt bijzonder van het gebed. Niet alsof wij niet altijd als Priesters in het Heiligdom verkeren. Maar daar zijn ogenblikken van meer onmiddellijke omgang, als de ziel zich geheel naar God keert om met Hem alleen bezig te wezen. O, ons bidden is te veel een roepen naar God uit de verte; daarom is er niet meer kracht in. Laat ons bij elk gebed eerst zien om werkelijk in het Heiligdom te wezen. Laat ons in het stille geloof ons de volle werking toe-eigenen van het bloed, waardoor de zonde als scheiding tussen ons en God geheel is weggenomen, en ons hart volkomen besprengd van het kwaad geweten. Ja, laten wij tijd nemen tot wij het weten: nu ben ik door het bloed in het Heiligdom, en dan bidden. Dan leggen wij onze begeerten en smekingen onder de ogen van de Vader neder, in de verzekering, dat zij een Hem aangenaam reukwerk zijn. Dan is het gebed een wezenlijk naderen tot God, een innige gemeenschapsoefening met Hem. Dan hebben wij moed en kracht om ons werk van Priesterlijke voorbedding te volbrengen en voor anderen zegen af te bidden. Die in het Heiligdom woont, in de kracht van het bloed, is waarlijk een van Gods heiligen, en de kracht van Gods heiligende en zegenende tegenwoordigheid gaat van Hem uit op die hem omringen.

Broeders: *laat ons toegaan*. Laat ons voor onszelf, laat ons voor elkander, laat ons voor allen bidden. Laat het Heiligdom zo onze vaste woning worden, dat wij overal met ons de tegenwoordigheid van onze God ronddragen. En laat dit voor ons de bron zijn van een leven, dat gaat van kracht tot kracht en van heerlijkheid tot heerlijkheid: altijd IN HET HEILIGDOM DOOR HET BLOED.” Amen.

8. HET LEVEN DOOR HET BLOED

“Jezus zeide tot hen: voorwaar, voorwaar zeg ik u, tenzij dat gij het vlees des Zoons des mensen eet, en Zijn bloed drinkt, zo hebt gij geen leven in u zelf. Die Mijn vlees eet, en Mijn bloed drinkt die heeft het eeuwige leven; en ik zal hem opwekken ten uitersten dage. Want Mijn vlees is waarlijk spijze, en Mijn bloed is waarlijk drank. Die Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt die blijft in Mij, en Ik in hem.” Joh. 6:53-56.

De drinkbeker der dankzegging, die wij dankzeggende zegenen, is die niet een gemeenschap des bloeds van Christus. 1 Cor. 10: 16.

Het drinken van het bloed van de Heere Jezus is het onderwerp dat ons hier wordt aangegeven. Gelijk het water een dubbele werking heeft, zo ook dit heilig bloed. Als wij er in wassen, worden wij gereinigd; als wij het drinken worden wij verlevendigd en verkwikt. Die de volle kracht van Jezus' bloed kennen wil, moet zich van de Heere Jezus laten leren welke de zegen is van het drinken van Zijn bloed.

Het onderscheid tussen het wassen en drinken is een ieder duidelijk. Zo nodig en heerlijk als het is om ons met water te reinigen, nog veel verkwikkender en onmisbaarder is het drinken van het water. Zonder het eerste is het niet mogelijk te leven zoals iemand behoort; maar zonder het laatste kan men geheel niet leven; alleen door drinken geniet men de volle zegen van het water in zijn leven onderhoudende kracht. Zonder drinken van het bloed van de Zoon van God, zonder de meest innige toe-eigening ervan, kan men het leven uit God niet hebben.

Er is iets in de uitdrukking: het drinken van het bloed van de Zoon des mensen, dat door velen minder aangenaam is. Voor de Joden was dit woord nog veel meer aanstotelijk. Het gebruik van bloed was bij de wet van Mozes verboden onder zware straf; toen Jezus van *het drinken van Zijn bloed* sprak was dit niet alleen voor hun natuurlijk, maar vooral voor hun Godsdienstig gevoel, een onuitsprekelijke ergernis. De Heere zou het woord zeker niet gebruikt hebben, zo het niet ware dat Hij er volstrekt niet buiten kon, om de diepste en heerlijkste waarheden omtrent de zaligheid door Zijn bloed ons duidelijk te maken. In het streven om deze zaligheid volkomen deelachtig te worden, zoals die ons door het drinken van bloed onzes Heeren wordt gegeven, zoeken wij te verstaan.

- I. Welke de zegen is, die ons er door gebracht wordt.
- II. Op welke wijze die zegen in ons gewerkt wordt.
- III. Hoe wij er ons bij te gedragen hebben.

I. Welke de zegen is, die het drinken van het bloed ons aanbrengt.

Wij zeiden zo even dat in het drinken er een veel inniger gemeenschap is dan in het wassen, en daardoor een veel krachtiger werking. En zo is er een zegen in de gemeenschap aan het bloed van Jezus, die veel verder gaat dan de reiniging en de heiliging, of liever, waarin wij te zien krijgen hoe diepgrijpend de werking is die in die zegeningen opgesloten ligt. Niet alleen moet het bloed iets aan ons doen, om ons in een nieuw betrekking tot God te plaatsen, het moet in ons werken om onszelf innerlijk geheel en al te vernieuwen. Hierop is het dat de woorden van de Heere Jezus in onze tekst wijzen.

“Tenzij dat gij,” zo spreekt Hij, “het vlees des Zoons eet, en Zijn bloed drinkt, zo hebt

u geen leven in uzelfen.” De Heere Jezus onderscheidt tweeërlei leven. De Joden daar vóór hem hadden het natuurlijk leven van lichaam en ziel. Er waren onder hen godsdienstige en welgezinde mensen. Toch zegt hij *dat zij geen leven in zichzelf hadden, tenzij zij Zijn vlees eten en Zijn bloed drinken*. Zij moesten nog een ander leven hebben, het nieuwe, het hemelse leven dat Hij had en dat Hij geven kon. Alle leven in het schepsel moet van buiten gevoed en gedrenkt worden. Het natuurlijk leven wordt uit de natuur gevoed en gedrenkt met brood en water; het hemels leven moet met hemelse spijs en drank gevoed worden, met Jezus zelf. “Tenzij dat gij het vlees van de Zoon des mensen eet, en Zijn bloed drinkt, zo hebt gij geen leven in uzelf.” Niets minder dan Zijn leven, het leven dat Hij als Mensenzoon op aarde leefde, moet het onze worden.

Dit spreekt de Heere nog sterker uit in de woorden die volgen, waar Hij tevens verklaart hoedanig dat ware leven is. “Die Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, heeft het eeuwige leven, en ik zal hem opwekken ten uitersten dage.” Het eeuwige leven is het leven Gods. De Heere Jezus kwam op aarde om dat eeuwige leven eerst in het vlees te openbaren, en dan aan ons, die in het vlees zijn, mede te delen. In Hem zien wij het eeuwige leven in zijn Goddelijke kracht een lichaam des vleeses bewonen, en naar de hemel opnemen. En Hij zegt ons dat die Zijn vlees eet en Zijn bloed drinkt, die aan Zijn lichaam deel heeft als zijn spijs, ook in zijn eigen lichaam de kracht van het eeuwige leven zal ondervinden: “Ik zal hem opwekken ten uitersten dage.” Het wonderbare van het eeuwige leven in Christus is: dat eeuwige leven is in een menselijk lichaam. Aan dat lichaam moeten wij deel hebben, niet minder dan aan de werkingen van zijn geest, dan zal ook ons lichaam, van dat leven vervuld, eenmaal worden opgewekt uit de dood.

“Want,” zegt de Heere, “Mijn vlees is waarlijk spijs, en Mijn bloed is waarlijk drank.” Het woord waarlijk hier, gelijk in uitdrukkingen als de ware wijnstok, wijst ons op het onderscheid tussen dat wat slechts schaduwbeeld is, en wat wezenlijke waarheid. Aardse spijs is geen wezenlijke spijs, het geeft geen waarachtig leven. De enige waarachtige spijs, die eigenlijk leven geeft en onderhoudt, is het lichaam en het bloed van de Heere Jezus. En dat niet in oneigenlijke zinbeeldige betekenis. Nee, het woord dat zo dikwijls herhaald wordt, wijst er op dat in volle eigenlijken zin het vlees en bloed van de Heere Jezus de spijs zij, waardoor het eeuwige leven in ons wordt gevoed en onderhouden. “Mijn vlees is waarlijk spijs, en Mijn bloed is waarlijk drank.

Ten bewijze van de wezenlijkheid en de kracht dezer spijs laat de Heere nu volgen: “Die Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, die blijft in mij, en ik in hem.” De spijziging met Zijn vlees en bloed bewerkt de meest volkomen vereniging met Hem. Dit is het waardoor Zijn vlees en bloed zulke kracht ten eeuwige leven hebben kan. De Heere geeft daardoor te kennen, dat zijn gelovigen niet alleen van Hem zekere werkingen aan hun hart moeten ondervinden, maar in de aller-nauwste en altijd blijvende vereniging met Hem moeten gebracht worden, “Die Mijn bloed drinkt, die blijft in Mij en ik in Hem.”

Deze is de zegen van het drinken van het bloed van de Zoon des mensen, het één worden met Hem, het deelachtig worden der Goddelijke natuur in Hem.

Hoe waarachtig die vereniging is, wordt voorgesteld in wat volgt, “gelijk ik leef door de Vader, zo die Mij eet die leeft door Mij.” Niets minder dan de vereniging van Jezus zelf met de Vader is het beeld van onze vereniging met Hem. Gelijk in het onzienlijk Goddelijk Wezen de twee personen wezenlijk Eén zijn, zo wordt de mens één met Jezus. De eenheid is even waarachtig als in het Goddelijk wezen, slechts met dit onderscheid, dat, daar de mensheid zonder het lichamelijke niet bestaat, die vereniging

zich ook tot het lichaam uitstrekt. Jezus bereidt zich een lichaam, waarin ook het lichaam van de mens werd opgenomen. Het lichaam wordt door het lichaam en bloed van Jezus mededeelgenoot van het eeuwig leven, van zijn leven, van Hemzelf. Die deze zegen ten volle wil ontvangen, moet zien te genieten al wat de Schrift Hem aanbiedt in de heilige en geheimzinnige uitdrukking “het drinken van het bloed van Christus.”

Wij willen zoeken dat te verstaan als wij nu vragen

II. Op welke wijze die zegen in ons gewerkt wordt? Of, wat eigenlijk dat drinken des bloeds is.

Het eerste denkbeeld dat zich hier voordoet, is dat het drinken zal betekenen de zeer innige toe-eigening in onze geest, door het geloof, van wat wij van de kracht des bloeds hebben te verstaan. Wij spreken wel eens van het indrinken van iemands woorden, wanneer wij uit het volle hart ons overgeven om er naar te luisteren en ze aan te nemen. En zo, wanneer iemand het hart vol heeft van de gedachten van de dierbaarheid en de kracht van het bloed, wanneer hij met innige vreugde zich daarin verdiept, met het geloof van zijn hele hart het voor zich neemt, en zoekt tot in zijn binnenste van de levenskracht van dat bloed doordrongen te zijn, dan kan men wel zeggen dat hij het bloed van Jezus drinkt. Al wat het geloof hem te zien geeft van de verzoening en de reiniging en de heiliging door het bloed, neemt hij in het diepste van zijn zielsleven op.

Daar is in deze voorstelling diepe waarheid, en zij geeft ons een zeer heerlijke aanwijzing van de weg om de volle zegen des bloeds te vinden. En toch is het zeker dat de Heere nog iets meer bedoelde, door zo herhaaldelijk juist de uitdrukkingen van Zijn vlees eten en Zijn bloed drinken te herhalen. Wat dit meerdere is kan ons duidelijk worden uit de instelling van het Heilig Avondmaal. Want, hoewel de Heere hier te Kapérnaüm niet juist van het Avondmaal handelt, spreekt Hij toch over dezelfde zaak waarvan het Avondmaal later de zichtbare voorstelling gaf.

In onze Gereformeerde Kerk zijn er twee richtingen in de beschouwing van het Heilige Avondmaal. Volgens de ene, die genoemd wordt naar de naam van de kerkhervormer **Zwingli**, zijn brood en wijn in het Avondmaal niets dan een teken of afbeelding van een geestelijke waarheid om ons te leren dat, gelijk en ook zo zeker als brood en wijn, als zij gegeten en gedronken worden, voeden en verkwikken, zo en even zeker het lichaam en het bloed, door het geloof beschouwd en toegeëigend, de ziel ook voeden en verkwikken.

Volgens de andere, die de naam draagt van Calvijn, is er in het eten van het Avondmaal iets meer. Hij leert dat, op verborgen en onbegrijpelijke wijze en toch wezenlijk, wij met het lichaam en het bloed van Jezus in de hemel door de Heilige Geest zó worden gevoed, dat zelfs ons lichaam, door de kracht van Zijn lichaam, de kracht des eeuwigens levens deelachtig wordt. Vandaar dat hij dan ook de opstanding van het lichaam in verband brengt met het eten van Christus' lichaam in het Avondmaal.

Zo spreekt **Calvijn**: “Zodanig is de lichamelijke tegenwoordigheid welke het Sacrament eist, en die hier met zulke kracht werkt, dat het niet alleen aan onzen geest de ontwijfelbare verzekering geeft van het eeuwige leven, maar ook de onsterfelijkheid van ons vlees verzekert, daar het nu door Zijn onsterfelijk vlees is levend gemaakt. Vraagt iemand mij naar de wijze, ik schaam mij niet te belijden dat dit een te hoge verborgenheid is voor mijn geest om te bevatten, of mijn woorden om uit te spreken: ik gevoel het meer dan ik het versta.” “Ofschoon het ongelooflijk schijnt dat het vlees van Christus, hoewel het in de hemel op zulk een afstand van ons blijft, onze

spijze zou zijn, laat ons bedenken hoe de geheime kracht van de Heilige Geest al onze gedachten te boven gaat. Daarom laat ons geloof ontvangen wat het verstand niet begrijpt: de heilige gemeenschap van vlees en bloed, waardoor Christus zijn leven in ons uitstort, evenals of het tot in onze beenderen en merg doordrong.” “De gemeenschap van het vlees en bloed van Christus is nodig voor allen die het hemelse leven beërven willen. Daarom spreekt de apostel: De gemeente is “het lichaam” van Christus. Hij is het Hoofd uit welke “het gehele lichaam de wasdom des lichaams bekomt.” (Eféze 1: 23; 4: 15-16). Onze lichamen zijn de leden van Christus (1 Cor. 6: is). Wij zien dat dit alles niet kan plaats vinden zo Hij niet geheel ons aankleeft in lichaam en geest. En als de apostel nog een heerlijke uitdrukking gebezigd heeft, “wij zijn leden zijns lichaams, van Zijn vlees en van zijn benen,” dan roept hij uit: “deze verborgenheid is groot.” Het zou daarom dwaasheid zijn de gemeenschap van gelovigen aan het lichaam en het bloed des Heeren niet te erkennen, een gemeenschap, die de apostel zo groot acht dat hij die liever bewondert dan verklaart.” (Calvijn. Institutie 17. § 9, 10, 32)

Dat er iets meer in het Avondmaal is dan enkel de gelovige toe-eigening van de verzoening en verdienste van Christus, komt ook duidelijk uit in de **Heidelbergse Catechismus** (vraag 76) “Wat is het te zeggen het gekruisigde lichaam van Christus te eten, en zijn vergoten bloed te drinken”?

Het is niet alleen, met een gelovig hart, het ganse lijden en sterven van Christus aan te nemen, en daardoor vergeving van zonden en het eeuwige leven te verkrijgen, maar ook daar naast, door de Heilige Geest, die samen in ons én in Christus woont, zo met zijn heilig lichaam hoe langer hoe meer verenigd te worden, dat wij, al is het dat Christus in de hemel is en wij op aarde zijn, nochtans vlees van Zijn vlees, en been van Zijn benen zijn, en dat wij door een Geest eeuwig leven en geregeerd worden.”

De gedachten, die in deze lering worden uitgedrukt, zijn geheel in overeenstemming met de Schrift. In de schepping van de mens was dit het wonderbare, dat hem van de geesten die God tot nog toe had geschapen zou onderscheiden, en hem tot een pronkstuk van Gods wijsheid en wondermacht maken: hij zou in een lichaam uit het stof het leven van de geest en de heerlijkheid van God openbaren. Door het lichaam kwam de begeerlijkheid en de zonde in de wereld: de ganse verlossing is er ook op aangelegd om het lichaam te bevrijden, en tot een woning Gods te maken. Eerst dan zal de verlossing volkomen zijn, en de raad Gods zijn voltooiing vinden. Met dit oogmerk is de Heere Jezus in het vlees gekomen, en heeft de volheid in Hem “lichamelijk” gewoond. Met dit oogmerk heeft hij “in Zijn lichaam” onze zonden gedragen aan het hout, en het lichaam niet minder dan de geest door zijn dood en opstanding van de macht van zonde en dood vrijgemaakt. Als de vrucht van die verlossing zijn wij nu, ons lichaam niet minder dan onze geest, één met Hem; wij zijn Zijn lichaam, van Zijn been en van Zijn vlees.

Het is om deze reden dat in de instelling der Heilige Sacramenten de Heere ook tot het lichaam komt en daarvan bezit neemt. Niet alleen werkt Hij door Zijn geest op onze geest, om het lichaam bij de opstanding te doen delen in de verlossing; nee, reeds hier is het lichaam de tempel des Geestes, en zal de heiliging van de ziel en de geest juist te heerlijker spoeden, naarmate de onverdeelde persoonlijkheid, ook het lichaam dat op het andere zulken invloed uitoefent, er aan deel heeft. Daarom worden wij in het Avondmaal zo opzettelijk gevoed “met het eigen natuurlijk lichaam en het eigen bloed van Christus.” Nederlandse Geloofsbelijdenis Art. 35.

Niet alsof, naar de Lutherse leer, het lichaam van Christus zó in of met het brood zou zijn dat ook de ongelovige het heilig lichaam eet, maar wel zo, dat het geloof op

verborgene wijze, door de Heilige Geest, werkelijk de kracht van het heilig lichaam en bloed uit de hemel ontvangt, als de spijszwaar door ziel en lichaam de krachten des eeuwigen levens deelachtig worden.

Al wat wij van het Avondmaal gezegd hebben, heeft nu zijn volle toepassing op het *drinken van het bloed van Jezus*. Het is een diepe geestelijke verborgenheid waarin de aller-innigste en meest volkomen vereniging met Jezus wordt bewerkt. Het vindt plaats waar de ziel zich door de Heilige Geest de gemeenschap aan het bloed van Christus ten volle laat toe-eigenen en de innerlijke gezindheid die zich in de uitstorting van dit bloed openbaarde, mede deelachtig wordt. Het bloed is de ziel, het leven van het lichaam. Waar de gelovige, als één lichaam met Christus, volkomen in Hem wil blijven, daar zal door de Geest dat bloed, op bovenmenselijke, krachtdadige wijze, het hemelse leven in hem onderhouden en versterken. Het leven dat in het bloed werd uitgestort wordt zijn leven. Het leven van het oude ik sterft om plaats te maken voor het leven van Christus in mij. Bij het inzicht hoe dit drinken de hoogste mededeling is van het hemelse leven van de Heere, heeft het geloof hier een van zijn hoogste en heerlijkste werkzaamheden.

Ons blijft nog overig de vraag:

III. Hoe wij ons bij dit drinken te gedragen hebben?

Geliefde Broeders, u hebt reeds gehoord dat wij hier te doen hebben met een van de diepste geheimen van het leven Gods in ons. Het past ons met zeer diepe eerbied te naderen, terwijl wij aan de Heere Jezus vragen of Hij ons wil leren en geven wat Hij door dit drinken van Zijn bloed heeft bedoeld.

Alleen hij die naar de volle vereniging met Jezus verlangt, zal recht leren wat het is het bloed van Jezus te drinken. "Die Mijn bloed drinkt, die blijft in Mij en Ik in hem." Die tevreden is met de vergiffenis van zijn zonden, die niet dorst om met de liefde van Jezus overvloedig gedrenkt te worden, die niet begerig is om de verlossing in haar ganse kracht aan ziel en lichaam te ervaren, om werkelijk dezelfde gezindheid die in Hem was in zich te hebben, zal aan dit drinken van het bloed weinig deel krijgen. Die echter tot zijn hoogste doel stelt wat het doel van Jezus is, "Blijf in Mij, en Ik in u," die verlangt om tot in zijn lichaam de krachten van het eeuwige leven te laten werken, die zal zich niet laten afschrikken door de indruk dat deze woorden te hoog of te geheimzinnig zijn. Hij wenst hemels te worden, omdat hij aan die hemel behoort en daarheen gaat; daarom wil hij ook uit die hemel gespijsd en gedrenkt worden. Zonder dorst geen drinken: het verlangen naar Jezus en diens volle gemeenschap is de dorst die de beste voorbereiding is om met het bloed gedrenkt te worden.

Het is door de Heilige Geest dat de dorstige ziel met de hemelse lavenis van deze levensdrank gedrenkt zal worden. Wij hebben reeds gezegd dat dit drinken een hemels geheim is. In de hemel, waar God de rechter over allen, en Jezus de Middelaar des Nieuwen Testaments is, "daar is ook het bloed der besprenging" (Heb. 12: 23, 24). Wanneer de Heilige Geest ons leert en bij de hand neemt, dan geeft hij meer als wat juist ons verstand kan bevatten. Alle de gedachten die wij maken kunnen van het bloed als van het leven van Jezus, en van ons aandeel aan dat bloed, omdat wij leden van zijn lichaam zijn, en van de mededeling van de levenskracht van dat bloed in ons, zijn maar flauw stralen van de heerlijke werkelijkheid die Hij in ons tot stand zal brengen van de vereniging met Jezus. Waar toch vinden wij in ons menselijk lichaam dat het bloed werkelijk wordt ontvangen en als ingedronken? Is het niet daar, waar het een lid van het lichaam na het andere in de aderen ontvangt van de bloedstroom die gedurig uit het hart wordt vernieuwd? Zonder ophouden en overvloedig drinkt elk lid van het gezonde lichaam het bloed in. En zo zal de Geest des levens in Christus Jezus,

die ons met Hem verbindt, ons dit drinken van het bloed doen zijn de natuurlijke werking van het inwendige leven. Toen de Joden klaagden dat wat de Heere van Zijn vlees eten en bloed drinken sprak een harde rede was, zeide Hij, “De Geest is het die levend maakt, het vlees is niet nut.” Het is de Heilige Geest die deze Goddelijke verborgenheid in ons leven en kracht maakt, een wezenlijke levensondervinding, waardoor wij in Jezus blijven en Hij in ons.

Laat er bij ons zijn een stille, sterke, vaste geloofsverwachting dat deze zegen ons zal geschonken worden. Laat ons geloven dat al wat het dierbaar bloed doen of geven kan werkelijk voor ons is. Laat ons geloven dat de Heiland zelf ons door Zijn Geest met Zijn bloed ten leven zal drenken. Laat ons geloof die werkingen des bloeds, die wij beter verstaan, de verzoening, en reiniging, en heiliging, zeer hartelijk en gedurig ons toe-eigenen. Wij mogen dan met de grootste zekerheid en vreugde het voor de Heere uitspreken: *Heere, Uw bloed is mijn levensdrank. Heere, Die mij met dat bloed wast en reinigt, U zult mij leren, opdat ik in U blijf en U in mij, om elke dag van het vlees van de Zoon des mensen te eten, en Zijn bloed te drinken.* Ja, het is zeker.

Geliefden, u hebt de uitnodiging ontvangen om op de Paasmorgen u aan het Avondmaal des Heeren te verenigen. Bereidt u om daar in een plechtige openbare feestdaad het geloof te beoefenen en er in versterkt te worden, dat het lichaam en het bloed van Jezus uw hemelse wonderspijs is. Nadert, met heilig ontzag, met hartelijk verlangen, onder de leiding des Heilige Geestes, met volle verzekerdheid des geloofs, om aan de tafel van uw gekruiste Heere het aan u opnieuw te laten ontdekken wat van het bloed van Christus te drinken. Amen.

9. DE OVERWINNING DOOR HET BLOED

EEN PAASPREEK

“Zij hebben hem overwonnen door het bloed des Lams, en door het woord hunner getuigenis, en zij hebben hun leven niet liefgehad tot de dood toe.” Openb. 12: 11.

Wij vieren heden het Paasfeest, het heerlijk triomf feest van onze verrezen Koning. Sinds vier duizend jaren is er een geweldige strijd om het bezit van de mens geweest tussen de oude slang, die hem had verleid, en het zaad der vrouw. Menigmaal waren er tijden, waarin het scheen alsof het Koninkrijk Gods met kracht was gekomen. Dan weer had de macht van de boze zo de overhand, dat het was of er geen hulp was. Zoo was 't ook in het leven van Jezus. Door Zijn komst, door Zijn wonderwoorden en werken waren de heerlijkste verwachtingen gewekt van een spoedige verlossing. Hoe vreselijk was de teleurstelling, die de dood van Jezus bracht voor allen, die in Hem geloofd hadden. Het was waarlijk alsof de macht der duisternis had gezegevierd, alsof zijn rijk voor eeuwig was gevestigd. En zie, daar staat Jezus uit de doden op. De schijnbare overwinning blijkt voor de vorst der duisternis de vreselijkste nederlaag te wezen. Door de Levensvorst te laten doden liet hij in Zijn rijk binnen Hem, die deszelfs poorten kon openbreken. “Door de dood heeft Hij te niet gedaan hem, die het geweld des doods had, dat is, de duivel.” In dat heilig ogenblik, waarin Jezus Zijn bloed in de dood stortte, en het scheen alsof de Satan had gezegevierd, werd de Satan van de macht die hij tot hiertoe had bezeten beroofd, en zijn troon voor altijd omgestoten.

Van deze heugelijke gebeurtenis vinden wij een zeer verheven voorstelling in ons teksthoofdstuk. De beste uitleggers, bij alle verschil in het ondergeschikte, verenigen zich in de mening dat wij hier hebben het gezicht van de uitwerping uit de hemel van de satan ten gevolge van de Hemelvaart van Jezus. Wij lezen, (vs. 5 tot 9). “Het kind, de mannelijke zoon, die al de heidenen zou hoeden met een ijzeren roede, werd weggerukt tot God en Zijn troon. En er werd krijg in de hemel, Michael en zijn engelen tegen de draak. En de draak krijgde ook en zijn engelen. En zij hebben niet vermocht, en hun plaats is niet meer gevonden in de hemel. En de grote draak is geworpen, de oude slang, welke genaamd wordt duivel en satanas, die de gehele wereld verleidt, hij is geworpen op de aarde, en zijn engelen zijn met hem geworpen.” En dan volgt het lied waaruit wij onze tekst hebben. “Nu is de zaligheid en de kracht en het Koninkrijk geworden onzes Gods, en de macht van Zijnen Christus; want de verklager onzer broederen, die hen verklaagde voor onzen God dag en nacht, is neergeworpen. En zij hebben hem overwonnen door het bloed des Lams en door het woord hunner getuigenis, en zij hebben hun leven niet liefgehad tot de dood toe. Hierom bedrijft vreugde, gij hemelen, en gij die daarin woont.”

Wat hier onze aandacht vooral verdient is, dat terwijl de overwinning van de Satan en zijn uitwerping uit de hemel eerst voorgesteld wordt als 't gevolg van de Hemelvaart van Jezus, en de daarop volgende krijg in de hemelse plaatsen, in het zegelied dat in de hemel gehoord werd, het vooral wordt toegeschreven aan *het bloed des Lams*; dit was de kracht waardoor de overwinning werd behaald. Door geheel het boek der Openbaring zien wij het Lam op de troon: het is als het geslachte Lam dat Hij die plaats verworven heeft. De overwinning over de Satan en al zijn machten is door het bloed des Lams. Wij hebben van de kracht van het bloed in haar zeer verschillende

werking gesproken; het is gepast dat wij, op dit feest van de heerlijke zegepraal van onze Heiland over al de machten van zonde en hel, zien te verstaan wat het zegt dat toen en te allen tijde de overwinning is door het bloed des Lams.

Wij beschouwen die overwinning

- I. Zoals die eenmaal plaats vond.
- II. Zoals die altijd voortgaat.
- III. Zoals die ook ons deel kan worden.

I. De overwinning zoals die eenmaal plaats vond.

In de verheven voorstelling van onze tekst zien wij de hoge plaats die door de grote vijand van het menselijk geslacht bekleed werd; in de hemel had hij toegang en verkeerde hij als *de aanklager der broederen*, als de tegenstander van wat in het belang van Gods volk werd gedaan. Wij weten hoe dit in het Oude Testament wordt geleerd. In het boek van Job zien wij Satan met de kinderen Gods komen om zich voor de Heere te stellen, en van Hem de toelating ontvangen om zijn knecht te verzoeken. Zo ook vinden wij in de Profeet Zacharia (3: 1, 2), de hogepriester Jozua staande voor het aangezicht van de engel des Heeren, en Satan aan zijn rechterhand om hem te weerstaan. Bij zekere gelegenheid sprak de Heere Jezus. "Ik zag de Satan als een bliksem uit de hemel vallen" (Luk. 10: 18). En weer later, toen in zielsontroering het voor gevoel van zijn naderend lijden over Hem kwam, zeide hij „Nu is het oordeel dezer wereld; nu zal de overste dezer wereld worden uitgeworpen" (Joh. 12: 31).

De gedachte mocht ons in het eerst vreemd voorkomen dat de Schrift zo spreekt van de Satan in de hemel. Tot recht verstand daarvan moeten wij echter bedenken dat de hemel niet is een kleine en beperkte woning, waar God en de Satan als naast elkander zouden verkeren. Nee, de hemel is een onmetelijk gebied, met zeer verscheiden afdelingen, vervuld met de ontelbare heirscharen van engelen die in de schepselen Gods wil uitvoeren. Onder dezen heeft de Satan ook nog zijn plaats behouden. Wij hebben verder ons hem in zijn uitwendig voorkomen niet voor te stellen in de zwarte en afgrijpselijke gedaante waarin dit gewoonlijk geschiedt, maar ook als een engel des lichts. Hij was een Vorst, met tienduizenden knechten. Toen hij de mens tot de val had gebracht, en zo deze wereld voor zich had veroverd en haar Vorst was geworden, had hij werkelijk macht over alles wat in haar was. De mens was bestemd om koning van deze wereld te wezen, want God had tot hem gezegd "Heb heerschappij!" Toen de Satan de koning verwonnen had, had hij ook het gehele rijk in zijn macht. En die macht werd van God erkend. Naar Zijn heiligheid had Hij het zo verordend, dat indien de mens naar de Satan hoorde; hij dán ook de gevolgen moest lijden, en onder zijn dwingelandij gebukt gaan. En daar God nimmer van zijn kracht gebruik maakt om geweld te oefenen, maar altijd en in alles de weg van Wet en Recht volgt, behoudt de Satan zijn macht totdat op wettige wijze en van rechtswege deze hem wordt ontnomen.

Om deze reden is het dat hij gedurende de vier duizend jaren van het oude verbond nog in de hemel voor God kon verschijnen als de aanklager der broederen, om hen voor Gods aangezicht te weerstaan. Over al wat vlees was had hij de macht verkregen, en eerst nadat in het vlees, als zijn rijksg gebied, hij overwonnen was, kon hij ook uit het hemelse gerechtshof als aanklager voor altijd worden uitgeworpen. Daarom moest de Zoon van God ook in het vlees komen om de Satan op zijn eigen grond te bevechten en te overwinnen. Om deze reden was het dat Hij, bij het begin van Zijn openbaar werk, nadat Hij met de Geest er voor gezalfd was en openlijk als Gods Zoon erkend, van de Geest geleid werd om verzocht te worden. De overwinning van de

Satan kon alleen wezen na het persoonlijke doorstaan en afwijzen van zijn verzoeken.

Maar zelfs deze overwinning was niet genoeg, “Christus was gekomen opdat Hij door de dood teniet zou doen degene die het geweld des doods had, dat is, de duivel.” Dat geweld des doods had de duivel krachtens Gods wet; de wet had hem gesteld tot bewaarder van haar gevangenis. Gelijk de Schrift zegt: “De prikkel des doods is de zonde, en de kracht der zonde is de wet.” De overwinning en uitwerping des satans kon niet plaats vinden totdat de wet en haar recht volkomen was vervuld. Eerst met de bevrijding van de macht van de wet zou de zondaar ook van de macht van de duivel vrij zijn.

Het was door Zijn dood en bloedstorting dat de Heere Jezus de wet voldaan heeft. Onophoudelijk had de wet geroepen: “De bezoldiging der zonde is de dood.” “De ziel die zondigt zal sterven.” Met haar schaduwdienst in de tempel, met haar offerande en bloedstorting en bloedbesprenging had zij voorzeggd dat alleen door bloedstorting verzoening en verlossing kon plaats vinden. Als onze Borg werd de Zoon van God onder de wet geboren. Hij gehoorzaamde haar volkomen. Hij overwon de verzoeking des satans om zich van onder haar gezag te onttrekken. Hij gaf zich gewillig over om haar straf over de zonde te dragen. Ook aan de verzoeking des satans om de lijdensbeker niet te drinken, gaf hij geen gehoor. Toen Hij Zijn bloed liet stromen, had Hij Zijn leven geheel, tot het laatste toe, gegeven om de wet te vervullen. Toen de wet volkomen voldaan was, was de macht van de zonde en de duivel ook ten einde. Daarom kon de dood Hem niet houden; “door het bloed des Eeuwigen Testaments heeft God hem uit de doden wedergebracht.” En zo ook is Hij “door Zijn eigen bloed de hemel ingegaan” om daar zijn verzoening voor ons te laten gelden.

Het is van de heerlijke uitwerking van de verschijning van Jezus in de hemel dat de tekst ons zulk een aanschouwelijke voorstelling geeft. Wij lezen (vs. 5), nadat van de vrouw was gezegd, “zij baarde een mannelijken Zoon, die al de heidenen zou hoeden met een ijzeren roede;” “haar kind werd weggerukt tot God en Zijn troon. En er werd krijg in de hemel. Michael en zijn engelen krijgden tegen de draak en zijn engelen. En de draak krijgde ook en zijn engelen, en zij hebben niet vermocht, en hun plaats is niet meer gevonden in de hemel. En de grote draak is geworpen, namelijk de oude slang, welke genaamd wordt duivel en satanas, die de gehele aarde verleidt, hij is geworpen op de aarde en zijn engelen zijn met hem geworpen.” En dan volgt het zegelied waarin de woorden van onzen tekst voorkomen: “Zij hebben overwonnen door het bloed des Lams.”

Uit het boek van Daniël vinden wij reeds welke strijd er was tussen deze Michael, die aan de zijde van Gods Israël stond en de vijandige machten der wereld. Maar nu eerst kon de satan worden uitgeworpen op grond van het bloed des Lams. De verzoening der zonde en de voldoening aan de wet benamen hem al zijn macht en zijn recht. Het bloed van hetwelk wij vroeger zagen dat het zulk een wonderlijke macht in de hemel en bij God had om de zonde uit te delgen en teniet te doen, heeft dezelfde macht bij de satan. Hij heeft nu geen recht meer om aan te klagen. “Nu is de zaligheid, en de kracht en het Koninkrijk geworden onzes Gods, en de macht van Zijn Christus; want de verklager van onze broeders is neergeworpen. En zij hebben hem overwonnen door het bloed des Lams.”

II. Er is een voortgaande overwinning die op deze eerste volgt. De hemelse zegepraal wordt nu hier op aarde, waarheen de satan neergeworpen is, voortgezet.

Dit denkbeeld wordt aangeduid in de woorden van het zegelied: “Zij hebben

overwonnen door het bloed des Lams.” Dit wordt wel gezegd van de broederen van wie er sprake is, maar ziet toch ook op de overwinning door de engelen; de overwinning in de hemel en op aarde gaan gelijktijdig voort, en rusten op dezelfde grond. Wij weten uit de reeds aangehaalde plaats in Daniel (12: 12, 13), welke gemeenschap er tussen hemel en aarde is in de uitvoering van Gods werk. Zodra Daniël bad werd de engel werkzaam en de drie weken van strijd in de hemel waren drie weken van vasten en bidden op aarde. De strijd hier op aarde is de vrucht en de wederhelft van de strijd in het onzichtbaar gebied des hemels. Zowel Michael en zijn engelen als de broederen op aarde overwonnen “door het bloed des Lams”.

Hoe deze strijd van uit de hemel naar de aarde wordt verplaatst, wordt in ons tekstkapittel treffend geleerd. “Wee dengenen die de aarde bewonen,” zegt de stem, “want de duivel is tot u afgekomen, en heeft groten toorn, wetende dat hij een kleinen tijd heeft.” “En toen de draak zag dat hij op de aarde geworpen was, zo heeft hij de vrouw vervolgd die het manneken gebaard had.”

De vrouw is niet anders dan de gemeente des Heeren, uit wie de Jezus geboren was. Toen hij aan Hem niets meer kon doen, vervolgde hij de gemeente. Dat ondervonden de discipelen van de Heere Jezus, en de kerk in de drie eerste eeuwen; in de bloedige vervolgingen waar honderd duizenden van Christenen de marteldood stierven, deed de Satan zijn uiterste om de gemeente afvallig te maken of uit te roeien. Maar van de martelaren gold het woord in volle kracht: “Zij hebben hem overwonnen door het bloed des Lams en door het woord hunner getuigenis, en zij hebben hun leven niet liefgehad tot de dood toe.”

Na de eeuwen der vervolgingen kwamen er voor de kerk eeuwen van rust en wereldse voorspoed. De Satan had te vergeefs geweld beproefd; met de gunst der wereld zou het beter gelukken. In de verwereldlijkte kerk werd het al donkerder totdat in de middeleeuwen de Roomse afval zijn toppunt bereikte. Toch waren er in al die eeuwen altijd niet weinigen die, te midden van de omringende ellende, de geloofsstrijd streden, en in wier Godzaligheid van leven en getuigenis voor de Heere het woord telkens werd bevestigd: “Zij hebben hem overwonnen door het bloed des Lams, en door het woord hunner getuigenis, en zij hebben hun leven niet liefgehad tot de dood toe.”

Niet minder was dat ook de geheime kracht waardoor in de gezegende kerkhervorming de geweldige macht die de Satan in dé kerk had verkregen, werd verbroken. “Zij overwonnen hem door het bloed des Lams.” Het was de ontdekking en ondervinding, en verkondiging van die heerlijke waarheid: “Wij worden om niet gerechtvaardigd uit zijn genade door de verlossing die in Christus Jezus is, welke God voorgesteld heeft tot een verzoening door het geloof in Zijn bloed,” dat aan de Hervormers zulke wonderkracht, en zulke heerlijke overwinningen gaf. En sinds de dagen der Hervorming is het steeds gebleken dat naarmate het bloed des Lams werd geroemd, de gemeente telkens met nieuw leven werd bezielde om over doodsheid of dwaling te zegevieren. Ja, zelfs te midden van woeste heidenen, waar de troon des Satans onbewogen duizenden van jaren had gestaan, was dit steeds het wapen waarvoor zijn macht bezwijken moest. De prediking van het bloed des kruises als de verzoening van de zonde der wereld, en de grond van Gods vrije vergevende liefde, is de macht waardoor het meest verduisterd hart wordt geopend en vertederd, en van een woning des Satans veranderd in enen tempel van de Allerhoogste.

En wat van de gemeente geldt, is even waar van de enkele Christen; in het bloed des Lams heeft hij altijd de overwinning. Het is wanneer de ziel doordrongen is van de kracht die dat bloed heeft bij God in de hemel om een volkomen verzoening en uitdelging der zonde te bewerken, en over de duivel om hem van zijn recht op ons

eeuwig en geheel te beroven, en in ons hart om daar de volle verzekering te bewerken van de gunst van God en het teniet doen van de macht der zonde. Het is, zeg ik, wanneer de ziel in de kracht van dat bloed leeft, dat de verzoeken des Satans haar macht verliezen. Waar het heilig bloed des Lams gesprengd is, daar woont God, daar vlucht de Satan. In de hemel, en op aarde, en in ons hart, geldt het woord als de aankondiging van een overwinning die altijd voortduurt: “Zij hebben hem overwonnen door het bloed des Lams.”

III. Die overwinning is ook ons deel, zo wij geteld worden onder hen, die in het bloed des Lams gewassen zijn.

Om er het volle genot van te hebben, moeten wij vooral op het volgende letten.

a. Er is geen overwinning zonder strijd. Wij moeten ons zelf leren kennen als de bewoners van een vijandelijk gebied. Wat de Apostel in het hemelse gezicht werd geopenbaard, moet dagelijks in ons leven gelden; de Satan is op aarde geworpen, hij heeft groten toorn, omdat zijn tijd kort is; wat hij aan de verheerlijkten Jezus niet kan doen, zoekt hij aan Zijn Volk te doen. Wij moeten leven onder de heiligen indruk dat wij elk ogenblik van ons leven bewaakt worden door enen vijand van onbegrijpelijke list en macht, die onvermoeid is in zijn streven om ons óf geheel óf al was het slechts voor een deel onder zijn macht te krijgen. Hij is letterlijk de vorst dezer wereld, al wat in haar is, staat hem ten dienste en weet hij te gebruiken om de gemeente aan haren Heere ontrouw te maken, en met zijn geest, de geest dezer wereld, te bezielen. Het is niet alleen van wat gewoonlijk verzoeking tot zonde wordt gerekend dat hij zich bedient. In al de bezittingen en bezigheden dezer aarde, in ons zoeken naar het dagelijks brood of het nodige geld, in onze politieke en maatschappelijke bewegingen, in onze literatuur en wetenschap, in kunst en handel, overal weet hij in te dringen, en zo al wat op zich zelf geoorloofd is te maken tot het voertuig van zijn helse verleiding. Hij is in der waarheid wat van hem in ons tekstkapittel wordt gezegd: “de oude slang, welke de gehele wereld verleidt.”

De Christen die in de overwinning van de satan door het bloed des Lams wil deden, moet een strijder wezen. Hij moet moeite doen om zijn vijand te kennen. Hij moet zich van het woord en de geest laten leren welke de geheime listen, welke “de diepten des satans” zijn, waardoor hij zo velen verblindt en dan verleidt. Hij moet weten dat hij deze strijd niet heeft tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer, eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht. En hij moet zich overgeven om in alles en ten allen koste tot de dood toe de strijd te voeren. Dan alleen kan hij delen in het lied: “Zij hebben overwonnen door het bloed des Lams, en door het woord hunner getuigenis; en zij hebben hun leven niet liefgehad tot de dood toe.”

b. De overwinning is door het geloof.

“Deze is de overwinning die de wereld overwint, namelijk, ons geloof. Wie is het die de wereld overwint, dan die gelooft dat Jezus de Zoon van God is.” “Hebt goeden moed,” zeide de Heere Jezus, “Ik heb de wereld overwonnen.” De satan is een vijand die reeds overwonnen is. Hij heeft niets, hoegenaamd niets te zeggen over iemand die den Heere Jezus toebehoort. Door ongeloof, door niet te weten en vast te houden dat ik in de overwinning van Jezus deel, geef ik de satan weer een macht over mij die hij anders niet heeft. Maar wanneer ik weet, en in dat geloof leef, dat ik met de Heere Jezus één ben, dat de Heere Jezus zelf in mij leeft, en de overwinning die Hij behaald heeft in mij handhaaft en voortzet, dan vermag de Satan niets tegen mij. De overwinning door het bloed des Lams is de kracht van mijn leven. Het is alleen dit

geloof dat moed en vreugde tot de strijd kan geven. Bij de gedachte aan de vreselijke macht van de vijand, aan zijn nimmer slapende waakzaamheid, aan de wijze waarop hij van alles op aarde bezit heeft om ons te verzoeken, zou men bijna zeggen, gelijk vele Christenen denken: die strijd is te zwaar, het is niet mogelijk altijd in zulk een spanning te leven, het leven wordt te moeilijk. Volkomen waar, indien wij met onze waakzaamheid en kracht de vijand moesten overwinnen. Maar nee, dit is niet wat wij te doen hebben. Jezus is overwinnaar; zo wij slechts onze zielen laten vervullen van het hemelse gezicht van de Satan door Jezus uitgeworpen, van het geloof aan het bloed als de overwinning van Jezus zelf, die met ons is om de kracht en zegepraal van Zijn bloed te handhaven, dan zijn ook wij “meer dan overwinnaars door hem die ons heeft liefgehad.”

c. Deze geloofsoverwinning is in de gemeenschap aan het bloed des Lams.

Het geloof is niet slechts een gedachte die ik vasthoud, een overtuiging die mij vervult; het is een leven. Het geloof brengt de “ziel in rechtstreekse aanraking met God en de onzienlijke dingen des hemels, vooral ook met het bloed van Jezus. En het is niet mogelijk aan de overwinning des Satans door het bloed te geloven zonder dat ik zelf mijn gehele wezen onder de kracht van dat bloed breng. Het geloof aan de overwinning door het bloed wekt mij om deszelfs volle kracht aan mijzelf te begeren; elke ondervinding van die kracht maakt het geloof aan de overwinning te heerlijker. Dat het gezicht dat wij heden gehad hebben van die overwinning ons dan bemoedige om onszelf aan de volle werking des bloeds elke dag onverdeeld over te geven. Zoekt dieper in te dringen in uw volkomen verzoening met God; leeft elk uur in het geloof: “Het bloed reinigt mij van alle zonde;” laat u door het bloed heiligen en Gode nabij brengen; neemt het bloed als uw levensspijs en levenskracht; de overwinning van de Satan en zijn verzoeken zal uw onafgebroken ondervinding worden. Die als een geheiligde priester met God verkeert, in het bloed gereinigd, zal als een overwinnende koning over de Satan heersen.

Christenen! Jezus heeft ons door Zijn bloed gemaakt niet alleen tot priesters maar ook tot koningen. Niet alleen om in priesterlijke reinheid Gode te naderen en te dienen, maar ook in koninklijke macht voor God te overwinnen en te heersen. Laat een en koninklijken geest ons bezielen. Laat ons met koninklijken moed over onze vijanden heersen. Laat het bloed des Lams ons meer worden het teken en zegel, niet enkel van de verzoening van alle schuld, maar van de overwinning van alle macht der zonde. Op de uitstorting van Jezus' bloed volgde de Opstanding, de Hemelvaart, en de uitwerping des satans. Ook in u zal de bloedbesprenging de weg banen tot het volle genot van de opstanding met Christus en het gezeten zijn in de hemel in Christus. Daarom nog eens, opent uw ganse ziel voor de kracht van Jezus' bloed, en uw leven zal worden de gedurige viering van een Opstandings- en Hemelvaartsfeest, een gedurige zegepraal over al de machten der hel.

En uw hart zingt bij voortdurend het lied des hemels mede: “Nu is de zaligheid, en de kracht, en het Koninkrijk geworden onzes Gods, en de macht van Zijn Christus; want de verklager der broederen is neergeworpen. Zij hebben hem overwonnen door het bloed des Lams.” Amen.

10. HEMELVREUGDE DOOR HET BLOED

Na dezen zag ik, en ziet, een grote schare, die niemand tellen kan, voor de Troon en voor het Lam. En zij riepen met een grote stem zeggende: De zaligheid zij onzen God die op de Troon zit en het Lam Deze zijn het die hun lange klederen gewassen en hun lange klederen hebben wit gemaakt in het bloed des Lams. Openbaring 7: 14.

Het is in het welbekende gezicht van de grote schare die niemand tellen kan in de hemelse heerlijkheid dat deze woorden voorkomen. In de Geest zag de Apostel hen staan voor de troon van God en het Lam, bekleed zijnde met lange witte klederen en palmtakken in hun handen. En zij riepen met een grote stem: De zaligheid zij onzen God die op de troon zit en het Lam. Op hun lied antwoordden al de engelen met op hun aangezichten voor de troon neder te vallen om God te aanbidden, en Hem de lof en de heerlijkheid toe te brengen tot in alle eeuwigheid. Daarna deed een van de ouderlingen, wijzende op de grote schaar, en de kleding die hen onderscheidde, de vraag: “Deze die bekleed zijn met de lange witte klederen, wie zijn zij, en van waar zijn zij gekomen?” Op het antwoord: “Heere, Gij weet het,” sprak de ouderling: “Deze zijn het die uit de grote verdrukking zijn gekomen, en zij hebben hun lange klederen gewassen, en hebben hun lange klederen wit gemaakt in het bloed des Lams. Daarom zijn zij voor de troon van God, en dienen Hem dag en nacht in Zijn tempel.”

Deze verklaring door een der ouderlingen die rondom de troon zijn, omtrent het bestaan der verlostten in hun hemelse heerlijkheid, heeft grote waarde. Het wordt ons daardoor ontdekt hoe het niet alleen hier beneden is, in deze wereld van strijd en zonde, dat het bloed van Jezus de enige hoop van de zondaar is, maar hoe daarboven, als elke vijand reeds te niet gedaan is, het nog altijd dat dierbaar bloed zal wezen dat als de grond van onze zaligheid zal erkend worden. En wij leren verstaan, hoe niet alleen zolang de zonde hier beneden nog overwonnen moet worden, het bloed in de hemel zijn kracht moet uitoefenen bij God, maar hoe dat in alle eeuwigheid elke verlostte, tot lof en roem van wat dat bloed vermag, het teken zal dragen dat hij daaraan alleen de zaligheid te danken heeft. Als wij dit recht inzien dan zullen wij al beter verstaan het innig en wezenlijk het verband is tussen de bloedbesprenging en de hemelvreugde, en hoe het innig verkeer met het bloed hier beneden het hart de vreugde en de heerlijkheid des hemels reeds nu kan doen delen. Hemelvreugde door het bloed. Want het is het bloed:

- I. Dat recht geeft op een plaats in de hemel.
- II. Dat geschikt maakt voor het genot van de hemel.
- III. Dat stof biedt voor het lied van de hemel.

I. Het is het bloed dat recht geeft op een plaats in de hemel.

Het is duidelijk dat dit de hoofdgedachte is van onze tekst.

In de vraag, “wie zijn deze, deze met de lange witte klederen; vanwaar zijn zij gekomen,” wil de ouderling de aandacht wekken tot het onderzoek wie eigenlijk deze begunstigen zijn die aldus voor de troon en voor het Lam met palmtakken staan. En als hijzelf antwoord geeft dan verwachten wij dat hij wel dat zal opnoemen wat het aller-opmerkelijkst kan gerekend komen mag worden in hun verschijning. Op de vraag, “vanwaar zij,” zegt hij ons *dat zij uit de grote verdrukking komen*. Op de vraag “wie zijn deze?” Zegt hij, *dat zij hun lange klederen hebben gewassen en wit gemaakt*

in het bloed des Lams. Dat zij hun lange klederen hebben gewassen en wit gemaakt in het bloed des Lams is het ene, waarop hij de aandacht vestigt als hun onderscheidend kenmerk; dit, en niets dan dit, geeft hun de plaats die zij daar in die heerlijkheid innemen. Dit komt vooral duidelijk uit als wij letten op het woord dat hij dan onmiddellijk laat volgen: “Daarom zijn zij voor de troon van God en dienen Hem dag en nacht in Zijn tempel; en die op de troon zal hen overschaduwen.”

DAAROM, om dat bloed des Lams, zijn zij voor den troon. Die plaats der hoge heerlijkheid hebben zij aan het bloed des Lams te danken. Het bloed geeft recht op de hemel.

Recht op de hemel! mag daar wel hiervan sprake zijn bij de doemwaardige zondaar? Ware het niet beter enkel de barmhartigheid Gods te roemen, die uit vrije genade de zondaar de hemel binnenlaat, dan van een recht op de hemel te spreken? Nee, het ware niet beter, want dan verstaan wij niet wat de waarde van het bloed is en waartoe het vergoten moest worden. Dan koesteren wij valse gedachten zowel van onze zonden als van Gods genade, en blijven onvatbaar voor het volle genot van het heerlijk verlossingswerk dat de Heiland voor ons heeft volbracht.

Reeds in het spreken over de uitwerping van de duivel uit de hemel hebben wij er op gewezen dat bij een Heiligen God alles naar recht moet gaan. Zo min de duivel kon buiten geworpen worden, kon de zondaar worden binnengelaten, anders dan in de weg van wet en recht. “Sion,” zegt de profeet, “zal doorrecht verlost worden en haar wederkerenden door gerechtigheid.” “Opdat de genade zou heersen door rechtvaardigheid”: dit is het waartoe God zijn Zoon in de wereld heeft gezonden. In plaats van te vrezen dat door van recht te spreken wij aan de genade te kort zouden doen, zal het juist blijken dat daarin haar hoogste heerlijkheid bestaat.

Het gemis van het inzicht hierin treft men nog dikwijls aan in de gemeente, waar men dit niet zou verwachten. Nog onlangs vroeg ik aan iemand, die de hoop uitsprak van bij zijn sterven naar de hemel te zullen gaan, op welke grond hij die hoop koesterde. Hij was gans geen onverschillig mens, ook niet iemand, die op zijn eigen gerechtigheid vertrouwde, en toch was zijn antwoord: ‘Wel ik denk dat ik mijn best doe om de Heere te zoeken en Zijn wil te doen.’

Toen ik hem antwoordde dat deze geen grond van vertrouwen was voor de rechterstoel van een Heiligen God, beriep hij zich op Gods barmhartigheid. Toen ik hem nog eens er op wees dat er behoefte was aan iets meer, was het alsof het hem iets nieuws was dat alleen Gods gerechtigheid hem tot de hemel de toegang kon verlenen. Het is te vrezen dat er velen zijn die wel de prediking van de' rechtvaardigmaking door het geloof aanhoren, maar er geen besef van hebben dat zij alleen als door de wet rechtvaardig gesproken aan de eeuwige zaligheid kunnen deel hebben.

Hoe geheel anders was de belijdenis van zekere jongen, die niet het volle gebruik van zijn verstandsvormogens had, maar wiens hart door Gods Geest was verlicht om de betekenis van Jezus' kruisdood te verstaan. Op zijn sterfbed gevraagd zijnde naar zijn hoop, beduidde hij dat er een groot boek was, en dat er een bladzijde was waar zijn zonden, velen, zeer velen, opgetekend stonden. Daarna wees hij met de rechterhand naar de linkere alsof die doorboord was, en met enen vinger als iets van daar nemende hij dacht aan bloed uit de doorboorde hand van Jezus liet hij zien hoe al wat op de bladzijde geschreven was, nu was uitgewist en weggedaan. Het bloed des Lams was zijn hoop op de zaligheid. Het bloed des Lams geeft de zondaar recht op de hemel.

“Ziet het Lam Gods dat de zonde der wereld wegneemt!” In de uitstorting van Zijn bloed heeft Hij werkelijk de straf van de zonde gedragen. Hij heeft werkelijk Zijn leven in onze plaats in de dood overgegeven, zijn ziel gegeven tot een rantsoen, enen

losprijs voor velen. En nu de straf gedragen is, en in het bloed de losprijs werkelijk betaald, en voor de troon van God is neergelegd in de hemel, nu de gerechtigheid van God verklaart dat vanwege de zondaar door zijn Borg alles voldaan is wat zij te eisen had, zowel van straf als gehoorzaamheid, nu spreekt God de zondaar die in Christus gelooft rechtvaardig. Dat geloof is niets anders dan een erkennen dat Christus werkelijk heeft voldaan ook voor mij. Het rechtvaardig spreken van God is niets anders dan de verklaring, dat ik nu volgens wet en recht aanspraak heb op de zaligheid. Gods genade geeft mij een rechtsaanspraak op de hemel. Van die rechtsaanspraak is het bewijs: *het bloed des Lams*. Als ik in dat bloed gewassen ben, kan ik de dood met volle vrijmoedigheid tegemoet gaan: ik heb recht op de hemel.

Toehoorders, u wenst en hoopt in de hemel te komen. Hoort heden het antwoord op de vraag: wie zijn zij die daar voor Gods troon een plaats hebben zullen? “Zij hebben hun klederen gewassen en witgemaakt in het bloed des Lams.” Dat wassen vindt niet plaats in de hemel, ook niet in de dood, maar hier in het leven op aarde. Bedrieg u toch niet met de hoop op de hemel indien u niet met dat dierbaar bloed werkelijk gewassen ben. Waagt het niet om de dood tegemoet te gaan zonder te weten dat Jezus zelf u met dat bloed heeft gereinigd.

En is het u werkelijk er om te doen om te weten hoe God een zondaar in de hemel brengen kan, hoort het Evangelie dat u heden wordt verkondigd door niemand minder dan een der ouderlingen rondom de troon. Aan niets, niets dan enkel het bloed des Lams, heeft de zondaar de hemel te danken. O, laat u met dat bloed wassen. “Indien Ik u niet was,” zegt Jezus, “zo hebt gij geen deel met Mij.” Laat uw hart toch, in ootmoedige schuldbelijdenis en met het gebed om de Heilige Geest, in het bloed geloven. Geloof dat het u wordt aangeboden, geloof, dat het u op dit ogenblik de verlossing geven kan; geloof en u zult zalig worden.

II. Het bloed geeft ook de geschiktheid voor de hemel.

Het baat iemand weinig recht te hebben op iets zonder de geschiktheid om het te genieten. Het kostbaarste geschenk baat weinig zo de innerlijke gezindheid ontbreekt zonder welke men zich er niet in verheugen kan. Het recht op de hemel te geven aan de mens zonder hem tegelijkertijd er voor te bereiden, zou hem geen geluk aanbrengen, en in strijd wezen met de volmaaktheid van al wat God doet. De kracht van Jezus' bloed zet niet alleen de deur des hemels voor de zondaar open, maar bewerkt hem op Goddelijke wijze, zodat het blijken zal, als hij die binnentreedt, dat de zaligheid des hemels en hij werkelijk voor elkander bestemd zijn.

Waarin die zaligheid des hemels bestaat, en welke de gezindheid is die daarvoor geschikt maakt, blijkt uit het verband van onzen tekst. “Daarom,” lezen wij, “zijn zij voor de troon van God, en dienen Hem dag en nacht in zijn tempel; en die op de troon zit zal hen overschaduwden. Zij zullen niet meer hongeren, noch dorsten, en de zon zal op hen niet vallen, nog enige hitte; want het Lam die in het midden des troons is, zal hen weiden, en zal hun een leidsman zijn tot levende fonteinen der wateren, en God zal alle tranen van hun ogen afwissen.” Het is niet anders dan de nabijheid en de gemeenschap van God en het Lam waarin de zaligheid gevonden zal worden. Voor de troon VAN GOD te zijn en zijn aangezicht te zien; HEM dag en nacht als priesters in zijn tempel te dienen; van HEM die op de troon zit te worden overschaduwd; van HET LAM te worden geweid en geleid; alle deze uitdrukkingen wijzen ons er op hoe weinig de zaligheid zal bestaan in iets anders dan God zelf en het Lam. Dezen zullen, met Hen te verkeren, van Hen erkend, geliefd, verzorgd worden, dat zal zaligheid zijn. En welke de geschiktheid wezen zal om aldus met God en het Lam te verkeren? Deze

zal in twee dingen bestaan. Innerlijke overeenstemming in zin en wil, en dan behagen te hebben in Zijn nabijheid en omgang. En beiden worden door Zijn bloed gewerkt. Er kan geen sprake wezen van geschiktheid voor de hemel zonder eenswillendheid met God. Hoe zullen twee samen wonen, zo zij niet eensgezind zijn? En omdat God de Heilige is, moet de zondaar van zijn zonde gereinigd en geheiligd worden, anders blijft hij geheel onvatbaar voor wat het geluk des hemels uitmaakt. “Zonder heiligmaking zal niemand de Heere zien.” De ganse natuur van de mens moet vernieuwd wezen om te denken en te begeren en te willen en te doen wat God behaagt. En dit niet als een zaak van gehoorzaamheid, ter voldoening aan een gebod, maar met wezenlijk behagen en omdat hij niet anders wil en kan. De heiligheid moet zijn nieuwe natuur worden. En is dit niet juist wat wij gezien hebben dat het bloed des Lams doet? “Het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt van alle zonde.” Waar de verzoening en vergeving door de Heilige Geest worden toegepast en in het levend geloof bewaard, daar werkt het bloed met een Goddelijke kracht om de zondige lusten en begeerten te doden; het bloed oefent gedurig een wonderlijke kracht tot reiniging. In het bloed werkt de kracht van Jezus' dood. Wij zijn met Hem der zonde gestorven; door het gelovig verkeer met het bloed dringt de kracht van Jezus' dood door tot in de bijzonderste delen van ons verborgen leven. Het bloed breekt de macht der zonde; het reinigt van alle zonde.

En het bloed heiligt ook. Wij hebben gezien dat de reiniging maar de een zijde is, het wegnemen van de zonde. Het bloed doet meer; het neemt van ons bezit voor God, en deelt innerlijk mede dezelfde gezindheden die in de Heere Jezus gewerkt hebben toen Hij Zijn bloed gaf. In het geven van Zijn bloed heiligde Hij zichzelf voor ons, opdat ook wij geheiligd zouden zijn in der waarheid. Als wij ons in dat heilig bloed baden en verlustigen en verliezen, dan werkt in ons de kracht van die volle overgave aan Gods wil en eer, van die gehele opoffering van alles om in Gods liefde te blijven, welke de Heere Jezus bezielde. Het bloed heiligt ons tot die lediging en overgave van onszelf, Waarvan God bezit wil nemen, om ons met Zichzelf te vervullen. Dit is de ware heiligheid: *van God bezet en vervuld te worden*. Dit werkt het bloed des Lams, en zo bereidt het ons hier op aarde om in de hemel met onuitsprekelijke vreugde God te ontmoeten.

Met de eenswillendheid met God zeiden wij dat de geschiktheid voor de hemel bestond in de begeerte en de vatbaarheid om Gods gemeenschap te genieten Ook in dit stuk geeft ons het bloed hier op aarde de ware voorbereiding voor de hemel. Wij hebben gezien hoe het bloed ons nabij brengt, ons tot de priesterlijke toenadering inleidt, ja, hoe wij vrijmoedigheid hebben om door het bloed in te gaan in het heiligdom van Gods tegenwoordigheid en daar onze woning te nemen. Wij hebben gezien dat God aan het bloed zulke onbegrijpelijke waarde hecht, dat, waar het bloed besprengd is, daar is zijn genadetroon. Waar een hart zich onder 'de volle werking van het bloed stelt, daar woont Hij, en wordt zijn zaligheid ondervonden. Het bloed werkt gemeenschapsoefening met God. En niet minder met het Lam, met de Heere Jezus zelf. Of hebben wij Zijn woord vergeten: “Die Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, die blijft in Mij, en Ik in hem.” De volle zegen van de kracht des bloeds in Zijn hoogste werking is volle blijvende vereniging met Jezus. Het is alleen ons ongeloof dat wel eens het werk van de persoon, het bloed, van de Heere Jezus zelf, afscheidt: het is Hijzelf die met het bloed wast, en reinigt en nabij brengt en drenkt. Voor de volle gemeenschap met Jezus in de hemel gelijk met de Vader hebben wij de geschiktheid aan het bloed te danken.

Verlosten! Ziehier wat nodig is om u voor de hemel te vormen, om u reeds hier

hemelingen te maken. Laat het bloed dat altijd op de troon der genade daarboven een plaats heeft, ook altijd in uw hart zijn kracht betonen, en uw leven zal worden een onafgebroken gemeenschap met God en het Lam. De voorsmaak van het leven in de eeuwige heerlijkheid. Laat de gedachte in uw ziel diep ingaan: het bloed geeft hier beneden reeds de zaligheid des hemels in het hart. Wat het leven op aarde en het leven in de hemel tot een maakt, is het dierbaar bloed.

III. Het bloed geeft ook de stof tot het lied des hemels.

Wat wij tot hiertoe gezegd hebben ontleen wij aan wat een der ouderlingen omtrent de verlostten gezegd heeft. Maar in hoeverre is dit hun eigen getuigenis en ondervinding? Vernemen wij iets uit hun eigen mond hieromtrent? Ja zij geven zelf ook getuigenis. In het lied dat in ons tekstgezicht gehoord werd riepen zij met grote stem: “De zaligheid zij onzen God, die op den troon zit, en het Lam.” Het is als het geslachte Lam dat de Heere Jezus in het midden van de troon is, als het Lam dat Hij Zijn bloed heeft gestort. Als zodanig is Hij het Voorwerp van aanbidding der verlostten. Nog duidelijker komt dit uit in het nieuw lied dat zij zingen (5: 9): „Gij zijt waardig het boek te nemen, en zijn zegelen te openen, want Gij zijt geslacht en Gij hebt ons Gode gekocht met uw bloed uit alle geslacht, en volk, en taal, en natie, en Gij hebt ons onzen God gemaakt tot Koningen en priesters.” Of, zoals de woorden bij de Apostel in de opening van zijn boek enigszins anders luiden, waar hij onder de indruk van al wat hij in de hemel heeft gezien en gehoord van de plaats die het Lam inneemt, bij de eerste melding van de Naam van de Heere Jezus (1: 4) uitroept: “Hem die ons heeft liefgehad en ons van onze zonden heeft gewassen in Zijn bloed en ons gemaakt heeft tot Koningen en priesters Gode en Zijn Vader; Hem zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid, Amen.”

Zonder ophouden blijft het bloed des Lams de kracht die de gezaligden wekt tot hun lied van vreugde en dankzegging. Omdat in de kruisdood de overgave plaats vond waarin Hij zich aan hen gaf en hen voor Zich won, omdat het bloed zo is het eeuwig zegel van wat Hij deed, en van de liefde die Hem bewoog om dit te doen, blijft het ook de onuitputtelijke eeuwig vloeiende bron van de hemelse zaligheid. Om dit te beter te gevoelen, letten wij vooral op de uitdrukking, “Hem die ons heeft liefgehad, en van onze zonde heeft gewassen in Zijn bloed.” In al onze beschouwingen van het bloed van Jezus hadden wij nog geen gelegenheid om hierbij opzettelijk stil te staan. En van al de heerlijke dingen die het bloed spreekt, is dit een van de heerlijkste: Zijn bloed is het teken, de maatstaf, ja de mededeling van Zijn liefde. Elke toepassing van Zijn bloed, elke maal als Hij de ziel deszelfs, kracht doet ondervinden, is er een nieuw uitstorting van Zijn wonderlijke liefde. En de volle ondervinding van de kracht van het bloed in de eeuwigheid zal niets anders wezen dan de volle openbaring van hoe geheel Hij zich voor en aan ons heeft overgegeven, in een liefde die eeuwig, oneindig, onbegrijpelijk is als God Zelf.

“Hem die ons heeft liefgehad, en ons van onze zonden heeft gewassen in Zijn bloed.” Die liefde is inderdaad onbegrijpelijk! Waartoe heeft die liefdemacht Hem niet bewogen! Hij geeft zich om voor ons tot zonde te worden. Hij is voor ons een vloek geworden. Wie zou ooit zulke taal durven gebruiken. wie zou ooit aan zo iets hebben durven denken, als God het ons niet door Zijn Geest had geopenbaard. Dat Hij werkelijk, niet omdat het Hem opgelegd was, maar in de drang van een wezenlijk liefdev verlangen naar ons, zichzelf voor ons overgaf, en voor eeuwig met ons als vereenzelvigde! Omdat het zulk een Goddelijk wonder is, daarom gevoelen wij het zo weinig. Maar, geloofd zij de Heere! Er komt een tijd dat wij het gevoelen zullen, dat

wij, onder de onophoudelijke en onmiddellijke liefdemedelingen van het hemelse leven, met die liefde vervuld en verzadigd zullen worden. Ja, geloofd zij de Heere, zelfs hier op aarde is er hoop. Door een betere kennis en meer volkomen vertrouwen op het bloed wordt de Geest in ons al krachtiger en “de liefde Gods wordt in ons hart uitgestort door de Heilige Geest die ons gegeven is.” Er is niets om te beletten, dat gelijk daarboven in het aanschouwen zo hier beneden door het geloof, onze harten en onze monden van de liefde van het Lam vervuld kunnen worden. Elke ondervinding van de kracht van het bloed worde ons al meer de ondervinding van de liefde van Jezus.

Men spreekt wel eens alsof het niet wenselijk is om op het woord “het bloed” te veel klem te leggen. Men vindt het te grof; men wil de gedachten die in dat woord uitgedrukt zijn liever overbrengen in een taal die met onze hedendaagse spreek- en denkwijze meer overeenkomt. Ik moet bekennen dat ik deze beschouwing niet deel. Ik neem dat woord aan als komende niet slechts van Johannes, maar van de Heere zelf. Ik ben er diep van overtuigd dat het woord door Gods Geest gekozen en levend gemaakt en vervuld met de kracht van dat eeuwig leven, - vanwaar dat lied tot ons komt, - in zich een zegenskracht draagt, die alle verstand te boven gaat. De overbrenging in onze denkwijze heeft al het gebrekkige ener menselijke vertaling. Die weten en ondervinden wil wat de geest tot de gemeente zegt, die neme gelovig het woord als uit de hemel gedaald, als het woord waarin de vreugde en de kracht des eeuwigen levens op het wonderlijkst liggen samengevat. Dat woord, „Uw bloed,” „het bloed des Lams,” zal hem geven de stof en de stemming tot een vreugdelied dat nimmer sterven zal. Het is het bloed dat tot in alle eeuwigheid het heiligdom van Gods heerlijkheid met de vreugdetonen van het nieuw lied zal doen weergalmen.

Hemelvreugde door het bloed DES LAMS: dat zal het zijn hierbeneden voor allen die zich onverdeeld er aan overgeven; en daarboven voor allen die eenmaal verwaardigd worden een plaats te nemen onder de schare voor de troon.

Mijn mede-verlosten! Wij hebben vernomen hoe en wat zij in de hemel van het bloed spreken en zingen. Laat ons zeer bidden dat de tijding bij ons de uitwerking mag hebben die Hij bedoelt. Om recht hemels te leven, dit zagen wij, is nodig, in de volle kracht van het bloed te staan. Het bloed geeft recht op de hemel. Als het verzoenend bloed, werkt het in de ziel de volle levende bewustheid dat men in de hemel thuis behoort. Het brengt ons wezenlijk in het Heiligdom, nabij God. Het bloed maakt geschikt voor de hemel. Als het reinigend bloed maakt het van de lust en de kracht der zonde vrij, en bewaart het in de gemeenschap van het licht en het leven van de Heilige God. Het bloed werkt het loflied des hemels. Als het bloed des Lams, die ons liefhad en zichzelf voor ons gaf, spreekt het niet alleen van wat Hij gedaan heeft, maar vooral van Hem die dat alles heeft gedaan, In het bloed hebben wij de meest volkomen mededeling van Hemzelf: die door het geloof zich geeft om ten volle te ondervinden wat het bloed vermag, vindt weldra de ingang tot een vrolijk zingend leven van lof en liefde, dat alleen de hemel zelf kan overtreffen.

Mijn mede-verlosten! Dit leven is voor u en voor mij. Niet alleen bij het kruis, en zijn ontzaglijke wonderen; ook met het oog op de troon, zij het bloed al onze roem. Dieper, en altijd dieper, in deze levensfontein van het bloed des Lams gebaad. Wijder, en altijd wijder, het hart opengezet voor zijn alles doordringende werkingen. Vaster, en altijd vaster geloofd, aan de onophoudelijke reiniging waarmede de eeuwige Hogepriester dat bloed zelf wil toepassen. Vuriger, en altijd vuriger, gebeden dat er niets, ja niets in het ganse hart zij dat niet de kracht des bloeds ondervinde. En vrolijker, altijd vrolijker, meegezongen met de schare die van niets zo heerlijk weet als het “gij hebt

ons Gode gekocht met Uw bloed.” Totdat ons leven op aarde worde wat het wezen moet. O, zing onze geliefde Heere een gedurig lied:” Hem die ons heeft liefgehad, en ons van onze zonden heeft gewassen in Zijn bloed, en ons gemaakt heeft tot Koningen en Priesters Gode en Zijn Vader. Hem zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid.” Amen.

11. DE GEEST EN HET BLOED.

“Drie zijn er die getuigen op de aarde, de Geest en het water, en het bloed, en die drie zijn één.” 1 Joh. 5 8.

Bij de beschouwing van het bloed van Christus, en de heerlijke werkingen die het in ons werkt, komt wel eens de gedachte op dat wij die zegeningen toch zo moeilijk genieten kunnen, omdat wij niet recht begrijpen wat en hoe het bloed werken zal. Of ook omdat, al begrijpen wij het enigszins, het ons niet mogelijk is die kracht altijd te ondervinden, omdat wij er niet altijd mede werkzaam kunnen zijn. Zulke bezwaren ontstaan daaruit dat wij niet bedenken hoe God een voorziening heeft gemaakt waardoor het bloed als een levende en zelfwerkende kracht onafgebroken zijn werk in ons kan volbrengen. Hij heeft de Heilige Geest en het bloed van Jezus zó samen verbonden dat wij op de Geest rekenen om de zegenbrengende kracht van het bloed zonder ophouden in ons te doen werkzaam zijn.

Het is deze gedachte die wij in onze tekst vinden. De Apostel had in de voorafgaande verzen (4, 5) gesproken van het geloof in Jezus, en gaat dan voort om te wijzen op het getuigenis waarop dat geloof rust (6, 8—10). Hij noemt drie getuigen.

Er is het water, het uiterlijke, het menselijke, waarin wij zien wat God de mens beveelt te doen, hij zich in de doop aan God komt aanbieden, met aflegging van zijn zonden.

Er is het bloed, waarin wij zien wat God gedaan heeft, om een wezenlijke en levendige reiniging tot stand te brengen.

En dan is er de Geest, door Wie het getuigenis van die beide wordt bevestigd.

Wij willen ons voor ditmaal bepalen bij de waarheid, dat het gezamenlijke getuigenis van Geest en bloed de grondslag uitmaakt van ons geloof.

Laten wij daartoe letten op haar onafscheidelijke vereniging.

- I. In het verlossingswerk.
- II. In onze persoonlijke ondervinding.
- III. De vereniging van het bloed en de Geest in het verlossingswerk.

I. Het eerste dat hier onze aandacht verdient is dat het alleen door de Geest is dat het bloed zijn waarde en kracht heeft.

1. “Hoeveel te meer”, zo lezen wij, “zal het bloed van Christus, die door de Eeuwigen Geest Zichzelf Gode onstraffelijk heeft opgeofferd, uw geweten reinigen van dode werken om, de levenden God te dienen.”

Het bloed heeft zijn kracht om te reinigen, en tot de dienst van de levenden God te bekwamen, van de eeuwigen Geest die in Jezus was toen Hij dat bloed heeft uitgestort. Dat wil niet alleen zeggen dat de Heilige Geest in de Heere Jezus was, en aan zijn persoon Zijn bloed een Goddelijke waarde gaf. Nee, maar veel meer, dat die bloedstorting door de Eeuwige Geest volbracht werd, en dat die Geest in dat bloed leefde en werkte, zodat het bloed niet, toen het uitgestort werd, als iets doods kon vergaan, maar als een levende werkelijkheid in de hemel kon worden opgenomen, om vandaar zijn Goddelijke kracht aan ons te oefenen.

Juist om deze reden is het dat de Geest hier de eeuwige Geest wordt genoemd. Eeuwig is een van die woorden der Schrift waarvan een ieder denkt dat hij ze verstaat, en waarvan weinigen beseffen welke diepe en heerlijke betekenis het heeft. Men denkt:

eeuwig is dat wat altijd voortduurt, wat zonder einde is. Deze verklaring is een uiterlijke, zegt ons slechts wat het eeuwige niet is, maar leert ons niets omtrent zijn aard en wezen. Al wat in de tijd leeft heeft een aanvang, en is onderworpen aan de wet van toe- en afnemen, van wording en vergaan. Het eeuwige dat geen begin heeft, kent ook geen verandering of verzwakking, omdat het in zich een leven heeft dat van geen tijd afhankelijk is. In het eeuwige is daar geen voorleden dat reeds vervlogen en verloren is, en geen toekomst die men nog niet bezit; elk ogenblik heeft men een heerlijk en oneindig heden.

Wanneer de Schrift nu spreekt van het eeuwige leven, een eeuwige verlossing, eeuwige "Vreugde, dan wil zij veel meer zeggen dan enkel dat die nimmer zal eindigen. Zij wil door dat woord te kennen geven, dat die aan zulk een eeuwige goed deel heeft, iets bezit waarin een oneindige levenskracht werkende is, iets waarin daar geen verandering of vermindering komt en dat daarom met de volheid van zijn levenszegen elk ogenblik voor ons te genieten is. De Schrift wil door dat woord ons doen verstaan dat, indien ons geloof het als iets eeuwigs ontvangt, het boven alle wisselingen van ons gemoed en of ons gevoel zich in ons zal laten gelden met een jeugd en frisheid die voor geen ogenblik verouderd of verwelkt. En zo is dit wat ons hier wordt geleerd van het bloed van Jezus, die zich door de eeuwige Geest Gode heeft opgeofferd. Niet alleen heeft de daad der uitstorting van dat bloed een eeuwige geldende waarde. Het bloed zelf heeft Geest en leven in zich, en werkt altijd in die levenskracht der eeuwigheid. Daarom is het dat de Brief aan de Hebreëen zoveel klem legt op het eenmalige en het eeuwige in het werk van Christus. Let op de uitdrukkingen in kapittel 7. "Hij is Priester in der eeuwigheid naar de ordening van Melchizedek, naar de kracht des onvergankelijken levens. Hij heeft een onvergankelijk priesterschap, waarom Hij volkomen kan *alig* maken, also hij altijd leeft om te bidden. Hij is de Zoon die in der eeuwigheid geheiligd is." En dan verder, "Hij is door Zijn eigen bloed in het Heiligdom ingegaan, een eeuwige verlossing teweeg gebracht hebbende." "Hij heeft in eeuwigheid volmaakt degenen die geheiligd worden." Zo spreekt het ook van het bloed des eeuwigen Testaments. Door de eeuwige Geest heeft het bloed een eeuwige, altijd werkende altijd frisse, een zelfstandige en onvergankelijke levenskracht verkregen.

2. Ook het tegenovergestelde is waar.

Gelijk het bloed door de Geest zijn kracht heeft, zo is de Geest alleen door het bloed tot zijn volle kracht en werking onder de mensen gekomen. Wij weten hoe de uitstorting des Geestes op de uitstorting des bloeds gevolgd is. En wij weten de reden ervan. Door de zonde was er een middenmuur des afscheidsels tussen God en de mens. Het vlees was een voorhangsel dat de volle vereniging onmogelijk maakte. Zolang de zonde niet verzoend was, kon God door Zijn Geest niet tot een vaste woning in het hart des mensen komen. Zolang de macht van het vlees niet gebroken en overwonnen was, kon de Geest niet Zijn heerschappij laten gelden. Daarom kon er in de dagen van het Oude Testament geen sprake wezen van een uitstorting van Gods Geest dan slechts als een type van wat in de laatste dagen zou komen. Daarom was het dat de Heere Jezus, hoe nauw Hij ook met Zijn discipelen omging, hoezeer Hij hen ook liefhad, hoe graag Hij hen ook zegenen wilde, niet bij machte was hun de Geest te geven waarmede Hij gedoopt was.

Eerst moest Jezus sterven. Het bloed is het leven des mensen. De Geest het leven Gods. Eerst moest de mens zijn zondig leven opofferen, zijn straf dragen en zich aan God geheel overgeven, voor God met Zijn leven tot Hem kon indalen. Wat de mens zelf niet doen kon, dat deed Jezus. de Zoon des mensen voor hem. Hij stortte Zijn

bloed. Hij gaf zijn leven in voldoening aan de straf in volle overgave aan de wil van God. Toen dat geschied was, kon Hij van de Vader de Geest ontvangen om uit te storten. De uitstorting van het bloed kon gevolgd worden door de uitstorting des Geestes. Dit wordt ons in de Schrift voorgesteld in woorden als deze: "De Geest was nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was." En wederom: "Hij toonde mij een zuivere rivier van het water des levens, voortkomende uit de troon Gods en des Lams." Het was toen het Lam van de troon met de Vader bezit nam dat de Geest kon uitstromen. In de verkondiging van Johannes de Doper waren deze ook de twee dingen die hij omtrent Jezus zeide: "Zie, het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt," en "Deze is het die met de Heilige Geest doopt." Eerst moest de Hogepriester met Zijn bloed het Heiligdom zijn ingegaan en met dat bloed voor de troon zijn verschenen, voordat hij weer uit het Heiligdom van de troon de Geest als het zegel kon geven dat zijn werk daar volle verzoening had aangebracht. Het bloed en de Geest zijn onafscheidelijk omdat alleen door het bloed de Geest de vrijheid heeft om in de mens te wonen.

3. En nu gaan in de uitvoering van het verlossingswerk de werkingen van het bloed en de Geest steeds met elkander gepaard.

Vandaar dat wij in de Schrift vinden dat aan den Geest op ene plaats wordt toegeschreven wat op een andere plaats aan het bloed wordt toegekend. Zoo wordt de heiliging het werk genoemd zoowel van het bloed als van den Geest. Zoo wordt het leven ook aan beide toegeschreven: "Die Mijn vlees eet, en Mijn bloed drinkt, die heeft het eeuwige leven." Waarna Hij laat volgen: "De Geest is het die levend maakt, het vlees is niet nut." Zo vinden wij ook in de brief aan de Efeziërs dat, nadat gezegd was (2: 13), "Gij zijt nabij geworden door het bloed van Christus," er weinig later wordt verklaard (2: 18): "Wij hebben den toegang door een Geest tot den Vader." Evenzo worden in den Brief aan de Hebreëen de versmading van het bloed en de Geest samen verbonden waar er (10: 20) gesproken wordt van hem "die het bloed des Testaments, waardoor hij geheiligd was, onrein geacht heeft, en den Geest der genade smaadheid heeft aangedaan."

Wij hebben meermalen de gelegenheid gehad in deze prediking op te merken dat het bloed het woord is van God uitgekozen als de korte uitdrukking van zekere gedachten en krachten en gezindheden, die daarin als opgesloten liggen. Het is niet altijd gemakkelijk, hetzij in de prediking, hetzij in de persoonlijke geloofsoefening voor die gedachten, en krachten en gezindheden de volkomen uitdrukking te vinden. Maar dit is het wat de Heilige Geest als Zijn werk te doen heeft. Overal waar het geloof met het bloed werkzaam is, daar wil Hij die volheerlijke inhoud van het woord verklaren en levend maken. Hij wil door verlichting des gemoeds, de grote Godsgedachten die in het bloed samengevat zijn voor ons doen opengaan. Hij wil, zelfs eer het verstand ze nog vatten kan, haar krachten in de ziel doen werken. En waar het heilbegerig hart ootmoedig en eerbiedig haar zegen verlangt, wil Hij die in het hart bewerken. En Hij wil niet alleen de krachtwerking van het bloed aan het hart laten komen, maar zo in het hart openbaren dat dezelfde gezindheden die de Heere Jezus in de uitstorting des bloeds bezielde, in ons gewekt zullen worden. Zoals geschreven staat: "Zij hebben overwonnen door het bloed des Lams; en zij hebben hun leven niet liefgehad tot den dood toe." Het is het grote werk van de Heilige Geest om Jezus te verheerlijken; om Jezus in de harten heerlijk te maken, door in die harten de heerlijke ondervinding van zijn verlossing te geven. En omdat het bloed van die verlossing het middenpunt is, is het vooral het bloed dat de Heilige Geest aan ons en in ons wil heerlijk maken. Van het bloed, zoals dat op aarde gestort is in het zoenoffer, kunnen wij nog enigszins een

gedachte maken. Maar van het bloed zoals dat in het Heiligdom daarboven in de levenskracht der eeuwigheid altijd spreekt en werkt hebben wij weinig besef. De Heilige Geest komt echter om met zijn hemelse levenskracht ons dat eeuwige als een wezenlijke ondervinding inwendig toe te eigenen en tot ons leven te maken.

Van alle tijden zijn het geloof aan de schuldverzoening door het bloed en aan de persoonlijkheid van de Heilige Geest twee waarheden geweest die door de dwaling tegelijkertijd worden geloochend, en door de gemeente des Heeren samen worden vastgehouden. Waar het bloed wordt geëerd, en als de kracht ener volle verlossing wordt gepredikt en geloofd, daar wordt de weg gebaad voor de volle zegen des Geestes. En naarmate de Heilige Geest in waarheid in de harten werkt, daar zal Hij altijd leiden om in het bloed des Lams te roemen. “Ik zag, en ziet, in het midden van de troon een Lam, staande als geslacht, hebbende zeven ogen, welke zijn de zeven Geesten Gods.” Het bloed en de Geest komen samen van het Lam, en getuigen samen van Hem alleen.

II. De vereniging van het bloed en de Geest in onze persoonlijke ondervinding.

dat wij nu hierop letten om te zien welke rijken troost en zegen deze waarheid voor ons bevat. Wij hebben slechts wederom op haar twee zijden te merken. Het bloed heeft zijn volle kracht door de Geest; de Geest komt tot zijn volle kracht door het bloed.

1. Het bloed heeft zijn volle kracht door de Geest. Ziet daar het heerlijk antwoord op de vragen die wel eens in de heilbegerige ziel opkomen. Ik twijfel er niet aan of, bij wat wij in deze prediking van de kracht van Jezus' bloed vernomen hebben van de rijken, volle zegen die er in dat bloed te vinden is, zij menigmaal ook bij ons zijn opgekomen. Vragen als deze namelijk: vanwaar komt het dat het bloed niet meer krachtig in mij werkt? Hoe kom ik er toe om den vollen zegen des bloeds te ondervinden? Is er hoop dat iemand, zoo zwak als ik ben, en die alles nog zo gebrekkig verstaat, die volle zegen mag verwachten?

Hoort het antwoord, allen die waarlijk van harte ernaar verlangt. U hebt in u de Heilige Geest, Wiens werk het is om het Lam en het bloed des Lams in u te verheerlijken. De Geest en het bloed getuigen samen.

Onze dwaling is deze dat wij op het bloed zien alsof dat alleen getuigt. Wij denken aan de bloedstorting als een gebeurtenis die achttien honderd jaren geleden heeft plaats gevonden, op welke wij moeten terugzien, om door de kracht van ons geloof die te vertegenwoordigen en te verwezenlijken. En daar ons geloof maar altijd zeer zwak is, voelen wij niet in staat dit behoorlijk te doen. Als een gevolg komt het niet tot een krachtadige ondervinding van wat het bloed vermag. Deze zwakheid van het geloof komt, bij de oprechte, van gebrekkige gedachten van de kracht des bloeds. Als ik zou zien dat het bloed niet iets is dat werkeloos ligt, en dat door mijn geloof tot werkzaamheid moet worden gewekt, maar iets dat met een Almachtige eeuwige kracht onophoudelijk werkzaam is, dan zal mijn geloof eerst leren om recht geloof te worden. Ik zal dan zien dat mijn zwakheid de kracht van het bloed niet kan hinderen. Ik heb slechts het bloed te eren door hoge gedachten van zijn macht om elke hinderpaal te boven te komen. Het bloed zal zijn werking aan mij betonen, omdat de eeuwige Geest van God altijd met en in het bloed meewerkt. Of was het niet door die Geest dat het bloed, toen Jezus stierf, de macht had om de zonde en den dood te overwinnen, zodat ‘Jezus door het bloed des eeuwigen Testaments uit de doden werd wedergebracht?’ En was het niet door de eeuwige Geest dat het bloed tot in de hemel, de gewesten van heilig licht en leven, is doorgedrongen, en tot heden daar nog een afzonderlijk bestaan heeft met God de Vader en Jezus de Middelaar? En is het niet

door de eeuwige Geest dat het bloed altijd voortgaat zijn kracht te betonen aan de ontelbare schare die wordt bijeenverzameld? En is het niet de eeuwige Geest die in mij woont als een kind Gods, en op Wie ik rekenen mag om ook in mij de kracht van Jezus' bloed heerlijk te maken? Gode zij dank, het is zo! Ik behoef niet te vrezen. In de ziel die zich in het gevoel van zwakheid, kinderlijk en onverdeeld overgeeft aan het Lam Gods om al de kracht van Zijn bloed te ondervinden, zal de Heilige Geest dit werken. Wij kunnen op de Geest zeker rekenen om de alvermogende werkingen des bloeds in ons te openbaren.

Er is nog een bezwaar. Wanneer wij erkennen dat het bloed zo alvermogend in zijn werking is, dan beperken wij de duur van die werkingen naar de duur van onze werkzaamheid met dezelve. Zolang u er aan denken kunt en uw geloofswerkzaamheid er mee bezig kan wezen, meent u dat het bloed zijn kracht aan u betonen zal. Maar er is zulk een groot deel van uw leven dat u noodzakelijk in aardse bezigheid moet doorbrengen. U kunt niet geloven dat ook in die uren de werkingen van het bloed ongestoord kunnen voortgaan. En dat is toch zo. Indien u er geloof toe hebt, indien ge u bepaald aan de heiligende kracht des bloeds toevertrouwt voor die uren waarin u er niet aan denken kunt, dan kunt u er op rekenen dat uw ziel ongestoord onder de zegenrijke werkingen des bloeds kan voortleven. Dit is de betekenis, de troost van wat wij zeiden omtrent het woord eeuwig, en de *eeuwige verlossing* die het bloed heeft teweeg gebracht. Eeuwig is dat waarin “de kracht des onvergankelijken levens” elk ogenblik onafgebroken werkt. Door de eeuwige Geest bezit het dierbaar bloed deze altijd werkende kracht des eeuwigen levens. De ziel kan zich veiliger er aan toevertrouwen voor elk uur van bezigheid of gewoel; de werking van het bloed zal ongestoord voortgaan. Gelijk de fontein, die gevoed wordt van een overvloediger voorraad van water, dag en nacht haar reinigende en levenwekkende stroom laat vloeien, zo vloeien de zegenende stromen uit deze levensfontein over en door de ziel die dit van haar Heere durft verwachten. En gelijk de Heilige Geest de levenskracht is van deze alvermogende en altijd werkzame uitstroming van de zegenskrachten des bloeds, zo is Hij het ook die ons bereidt en in staat stelt om ze in het geloof te erkennen en te ontvangen. Geestelijke dingen moeten geestelijk onderscheiden worden. Onze menselijke gedachten kunnen de verborgenheden vans het hemelse heiligdom niet vatten, vooral niet de onuitsprekelijke heerlijkheid van dit heilig bloed in de hemel. Dat wij ons met diepe eerbied aan de lering van de Geest toevertrouwen, in heilige stilte en ontzag op Hem wachten om van en met het bloed te getuigen. Telkens als wij de heilige kracht des bloeds verlangend afsmecken, laten wij met grote tederheid ons gemoed openzetten voor de werking des Geestes; de Geest en het bloed getuigen altijd samen. Door de eeuwige Geest zal het bloed altijd met volle kracht zijn werking in ons hebben.

2. Van deze waarheid is de heerlijke keerzijde: De Geest komt tot Zijn volle kracht in ons door het bloed. Gelijk op de uitstorting en het binnenbrengen van het bloed in de hemel de uitstroming des Geestes is gevolgd, zo gaat het in het hart. Waar, en naarmate het bloed plaats krijgt en geëerd wordt, daar kan de Geest vrij werken. Wij hebben onlangs Pasen gevierd, en zijn op weg naar de Pinksteren, en de dagen des gebeds, waarin wij op de Heere wachten om met Zijn Geest vervuld te worden. Elke Pinkstertijd herinnert ons daaraan dat het de wil is van Hem, Die met de Geest doopt, dat Zijn discipelen van de Geest vervuld zullen zijn. “Vol des Heilige Geestes” wordt ons niet in de Schrift voorgesteld als een voorrecht van een enkele tijd, of van enkele personen, maar eenvoudig als de toestand waarin elke Christen leven kan die zich geeft om geheel voor en met Jezus te leven. Het Pinksterfeest is niet enkel de

herinnering aan iets dat eenmaal is gebeurd en toen voorbijgegaan, maar is de viering van de opening van een Fontein die altijd stroomt, en de belofte van wat altijd het recht en het kenmerk van de gemeente des Heeren uitmaakt. Wij mogen en moeten met de Heilige Geest vervuld zijn.

Het onderwijs dat Gods Woord ons heden heeft gegeven wijst ons op de rechte voorbereiding voor de doop des Geestes. Voor de eerste discipelen, gelijk voor de Heere Jezus, liep de weg naar Pinksteren over Golgótha. De uitstorting des Geestes is onlosmakelijk verbonden aan de voorafgaande uitstorting des bloeds. Ook bij ons zal het wezen de nieuw en diepere ervaring van wat het bloed vermag dat ons tot de volle Pinksterzegen zal voeren.

Gelovige ziel, die naar dezen zegen verlangt, zie toch op de eeuwige, vaste grond, waarop deze zegen rust. Neem een woord als dat van Johannes: “Het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonde.” Het gereinigde vat kan gevuld worden. Kom met al de zonden waarvan ge u bewust bent, en vraag het Lam om u in Zijn bloed te reinigen. Neem dat woord aan met een volkomen geloof, met een geloof dat boven alle gevoel en ondervinding juicht: het geschiedt aan mij. Het geloof handelt als hebbende wat het niet gevoelt; het weet reeds in de Geest te bezitten wat het eerst later in de ziel en het lichaam gewaar wordt. In het licht wandelende hebt u recht om met de volste vrijmoedigheid te zeggen: “Het bloed van Jezus Christus reinigt mij van alle zonden.” Reken op uwen grote Hogepriester om door Zijn Geest de hemelse wonderkracht die Zijn bloed in het heiligdom tot reiniging heeft uitgeoefend, ook in uw hart te betonen. Reken op het bloed des Lams dat de macht en werking van de zonde bij God in de hemel heeft te niet gedaan, die ook in uw hart te niet te doen. En laat het in het geloof uw vreugdelied wezen: *Hem die mij van mijn zonden reinigt in Zijn bloed zij de heerlijkheid en de kracht.*

En reken er dan op dat de volheid des Geestes komt. Het is de Geest door Wie het bloed werd opgeofferd. Het is de Geest door Wie het bloed in uw hart heeft gewerkt en nog altijd werkende is. Het is de Geest die door het bloed uw hart tot een heiligdom Gods maakt. Reken er op, met volle geloofsverzekering, dat een hart dat zich door Hem in het bloed laat reinigen bereid is om als een tempel met Gods heerlijkheid vervuld te worden. Reken op de volheid des Geestes als uw deel.

O, de zaligheid van een hart, met het bloed gereinigd, en met de Geest vervuld! Vol van vreugde en vol van liefde; vol van geloof en vol van lof; vol van ijver en vol van kracht voor het werk des Heeren. Door het bloed en de Geest des Lams is dat hart een heiligdom, waar God op zijn genadetroon woont, waar God zelf het licht, waar Gods wil de enige wet, waar Gods heerlijkheid alles is. O, kinderen van God, komt en laat het dierbaar bloed u toebereiden om met de Geest vervuld te worden, opdat het Lam dat voor u geslacht werd, aan u het loon van Zijn bloedige arbeid hebbe, en u en Hij samen in Zijn liefde verzadigd wordt. Amen.

12. DE SCHARE DOOR HET BLOED GEKOCHT

“En zij zongen een nieuw lied; Gij zijt waardig het boek te nemen, en zijn zegelen te openen; want Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed uit allerlei geslacht, en volk, en taal en natie.” Openbaring 5: 9.

Het is heden de dag waarop wij onze inzameling houden voor de Binnenlandse Zending van onze kerk. Wanneer wij onze gaven voor des Heeren dienst op Zijn altaar leggen, mogen wij dit niet doen als uit gewoonte of met een onbedachtzaam hart. Elke penning in zijn schatkist gestort heeft waarde naar de gezindheid waarin die Hem wordt aangeboden. Alleen de ware liefde tot Hem en Zijn dienst, maakt onze gaven tot een geestelijk offer. Daarom is het goed dat wij heden bij het Zendingwerk stil staan, om te horen wat God ervan denkt en in zegt, om zo ons denken en doen naar het Zijne te richten.

Immers het Zendingwerk is geloofswerk. Het geloof nu is een bewijs van zaken die men niet ziet; het richt zich in alles naar wat het in de onzienlijke wereld te zien en te horen krijgt. Van het Zendingwerk geldt het bij uitnemendheid, dat het geloofswerk is. Van alle tijden af is het Zendingwerk voor de mens iets te hoog geweest; zijn wijsheid kon het niet bevatten; zijn liefde kon er niet bij. Zijn mond kon hem er niet toe in staat stellen om de woeste heiden met niets dan de boodschap van Gods liefde in Christus te temmen en te vernieuwen. Vanuit de hemel ontvingen in alle eeuwen de mannen die aan het hoofd der grote Zending stonden, door Gods Woord en Geest, licht en kracht tot hun werk. Het was het geloofsoog op Jezus als gevestigd, het hart geopend voor Zijn belofte en Zijn bevel, waarin zij de drang en de moed tot hun arbeid vonden.

Onze tekst opent voor ons een gezicht in de hemel vanwaar er op het Zendingwerk het licht der eeuwigheid neerstraalt. Wij horen er het lied der verlostten die het Lam prijzen, dat Hij hen Gode met Zijn bloed gekocht heeft. En in dat lied is het dit vooral dat zij, naast de lof van het. Lam en Zijn bloed, of liever als een deel er van, melden dat het is “uit alle geslachte, en volk, en taal en natie” dat zij daar bijeen zijn. Tot roem van de kracht die het bloed heeft uitgeoefend wordt dit gemeld: geen geslacht of volk of het heeft zijn getal van de gekochten des Lams; geen scheiding van taal en natie, of het bloed heeft de kloof gedempt en ze verenigd in een Geest der liefde en een lichaam der heerlijkheid voor de troon. Wat is dat gezicht anders, dan de hemelse openbaring van de hoge roeping en de heerlijke uitkomst van het Zendingwerk. Zonder het Zendingwerk kon dat gezicht nooit waarheid. geworden zijn, kon dat lied nooit gezongen zijn geworden. In dat lied heeft de Zending haar Goddelijk recht, haar hemelse bekrachtiging. Elke maal de Zendingvriend of de gemeente des Heeren de tonen van dat lied hoort, vernemen zij een wekstem tot nieuwen moed, en nieuw toewijding, en nieuw vreugde in het heerlijk werk van de bijeen verzameling van de schare die niemand tellen kan.

In onze prediking over de kracht des bloeds vestigden wij tot hiertoe de aandacht meestal op zijn werk aan de enkele ziel; het is goed dat wij nu ook eenmaal vernemen welke de uitgestrektheid en de wonderkracht van Zijn werkingen zijn in de wereld. De Zending zal voor ons in een nieuwe glans schijnen als wij zien in welke betrekking zij staat tot het bloed dat ons. Zo dierbaar is, en wij zullen gesterkt worden om haar te dienen in het geloof dat haar kracht niets minder is dan de kracht van Jezus' bloed. Wij zullen leren dat om haar werk te doen wij haar steeds moeten beschouwen als geloofswerk, werk dat zijn aanbeveling heeft niet uit wat op aarde gezien, maar wat uit de hemel wordt vernomen.

Om dit beter te verstaan willen wij de Zending heden beschouwen.

- I. In de bezwaren, waarmede zij op aarde te kampen heeft.
- II. In het licht dat vanuit de hemel op haar valt.

I. De bezwaren waarmede de Zending op aarde te kampen heeft.

Deze hebben meestal betrekking op het arbeidsveld, de arbeiders, en de vrucht van de arbeid. Wij zullen deze bezwaren beschouwen, vooral met het oog op ons eigen land, en de bedenkingen die hier wel eens, zelfs bij welgezinde, tegen de Zending worden ingebracht.

1. Het arbeidsveld.

Juist wat aan de grote schare haar heerlijkheid en vreugde geeft, is hier op aarde een van de voornaamste hindernissen; het verschil van volk en natie. De zonde van Babel heeft de scheiding van volkeren en talen waarlijk gemaakt tot een vloek waaronder het mensdom zucht. In de oude heidenwereld werd een ieder die niet tot zijn eigen volk behoorde als natuurlijke vijand gerekend. Zelfs onder de volken van Europa hoeveel is er van haat en nijd, van verachting en vijandschap. Welk bezwaar dit aan het Evangelie leverde, kan men licht beseffen. Nu eens was het omdat de boden die het brachten tot een veracht of vijandig volk behoorden. Dat de trotse Romein het van de verachte Jood moest aannemen was geen gering struikelblok in de weg van de uitbreiding van het Rijk. In de geschiedenis van de invoering van het Christendom in Duitsland, in Holland en Schotland wordt meermalen verhaald hoe de boden geen ingang konden vinden omdat zij tot een vijandig volk behoorden. En ook nog in onze dagen is menigwerf het verwijt van de armen heiden gericht aan de Zendeling: *uw volk heeft het mijne, ons land genomen, hoe zou ik uw godsdienst aannemen.* Of hij wijst op zoveel verkeerd en verachtelijks in degenen die tot het volk behoren waarvan de Zendeling komt, en hij zegt: *breng uw boodschap eerst aan uw eigen volk, waarom nemen zij uw Jezus niet aan?*

Dan weer ligt het bezwaar in het tegenovergestelde; het volk tot welk het Evangelie gebracht moet worden zou veracht en verzonken zijn. Van altijd af hebben de wereldwijzen gezegd dat men de heidenen eerst moet beschaven; dan eerst zouden zij voor het Evangelie vatbaar wezen. Toen de eerste Duitse zendeling naar Indië, Ziegenbalg, daarheen zou vertrekken in 1705, werden hij en zijn vrienden door een beroemde Universiteit bestempeld met de naam van “dwepers en ongeroepen Apostelen”. Toen in het einde der vorige eeuw (1796) de Zendingzaak voor de eerste maal ter sprake kwam in de algemene vergadering van de Kerk van Schotland, werd het voorstel om aan de zaak deel te nemen verworpen, omdat het in strijd met de natuur zou wezen om ze eerst het Evangelie te brengen voordat zij meer beschaafd waren. Gedurende vele jaren werd door velen in Europa de gedachte dat een Bosjesman of een Hottentot in zijn verzonkenheid de kracht van het Evangelie kon ondervinden als de hoogste ongerijmdheid uitgekreten. Het is alleen het levend geloof aan de openbaring uit de hemel gegeven dat er uit alle geslacht en volk, en taal, en natie zijn gekocht, dat tot de Zending de moed of de kracht geeft.

2. De arbeider, geven niet minder oorzaak van bezwaar dan het arbeidsveld.

Toen voor ongeveer honderd jaren geleden de Zendinggeest weer ontwaakte in Europa, en de Zendinggenootschappen van de leraren die de gewone studie hadden doorgemaakt, weinigen konden vinden die gereed waren om uit te gaan, waren zij blijde om mannen met lust tot het werk te nemen, en na een korte opleiding uit te zenden. Hoe vele aanmerkingen werden toen niet gemaakt omtrent de dwaasheid van

te verwachten dat het zulken arbeiders zoude gelukken dat moeilijk, zo niet onmogelijk werk te doen. En toch zijn het mannen van zulke gebrekkige opvoeding geweest, **Carrey**, “de gewijde schoenmaker,” gelijk men hem spottend noemde, en **John Williams** en anderen die, waar ook de gemeente van Christus de Zending kent en liefheeft, erkend worden als weldoeners der mensheid, en een sieraad der kerk. Toen later getoond werd dat men ook de wetenschap en de hogere opleiding bij de Zendeling op prijs stelde, toen werd wederom gevraagd of het wel nodig was dat een arbeider onder onbeschaafden zo geleerd zou wezen; of hij zich wel zou kunnen buigen tot de diepte waarin de Geest van de heiden verzonken ligt. Naar de arbeiders gezien, en geoordeeld naar de wijsheid van deze wereld zou men nimmer kunnen geloven dat deze de mannen zijn door wie het rijk des Satans veroverd zou worden, en de weg gebaad dat Jezus als overwinnaar zou worden gekroond.

Hoe vele andere bezwaren zijn er nog, die ontstaan als wij denken aan de arbeiders. Welke aanmerkingen werden er niet gemaakt in ons eigen land. Men denke er aan hoe dikwijls het gezegd is dat indien Dr. Philip en de eerste Zendingen van het Londens genootschap zich meer in aanraking hadden gesteld met de boerenbevolking van ons land als zijnde Christenen, en ook de heren bij wie de slaven dienden, veel van de vijandschap en het vooroordeel tegen de Zendingzaak zou vermeden zijn. Sommigen van onze herinneren zich nog hoe bij de eerste zo gezegende Conferentie te Worcester in 1860o het enige waardoor de stemming van liefde en vreugde bijkans werd verstoord, was de aanmerking van een der Duitse broeders omtrent onze boeren, en het wederantwoord, dat indien de Zendeling meer de samenwerking van de boer zocht, het met de belangstelling in de arbeid onder de heidenen beter zou gaan. En in nog latere tijd werd hetzelfde verwijt meermalen gehoord, omtrent een aantal Zendingen aan wie door allen die ze kennen, steeds de hoogste lof persoonlijk wordt toegezwaaid de Franse Broeders in Basutoland; dat meerdere liefde en gemeenschap met de leden van Christus' Kerk in de Vrijstaat zou bijgedragen hebben om voor hun Zendingvrienden liefde en ondersteuning te winnen.

Het is niet nodig of mogelijk hier een oordeel uit te spreken over de mate van waarheid die in zulke aanmerkingen te vinden mocht zijn; ik spreek er slechts van ten bewijze hoezeer dit verschil van volk en taal en natie, waarin eenmaal de verlorene schare een deel van haar heerlijkheid zal vinden, hier op aarde een van de grootste bezwaren is in het volbrengen van het werk, en hoe dus ook in dit opzicht het Zendingwerk geloofswerk is. Die wachten wil totdat alle de arbeiders zijn wat hij ze wensen zou, verstaat van dat geloofswerk zeer weinig; die op het woord van Jezus bouwt en er op werken wil, dankt God voor elke getuige die, zij het dan ook met gebreken, de dierbaren Heere de heiden bekend maakt.

3. Er is nog het bezwaar ontleend aan vrucht van de Zendingarbeid.

En dat zowel omtrent die meer onmiddellijk de vruchten van die arbeid zijn, de bekeerden, als degenen die wel de leer maar niet werkelijk het geloof aannemen. Wat de bekeerlingen betreft: wat hoort men dikwijls de aanmerking omtrent derzelver gebrek aan de eerlijkheid, de waarheid en de andere deugden die de Christen moeten kenmerken. Men vergeet hoe een ware bekering nog niet ineens de volle heiligmaking in zich sluit; hoe de Godzaligheid, zoals die nu in de oude Christenvolken gevonden wordt, de vrucht is van een duizendjarig verkeer onder de tucht en de opvoeding van Gods Woord; hoe de Apostelen, zoals Paulus in zijn brieven, degenen die zij als werkelijk wedergeboren aanspreken, omdat zij maar onlangs uit het heidendom waren gered, moeten onderwijzen omtrent leugen, en diefstal en overspel (zie Efése 4: 20-28; Col. 3: 1-10); hoe zelfs onder blanke Christenen, en dikwijls bij ware vroomheid,

zoveel te wensen overblijft wat waarheid en eerlijkheid, wat liefde en recht betreft; en hoe men zich over de gebreken van de pas bekeerden heiden wel bedroeven mag, maar niet laat verleiden tot veroordeling of mismoedigheid. Gods woord en Gods genade hebben tijd nodig om door te werken.

En dan is er weer de klacht omtrent de invloed die de leer uitoefent bij hen die niet bekeerd worden. De kennis maakt ze opgeblazen; zij krijgen nieuw gedachten omtrent hun waarde als mensen; zij worden voor de dienstbare stand ongeschikt; liever de "rauw heiden," zegt men, dan de geleerde Kaffer die van de scholen komt. De een meent dat de Zending niet genoeg de onderdanigheid predikt als de eerste deugd voor de gekleurde; de ander oordeelt dat de schuld daaraan ligt dat men ziel' niet slechts tot het lezen en schrijven bepaalt; men wil graag ze de Bijbel en de weg der zaligheid laten leren, maar meent dat hogere kennis hun niet toekomt en slechts kwaad doet. Hoe het zij, het Zendingwerk en de maatschappelijke belangen schijnen wel eens in strijd te zijn met elkander. Wat het Evangelie voor onze voorouders heeft gedaan in het wekken van het gevoel van persoonlijke waarde, van vrijheid, van vooruitgang, dat doet het ook onder gekleurde. En uit de gisting die deze zuurdesem veroorzaakt, wordt meer dan een moeilijkheid geboren.

Waarlijk, te midden van zoveel om tegen het Zendingwerk bedenking te wekken, is er geloof nodig om ware Zendingvriend te blijven. Het geloof sluit het oog niet voor de moeilijkheden die er zijn het wacht echter ook niet met zijn werk totdat deze zijn uit de weggeruimd. Het heeft het bevel gehoord van de Koning op de troon; het heeft de klanken gehoord van het lied van de verlostten uit alle volk en taal en natie; het ondervindt de wonderkracht van het bloed aan het eigen hart; te midden van alle gebreken en bedenkingen, verblijdt het zich over elke arbeider die slechts Jezus verkondigt, en elke ziel die, zij het ook maar bij aanvang en in zwakheid, zijn Naam leert aanroepen.

II. Het licht dat van de hemel op het Zendingwerk valt.

Daarin heeft het geloof zijn kracht. In het lied der grote schare door de Zending bijeengebracht horen wij dat het is aan het bloed des Lams waarmede zij gekocht zijn, dat zij hun aandeel in de zaligheid te danken hebben. Laten wij zien hoe het dat bloed is dat in der waarheid de kracht der Zending is. Het is dat bloed alleen dat de moed geeft, de liefde wekt, het wapen voorziet waaraan de Zending haar overwinning te danken heeft.

1. Het bloed geeft de moed. Vanwaar, dit mogen wij wel vragen, dat de gedachte ooit is opgekomen in de harten van zwakke mannen en vrouwen om zich aan zulk een taak te wagen als de macht van de Satan in het heidendom aan te vallen, en hem zijn prooi te ontnemen? Was de gedachte opgekomen bij de grote staatsmannen of krijgshelden, die de volkeren der heidenwereld hadden overwonnen, en meenden hen ook hierin te overmeesteren, of bij mannen van wetenschap die aan de macht van onderwijs en beschaving geloven, dan konden wij het verstaan. Maar nee, deze waren meestal de felste tegenstanders van het werk; het was in de stille verborgenheid van kringen van mensen zonder aanzien of invloed dat de gedachte opkwam en ingang vond.

En wat hen daartoe de moed gaf? Het was niets anders dan het bloed van Christus, en het geloof aan de kracht daarvan. In het woord van God zagen zij hoe God "Christus voorgesteld heeft als een verzoening door het geloof in Zijn bloed een verzoening voor de zonden der gehele wereld." Zij zagen hoe dat bloed gold alle volk en taal en natie. Het was hun te zien gegeven, hoe dat bloed nu in de hemel was ingebracht en voor de troon neergelegd, als de losprijs tot redding van zielen voor wie wettig was betaald. Zij hoorden de stem van de Vader tot de Zoon "Eis van Mij, en Ik zal u geven

de heidenen tot uw erfdeel.” Zij wisten dat geen macht der hel het beletten kon dat de Heere Jezus van de arbeid van Zijn ziel zou zien en verzadigd worden. Door dat bloed was de Satan overwonnen, en uit de hemel neerge worpen; dat bloed had kracht om hem ook op aarde te overwinnen en zijn gevangenen uit zijn hand te rukken. Door het bloed in de hemel besprengd was de macht van de zonde voor eeuwig gebroken, was alles wat Gods liefde of zegen kon verhinderen om over de onwaardigste uit te stromen weggenomen, was de weg geopend voor Zijn volk om door gebed en geloof de krachten des hemels te verkrijgen om in hun zwakheid grote wonderen te doen. Zij wisten het zeker, het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, was het onderpand dat van elk volk en taal voor Jezus zich zou buigen.

2. Maar het bloed dat de moed gaf om dit te geloven, wekte ook de liefde om in dat geloof te handelen.

Wij spreken hier op aarde van de banden van bloedverwantschap als de innigste die er zijn. Het bloed van Christus wekt het gevoel van een hemelse bloedverwantschap, niet alleen tussen allen die er reeds mede gewassen zijn, maar ook al degenen voor wie dat bloed gegeven werd. Het bloed van Christus is de overgave der liefde tot in de dood. Het is daardoor de dood der zelfzucht en opent de bron ener eeuwige liefde in het hart. Hoe meer de gelovige in de kracht van Christus' bloed leeft, des te meer leert Hij zijn medemens, ook de heiden, aan te zien in het licht der verlossing. Dat het bloed voor de diepst gezonkene gestort is, geeft waarde aan elke mens en legt de band van liefde die allen omvangt.

Het vertrouwen des geloofs, het bloed zal tot zijn loon uit alle volk en natie hebben, wordt gevolgd door het voornemen der liefde. Ik, die zelf aan dat bloed alles te danken heb, moet er van getuigen, en het bekend maken aan degenen die er nog niet van weten. Dat bloed voor alle ... ook voor mij. In dat geloof kreeg de ziel deel aan zijn zegen. Dat bloed voor mij en ook voor allen. In dat geloof brandt de liefde, en offert zij zich ervoor op, om het aan anderen bekend te maken. Ja, het bloed is de kracht der Zending, want het zijn die in de volle gemeenschap van dat bloed verkeren, die door de liefde van Christus gedrongen worden om ook anderen de tijding te brengen van dat heerlijk deel dat hun toekomt.

Aan niets minder dan die liefde, met haar bovenaardse kracht, heeft de vriend van de Zending behoefte. Het is deze liefde op aarde die alleen in staat is de ellendige te omhelzen en vast te houden als alle hoop verloren schijnt. Er zijn Zendingakkers geweest waar Gods knechten twintig en dertig jaren zonder een enkele vrucht hebben gearbeid, waar de bestuurders van genootschappen in Europa de vraag deden of het niet Gods wil scheen te zijn om daar nog niet de deur te openen, maar waar de liefde tot zielen volhard heeft en later met een rijken oogst is gezegend.

Bij alle bezwaren waarmede 't Zendingwerk in ons midden wel eens omringd schijnt, het hart dat van de liefde van Christus brandt weigert de Zending los te laten. De arbeider moge onvolmaakt wezen, en het werk schijnbaar weinig belonend; in huis en maatschappij moge er voor het oog van het vlees eer schade dan voordeel van komen; de liefde laat zich niet afschrikken. De zielen met hetzelfde bloed gekocht zijn haar te dierbaar. Door alle moeilijkheden heen zal zij doorworstelen om hen te behouden met wie zij zich in de Tweede Adam van enen bloede rekent. Het is het bloed, het bloed dat van de liefde des Lams spreekt, dat de kracht der Zending is.

3. Het bloed is tevens het wapen waarvan de Zending zich in de strijd bedient.

Dat er moed en liefde zijn tot het werk bij de gelovige, kracht om het werk te

beginnen en er in te volharden, dat is niet genoeg: Van waar heeft hij de kracht om werkelijk het verduisterd hart te treffen, te buigen, en te bewegen om de goden van zijn voorvaderen te verlaten; om de leer des kruises aan te nemen met zijn opoffering van al wat de natuurlijke mens begeerlijk is, en zijn roeping tot een hemels en Geestelijk leven. Die kracht heeft de Zending in het bloed des kruises.

Dat bloed is het teken van een liefde die alle verstand te boven gaat. Dat bloed is de waarborg van een verzoening en een vergeving juist zo als de ontwaakte die behoeft. Dat bloed brengt een vrede en een reinheid die de macht der zonde verbreekt en verdrijft. Dat bloed is het waarmede de Heilige Geest samen getuigd als Hij het hart opent voor die liefde en die verlossing. Dat bloed is liet, waardoor, gelijk het voorhangsel eens is verscheurd, zo ook nu nog het dikste voorhangsel op het zondigst hart wordt teniet gedaan. Het is de prediking van Gods genade voor de goddeloze, waardoor in duizenden van de meest gezonken afgodendienaars de harten zijn verbroken en vernieuwd en tot Gods tempel geworden.

Hiervan levert de Zendinggeschiedenis de treffendste bewijzen. Zo lezen wij hoe in de eerste Zendingarbeid in Groenland, de Zendingelingen meenden dat zij eerst de arme Eskimo's met de leer van God en Zijn wet, van de zonde en de gerechtigheid, moesten bekend maken. Zij hadden dat meer dan twintig jaren gedaan zonder dat zij hen uit hun doodse onverschilligheid konden opwekken. Op zekere avond las een broeder aan enige heidenen die hem bezochten, een stuk voor uit het Nieuw Testament dat hij vertaald had. Het was het verhaal van het lijden in Gethsémané. "Lees dat weer" riep een. Toen hij het weer gelezen had vraagden zij wat het betekende. En toen de Zendingeling hun van de liefde en het lijden en het sterven van Gods Zoon begon uit te leggen, werd hun het hart gebroken. Eén kwam dadelijk tot geloof, en later volgde er een heerlijk werk. Het bloed, des kruises had overwonnen.

Het is meer dan honderd jaren sinds dit gebeurd is. Maar elk Zendingveld levert er de bewijzen van dat, wat de macht en de wijsheid dezer aarde niet doen kan, gedaan wordt door eenvoudige mannen en vrouwen door hun boodschap van het bloed des Lams. En het is omdat er duizenden van Gods kinderen zijn die dat hartelijk geloven, dat zij zich door niets willen laten afbrengen van hun liefde tot het heerlijk, dierbaar, Zendingwerk, het werk waardoor de schare die niemand tellen kan wordt bijeen verzameld om het nieuw lied te zingen, ter ere van het Lam dat ons Gode met Zijn bloed heeft gekocht.

Geliefde Christenen! Er is een vraag die zich opdringt aan ons allen die belijden door, het bloed van Jezus verlost te zijn. Die vraag is: *Wat is het bloed des Lams ons waard?* Is het ons dit waard dat wij ons ten offer geven, aan de liefde die het gestort heeft, om er van te getuigen? Is het ons inderdaad het heerlijkste dat er in de hemel en op aarde is, zodat wij alles er voor over hebben om dat dierbaar bloed zijn volle heerschappij te geven over de ganse aarde? Is ons dat waard dat wij verlangen dat elk schepsel op aarde er van moet weten een aandeel krijgen? Is het ons dit waard dat het Zendingwerk, waardoor alleen de ontelbare schare door het bloed gekocht kan bijeen verzameld worden om de lof des Lams te zingen en met Zijn liefde te verzadigen? Is het bloed ons dit waard dat dit Zendingwerk in ons zijn trouwe, warme, biddende, helpende, vrienden heeft?

O, laat het toch zo zijn! Met al zijn gebreken is de Zending een Godswerk. Reeds heeft God grote dingen door de Zending gedaan. In ons eigen land, in onze eigen gemeente, u weet allen dat er zijn die uit het heidendom gered zijn die werkelijk het Lam ter ere geleefd hebbend, en getuigenis gekregen hebben dat zij Gode behaagden. Laat u toch niet enkel meeslepen door het spreken van hen die het Zendingwerk enkel

met het oog des vleses, en in het licht van de tijd en tijdelijke belangen beoordelen. Dat Jezus niet liefheeft kan de Zending niet verstaan. Want van de verborgen zegen der Zending en de redding van zielen weet hij niet. Het Zendingwerk is werk der Eeuwigheid. Daarom is het geloofwerk. Gelijk de Heere Jezus Zelf op aarde veracht was en onwaardig, maar toch heerlijkheid Gods in Hem, zo ook de Zending. God is met haar; God is in haar. Laat u door haar uiterlijke zwakheid en gebrek niet verleiden om haar te miskennen. Leef voor haar. Geef voor haar. Werk voor haar. Spreek voor haar. Bid voor haar. Indien u een Christen bent, wees ook een Zendingvriend. Die de kracht van het bloed aan zijn hart kent, die kan niet anders dan een Zendingvriend wezen.

Broeder, zuster, ik bid u, bij het bloed van het Lam Gods, bij uw hoop om eenmaal het lied des Lams mee te zingen, bij uw hoop om door de ontelbare schare van te worden verwelkomd als een medegekochte, leef als één van Jezus' bloedgetuigen. Gelijk u *door* het bloed alleen leeft, leef óók alleen *voor* het bloed. Geef u geen rust totdat al Zijn gekochten Zijn heerlijkheid kennen. Amen.

13. HET BLOED ZIJNS KRUISES.

“Dat God, door Christus vrede gemaakt hebbende door het bloed Zijns kruises, door Christus, zeg ik, alle dingen verzoenen zou tot Zichzelf, hetzij de dingen die op de aarde, hetzij de dingen die in de hemel zijn.” Col. I: 20.

Het is een veelbetekenende uitdrukking die de Apostel hier gebruikt: het 'bloed Zijns kruises: Wij weten welke hoge waarde het woord, het kruis van Christus, voor hem had. Het was de kortste samenvatting van de ganse kracht en zegen van de dood des Heeren tot onze verlossing, de inhoud van Zijn prediking, de hoop en de roem van Zijn leven. In de uitdrukking die hij hier gebruik wijst hij er op hoe aan de een zijde het bloed zijn waarde heeft van het kruis waar aan het gestort werd, en aan de andere hoe het door het bloed is dat het kruis zijn werking en zijn kracht openbaart. Het Kruis en het bloed werpen dus wederkerig licht op elkander. Bij ons onderzoek naar alles wat de Schrift ons omtrent de kracht van het bloed leert, zullen wij het van groot belang vinden om na te gaan wat dat woord ons hier te leren heeft; wat het zeggen wil dat het bloed juist bloed des kruises is. Het zal ons de waarheden die wij reeds in het woord gevonden hebben uit nieuw en heerlijke oogpunten doen aanschouwen.

Wij willen daartoe onze aandacht vestigen:

- I. Op de gezindheid waaraan het kruis zijn waarde ontleent.
- II. Op de kracht die het daardoor verkregen heeft.
- III. Op de liefde die dat alles de onze maakt.

I. De gezindheid waaraan het kruis zijn waarde ontleent.

Wij zijn zo zeer gewoon bij het spreken van het kruis van Christus om enkel te denken aan het werk dat er voor ons werd gedaan, dat wij te weinig letten op datgene waarvan dat werk zijn waarde heeft: de innerlijke gezindheid waarvan het kruis slechts de uiterlijke uitdrukking was. Niet het zware, en het smartvolle van het lijden des Heeren, dat dikwijls tot opwekking van het godsdienstig gevoel op de voorgrond wordt gesteld, is in de Schrift de hoofdzaak, maar de innerlijke gemoedsgesteldheid die de Heere tot het kruis bracht, en aan het kruis bezielde. Evenmin is het enkel het werk dat de Heere voor ons aan het kruis volbracht en waarop de Schrift wijst, maar het werk dat het kruis in Hemzelf heeft volbracht en door Hem ook in ons nog te volbrengen heeft. Dit blijkt uit de eigen woorden des Heeren waar Hij van het kruis spreekt. Tot driemaal heeft Hij, bij verschillende gelegenheden aan Zijn discipelen gezegd dat zij hun kruis moesten opnemen en Hem navolgen. Meer dan eenmaal deed Hij dit in verband met het spreken van zijn eigen kruisiging.

De eerste gedachte die Hij hen omtrent het kruis wilde inprenten was dus, *die van gemeenschap van gelijkvormigheid*. En dat dit niet alleen ziet op uiterlijk lijden of vervolging, maar op de innerlijke gezindheid, blijkt uit wat Hij er telkens bijvoegt: “zichzelf verloochenen en het kruis opnemen,” is de eis die Hij doet. De Heere leert ons zo dat het kruisdragen, noch bij Hem, noch bij zijn discipelen, eerst zou beginnen als het houten kruis het uiterlijk lijden, op de schouders werd gelegd. Nee, geheel Zijn leven door, droeg Hij Zijn kruis. Wat op Golgótha zichtbaar werd was de openbaring van een gezindheid die Hem zijn gehele leven door had bezielde.

En wat betekende nu dit kruisdagen voor de Heere Jezus? En waartoe moest het bij Hem dienen? Wij weten dat het kwaad der zonde gezien wordt in de verandering die zij teweeg brengt, zowel in de gezindheid van de mens jegens God, als in de

gezindheid van God jegens de mens. Bij de mens werkt zij afval van God, of vijandschap; bij God, afkeer van de mens of toorn. In het eerste zien wij het vreselijke van haar macht als heerschappij voerende over de mens; in het tweede het vreselijke van de schuld der zonde als eisende het gericht Gods over de mens. De Heere Jezus, die gekomen was om de mens van de zonde geheel vrij te maken, moest zowel haar macht als haar schuld teniet doen; het een eerst en dan het andere. Want hoewel wij, om de waarheid duidelijk te maken, deze twee van elkander scheiden, de zonde blijft altijd een. Daarom is het nodig dat wij niet alleen verstaan hoe de Heere door Zijn verzoening aan het kruis de schuld heeft te niet gedaan, maar hoe dit juist is geschied doordien Hij de zonde en haar macht eerst had overwonnen. Het is de heerlijkheid van het kruis dat het Goddelijk middel is waardoor beide is geschied.

De Heere Jezus zou de macht der zonde te niet doen. Dit kon Hij niet anders dan in zijn eigen persoon. Daartoe kwam Hij in de innigst mogelijke gelijkheid des zondigen vleses, in de zwakheid des vleses, en in de volle vatbaarheid om in alles verzocht te worden als wij. Van Zijn doop met de Heilige Geest en de daarop volgende verzoeking des Satans, tot aan de bange zielsstrijd in Gethsémané en de zelfopoffering aan het kruis, was zijn leven een gedurige strijd tegen Zijn eigen wil en Zijn eigen eer, tegen de verleiding van het vlees en van de wereld, om op vleselijke of op wereldse wijze Zijn doel, de vestiging van Zijn rijk, te zoeken. Elke dag moest Hij Zijn kruis opnemen en dragen; dat is, Zijn eigen leven en wil verliezen, door uit zichzelf uit te gaan, en niets te doen, of spreken, dan wat Hij van de Vader gezien of gehoord had. Wat in de verzoeking in de woestijn en de zielsstrijd in Gethsémané voorkomt bij het begin en het einde van Zijn openbaar leven, is slechts de meer duidelijke verschijning van de gezindheid die Zijn gehele leven kenmerkte. Hij werd van de zonde verzocht om zichzelf te laten gelden. Hij overwon die verzoeking door elke geoorloofde begeerte, van de eerste om in Zijn honger brood te hebben, tot de laatste om de bitteren doodskelk niet te moeten drinken, aan de wil des Vaders te onderwerpen. Zo offerde Hij zich en zijn leven op. Zo verloochende Hij zichzelf en nam Hij Zijn kruis op. Zo leerde Hij gehoorzaamheid en werd Hij volmaakt. Zo overwon Hij in Zijn eigen persoon de macht der zonde volkomen, totdat Hij getuigen kon: *de boze komt en heeft aan mij niets.*

Van deze persoonlijke overwinning van de macht der zonde was het sterven aan het kruis de laatste en heerlijkste triomf, waaraan de zoendood des kruises zijn waarde ontleent. Want er moest een verzoening plaatsvinden, zou de schuld worden tenietgedaan. Niemand kan met de zonde te doen krijgen zonder ook met de toorn van God te doen te krijgen; zij zijn niet van elkaar te scheiden. De Heere Jezus wilde de mens van zijn zonde redden. Hij kon dit niet anders dan door als Middelaar de dood, en in die dood de vloek van Gods toorn, te dragen en weg te nemen. Maar de ganse kracht van dat wegnemen van schuld en vloek ligt daarin, niet dat Hij zoveel lijdens- en stervensmart verduurd heeft, maar dat Hij in vrijwillige gehoorzaamheid aan de Vader, tot handhaving en verheerlijking van Zijn gerechtigheid, dat alles heeft verduurd. Het is deze gezindheid van zelfopoffering, van gewillig kruis- dragen, die aan het kruis zijn kracht geeft. Daarom ook zegt de schrift: "Hij is gehoorzaam geworden tot de dood des kruises; daarom heeft God Hem verhoogd, en een Naam gegeven boven allen naam." En wederom: "Hij heeft gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij geleden heeft, en geheiligd zijnde (eigenlijk volmaakt geworden zijnde) is Hij allen, die Hem gehoorzaam zijn, een oorzaak der eeuwige zaligheid geworden." Het is omdat Jezus eerst in Zijn persoonlijk leven de macht der zonde heeft verbroken en overwonnen, dat Hij ook haar schuld kon te niet doen en ons zo van beide ver

lossen. En het kruis is zo het Goddelijk teken om ons te verkondigen dat de enige weg tot het leven Gods is, de weg van opoffering van het eigen leven.

En deze gehoorzaamheid nu, deze zelfopoffering die aan het kruis zijn waarde geeft, geeft ook waarde aan het bloed des kruises. Hier wordt ons weer het geheim van de kracht van dat bloed bij God ontdekt. Het bloed is het teken van de gehoorzaamheid van de geliefden Zoon tot in de dood, van die gezindheid die het overgeven, het uitstorten, het verliezen van het eigen leven liever verkoos dan de zonde te doen of zichzelf te behagen, van de opoffering van alles tot het leven toe om de Vader te eren. Het leven dat in dat bloed woonde, het hart waaruit dat bloed stroomde, gloeide van liefde en toewijding aan God en Zijn wil, was enkel gehoorzaamheid en toewijding aan Hem.

En nu, wat dunkt u? Als dat bloed levend en krachtig door de Heilige Geest in aanraking komt met ons hart, en wij recht verstaan wat het betekent als bloed des kruises, kan het anders of dat bloed zal zijn heilige gezindheid aan ons meedelen? Zo weinig het bloed gestort kon worden, zo weinig kan het ontvangen en genoten worden, zonder de zelfopoffering des kruises. Dat bloed zal de kruisgezindheid in ons brengen, de gelijkvormigheid en de navolging van de gekruiste in ons werken, de zelfopoffering maken tot de hoogste en de zaligste wet van ons leven. Het bloed is een Geestelijk-levende hemelse kracht. O, het zal de ziel die zich er onverdeeld aan overgeeft, brengen tot het inzicht en de ondervinding dat er geen ingang is tot het volle leven Gods dan door de zelfopoffering des kruises.

II. De kracht die het kruis door deze gezindheid heeft verkregen.

Als wij hierop letten zullen wij nog nader inzien wat het kruis en het bloed des kruises betekent. De Apostel Paulus spreekt van het woord des kruises als “de kracht Gods.” Wij willen weten wat het kruis vermag.

Wij hebben gezien de tweeërlei betrekking in welke zich de Heere tot de zonde stelde. Eerst moest Hij in zichzelf als mens haar macht overwinnen; toen kon Hij haar werking bij God als schuld te niet doen. Het een ging langzaam, Zijn gehele leven door; het andere vond in eens plaats, in de ure des lijdens. Nu dat hij Zijn werk volbracht heeft, ontvangen wij de dubbele vrucht er van in eens. De zonde is één geheel, de verlossing is één geheel: wij krijgen aan beide samen gelijk deel. Wat de bewustheid echter betreft komt de verlossing van schuld eerder tot helderheid in de vergeving van zonden. Dit kan ook niet anders. Hij moest de schulduitdelging verdienen door de zonde overwinning, en zo in de hemel opklimmen. Bij ons gaat het in de omgekeerde orde; de verlossing daalt als een gave van boven, en daarom komt eerst de herstelling van de rechte betrekking tot God, de vrijmaking van schuld; daarmee en daaruit komt dan de vrijmaking van de macht der zonde.

Deze dubbele vrijmaking is het die wij aan de kracht des kruises te danken hebben. Van de eerste spreekt Paulus in de woorden van onze tekst. Hij zegt dat Gods welbehagen is geweest om, vrede gemaakt hebbende door het bloed Zijns kruises, zo alle dingen met Zichzelf te verzoenen. De zonde had een verandering in God teweeggebracht, niet in Zijn wezen, maar in Zijn verhouding tot ons. Hij moest Zich in toorn van ons keren.

Door Christus kruis is er vrede gemaakt. Door de verzoening der zonde heeft God ons met Zichzelf verzoend en verenigd.¹ En de kracht van het kruis in de hemel is dit dat

¹ Het is ongelukkig dat twee geheel verschillende Griekse woorden met zeer verschillende betekenis bij ons met het een woord verzoening worden vertaald. Op enkele plaatsen wordt het woord gebruikt van de verzoening der zonde, dan ziet het, op de bedekking der zonde door voldoening (Zo Rom. 3: 25; 1

al wat toorn of verwijdering kon veroorzaken geheel is weggenomen, zodat in Christus wij tot de aller-vrijmoedigste toegang en het aller-innigst verkeer met God worden toegelaten. De vrede is gemaakt en afgekondigd: in de hemel heerst de vrede, wij Zijn met God volkomen verzoend, en in Zijn vriendschap weer opgenomen.

Hierin hebben wij de kracht van het kruis. Och dat wij de ogen hadden om te zien hoe geheel het voorhangsel is verscheurd, hoe vrij en ongehinderd wij tot God kunnen ingaan, en Zijn zegen tot ons kan uitstromen. Er is nu niets, volstrekt niets, om te beletten dat Gods liefde en Gods kracht volkomen tot ons en in ons kan komen, dan alleen ons ongeloof, onze onvatbaarheid er voor. Laat ons over de macht van het bloed in de hemel peinzen totdat ook ons ongeloof wordt overwonnen, en ons recht aan de krachten des hemels voor het geloof de vreugde van ons leven zij.

Maar de machtige werking van het kruis bij God in de hemel in de uitdelging van de schuld en de weer vereniging met God is onafscheidelijk, dat hebben wij gezien, van die andere werking: de verbreking van de macht der zonde in de mens door de zelfopoffering. En daarom leert ons de Schrift dat het kruis niet alleen een gezindheid of begeerte wekt, maar werkelijk de kracht geeft, en het werk volbrengt. Bijzonder duidelijk komt dit uit in den, brief aan de Galatiërs. Een tekst is er waar van het kruis als de verzoening der schuld bepaald wordt gesproken: “Christus heeft ons verlost van de vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: vervloekt is een iegelijk die aan het hout hangt.” (Gal 3: 13). Maar dan zijn er drie teksten waar even duidelijk van het kruis wordt gesproken als de overwinning van de macht der zonde, als de doding van het eigen ik, van het vlees, en de wereld. “Ik ben met Christus gekruist; en ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij.” “Die van Christus zijn, hebben het vlees gekruist met de bewegingen en de begeerlijkheden.” “Het zij verre van mij dat ik roemen zou anders dan in het kruis van onzen Heere Jezus Christus; door welke de wereld mij gekruisigd is, en ik der wereld.” (Gal. 2: 20; 5: 24; 6: 14). In deze plaatsen is het onze vereniging met Christus de Gekruiste, en de daaruit spruitende gelijkvormigheid aan Hem, die ons wordt voorgesteld als de kracht die het kruis in ons uitoefent.

Om dit te verstaan moeten wij het volgende bedenken. Toen de Heere Jezus het kruis loos en opnam en droeg, en er eindelijk aan stierf, deed Hij dit als de Tweede Adam, als Hoofd en Borg van Zijn Volk. Wat hij deed had en heeft kracht voor hen, en oefent kracht uit in hen die verstaan en geloven. Het leven dat Hij hun geeft is een leven waarvan het kruis het voornaamste kenmerk is: Zijn gehele middelaars leven op aarde droeg Hij dat kruis. Door aan dat kruis te sterven verwierf Hij als Middelaar het leven der heerlijkheid. Als de gelovige met Hem verenigd wordt, en Zijn leven ontvangt, dan is dit een leven dat door het kruis de macht der zonde heeft overwonnen, en hij kan van stonde af zeggen: “Ik ben met Christus gekruisigd: ik weet dat mijn oude mens met Hem gekruisigd is, ik ben der zonde gestorven: ik heb het vlees gekruisigd: ik ben der wereld gekruisigd. Rom. 6: 6, 11. Al deze uitdrukkingen van Gods woord spreken van iets in de verleden tijd dat geschied is. Jezus Geest en leven delen hem de overwinning over de zonde aan het kruis volbracht als de hun mede. En nu, in de kracht van die mededeling en gemeenschap leven zij even zoals Jezus; zij leven altijd als die zelf gekruisigd zijn; als die weten dat hun oude mens en hun vlees gekruisigd is om ook te worden gedood.

In de kracht van deze gemeenschap leven zij zoals Jezus. Zij hebben de kracht om in alles en altijd tegenover de ouden mens en de wereld het kruis te kiezen en te laten gelden. De levenswet van Jezus was, door de opoffering van de eigen wil aan de

Joh. 2: 2). Dan weer betekent het de verzoening of vereniging als vrienden van hen die verwijderd waren. (Zo Rom. 5: 10; 2 Cor. 5: 20; Eféze 2: 16, en in onze tekst).

Vader, door de opoffering van het leven tot in de dood, het hemels verlossingsleven in te gaan, door het kruis tot de troon. Zo waar als er een rijk der zonde is, onder welks onweerstaanbare macht wij door onze verbintenis met de eersten Adam gekomen zijn, zo waarlijk is er in Jezus een nieuw genaderijk gesticht, onder welks machtig werkingen wij door het geloof gebracht worden. De wonderkracht waardoor Jezus de zonde aan het kruis overwon leeft en werkt in ons, en roept ons niet alleen, maar stelt ons in staat om, zo als Hij, het kruis te nemen tot de leuze en de wet van ons leven.

Christen, het bloed waarmee u besprengd zijt waaronder u elke dag leeft, is het bloed des kruises. Het heeft zijn kracht van daar dat het de algehele opoffering van een leven aan God was. Het bloed en het kruis zijn onafscheidelijk verbonden; het komt van het kruis, het getuigt van het kruis, het leidt tot het kruis. De kracht van het kruis woont in dat bloed, elke aanraking van het bloed kan u met nieuwe kracht bezielen om het kruis te nemen als de wet van uw leven. "Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede," kan nu in Zijn kracht het lied van uw dagelijkse toewijding wezen. Wat het kruis u leert, dat geeft het u; wat het u oplegt, dat maakt het u mogelijk; laat de altijddurende besprenging met het bloed des kruises uw keuze zijn, en door het bloed zal zowel de gezindheid als de kracht van het kruis in u gezien worden.

III. De liefde die het kruis openbaart, en die al wat het verworven heeft, het onze maakt.

Hierop moeten wij nog de aandacht vestigen, om de volle heerlijkheid van het bloed des kruises te kennen.

Wij hebben gesproken van de gezindheid waarvan dat kruis de uitdrukking is, en de kracht waarmede die gezindheid in ons werkt en doet werken, als wij het bloed des kruises Zijn volle heerschappij in ons geven. Toch komt bij de Christen telkens de vreze op dat het hem te zwaar zal zijn die gezindheid altijd te bewaren en te betonen. En zelfs de verzekering dat het kruis "een kracht Gods" is, die krachtig die gezindheid werkt, neemt Zijn vreze nog niet weg; immers, de werking van die kracht hangt ook weer af van onze overgave en ons geloof.

En deze zijn nog zo ver van wat zij zijn moeten. Zouden wij in het kruis de vrijmaking van dit gebrek, de genezing van deze kwaal kunnen vinden? Zou niet het bloed kruises altijd, zonder ophouden, ons niet alleen de uitdelging der schuld, maar ook de overwinning van de macht der zonden kunnen deelachtig maken?

Het kan. Nader nog eenmaal om te horen wat u in het kruis wordt verkondigd. Het is eerst als wij de liefde waarvan het kruis spreekt recht verstaan en in ons hart opnemen dat wij Zijn volle kracht en zegen zullen ondervinden. Zo toch getuigt Paulus er van: "Ik ben met Christus gekruisigd, en ik leef; maar niet meer ik, Christus leeft in mij en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof van de Zoon van God, Die mij heeft lief gehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven." Het is het geloof aan de liefde van Hem die zich aan het kruis heeft overgegeven voor mij, waardoor ik als een, die met Hem mede gekruisigd is, kan leven.

Van die liefde is het kruis de openbaring. Uit liefde tot ons koos Hij het kruis. Het leven van zelfverloochening en lijden dat in het kruis eindigde, had Hij voor zichzelf niet nodig. Het was ons die hij bij het kruis kwam zoeken en redden. Het kruis is het teken en de plaats des vloeks: in de plaats van de vervloekten gaf Hij zichzelf om hen te redden. O, hoe vreselijk en wonderbaar wordt dit als wij bedenken dat juist diegenen die Hij lief had en kwam redden Hem dat kruis bereid hebben. En dat juist voor hen die het Hem bereid hebben, voor dezen heeft Hij het gedragen. Welk een liefde! Die hen lief heeft die Gods vloek zo werkelijk verdiend hebben, die hen lief heeft terwijl zij zoeken Hemzelf aan Gods vloek over te geven.

Van die liefde is het kruis de openbaring. Het was omdat Hij zag dat er geen andere weg was voor Zijn liefde om diegenen die Hij zo lief had te redden dan aan het kruis Zijn bloed voor hen te geven, dat Hij zich door de verschrikkingen van het kruis niet wilde laten afkeren, zelfs toen zij Zijn ziel deden beven en sidderen. Het kruis zegt ons dat Hij ons werkelijk zo lief heeft, dat Zijn liefde elke struikelblok, de vloek der zonde en de vijandschap van de mens, werkelijk is te boven gekomen, dat Zijn liefde overwonnen heeft, en ons voor zichzelf gewonnen. Het kruis is het triomfteken der eeuwige liefde. Door het kruis is die liefde ten troon gestegen om van de plaats der Almacht nu alles voor de geliefden te doen wat zij begeert.

Welk een nieuw en heerlijk licht werpt dit op wat het kruis van mij eist en voor mij doen wil, van de zin en de roem en het leven des kruises, waartoe het woord mij heeft geroepen, en Mijn vlees zo afkerig is, dat zelfs de belofte van de Geest en de kracht des hemels mij niet de nodigen moed schijnt te geven. Maar zie, hier is iets dat nog hoger is dan de belofte van kracht. Hier wijst mij het kruis op de levenden Jezus in Zijn oneindige alles overwinnende almachtige liefde. Aan het kruis heeft Hij zichzelf uit liefde voor ons, gegeven om ons voor zichzelf te verlossen een eigen volk. In die liefde neemt Hij elkeen die tot hem komt in de gemeenschap van Zijn kruis op, om Hem al de zegen te geven die Hij aan het kruis heeft verworven. En nu neemt Hij ons, in de kracht ener eeuwige en altijd werkzame, voor geen ogenblik ophoudende liefde, in ons te werken wat Hij voor ons aan het kruis verwierf.

Ik zie het: wat ons ontbreekt is het rechte gezicht op JEZUS ZELF EN ZIJN ALLES OVERWINNENDE EEUWIGE LIEFDE.

Van die liefde in haar hemelse heerlijkheid is het bloed het aardse teken: naar die liefde wijst het bloed ons heen. Dit is wat wij nodig hebben: op JEZUS Zelf in het licht des kruises te zien. Al de liefde des kruises is de maat van Zijn liefde tot ons heden nog. De liefde die toen zich door geen macht van zonde of tegenstand liet afschrikken, wil nu nog elke hindernis in ons overwinnen. De liefde die aan het vloekhout kon triomferen is machtig om over ons een volkomen heerschappij te vestigen en te handhaven. De liefde die "in het midden van de troon als een Lam dat geslacht is" altijd de tekenen des kruises draagt, leeft enkel om de gezindheid en de kracht en de zegen des kruises in ons te geven. Jezus in Zijn liefde te kennen, en in die liefde te leven, het hart van die liefde vervuld te hebben is de hoogste zegen die het kruis ons brengt, is de weg om al de zegen des kruises te genieten.

Heerlijk kruis! Heerlijk kruis, dat ons zo de eeuwige liefde bekendmaakt en nabij brengt. Van dit kruis is het bloed de vrucht en de kracht; van die liefde is het bloed de gave en de mededeling. In welk een vol genot van die liefde mogen zij nu leven die met dat bloed in zulke wonderlijke aanraking Zijn gekomen, die in de reiniging van dat bloed elk ogenblik leven. Hoe wonderlijk verbindt ons dat bloed met Jezus zelf in Zijn liefde. Hij is de Hogepriester uit Wiens hart dat bloed stroomde, tot Wiens hart dat bloed terugvoert, die zelf de besprenging met het bloed voltrekt, om daardoor bezit te krijgen van het hart dat Hij voor zich aan het kruis heeft verworven. Hij is de Hogepriester die in de tederheid van die liefde nu leeft om alles in ons te volbrengen, waardoor de gezindheid die het kruis ons tot levens wet stelt, en overwinning die het kruis ons tot levenskracht aanbiedt, in ons kan worden verwezenlijkt.

Geliefde Christenen! Wier hoop het bloed DES KRUISES is, geeft u over om Zijn volle zegen te ondervinden. Elke druppel van dat bloed wijst op de opoffering en de doding van de eigen wil en het eigen ik als de weg tot God en het leven in Hem. Elke druppel van dat bloed verzekert u van de kracht van een hemels leven door Jezus aan het kruis verworven om die gezindheid en dat kruisleven in u te handhaven. En

elke druppel van dat bloed brengt u Jezus en Zijn eeuwige liefde om al de zegen des kruises in u te werken en te bewaren.

Dat elke gedachte aan het kruis en het bloed u nader brenge en inniger verenige met de Heiland naar Wie zij u wijzen. Amen.

14. HET ALTAAR DOOR BLOED GEHEILIGD

“Zeven dagen zult gij verzoening doen voor het altaar, en zult het heiligen; alsdan zal dat altaar een heiligheid der heiligheden zijn; al wat het altaar aanroert zal heilig zijn.” Exod. 29: 37.

Van al de stukken van het gereedschap van de tabernakel was het altaar in vele opzichten het gewichtigste. Het gouden verzoendeksel waarop God woonde in het allerheiligste, was wel heerlijker, het was echter voor de Israëliet niet te zien, de afbeelding van Gods verborgene tegenwoordigheid in de hemel; slechts eenmaal in het jaar werd zijn geloofswerkzaamheid opzettelijk er op gewezen. Met het altaar echter zag hij Gods priesters elke dag gedurig werkzaam. Het altaar was als de deur of ingang tot al de dienst van God in Zijn heiligdom. Voor dat er nog een tabernakel of tempel was, diende het altaar als plaats der Godsverering; voor Noach en de Patriarchen was het altaar zo goed als een tempel, de plaats van aanbidding en gemeenschap met God. Met een altaar zonder tempel kon men God aanbidden, niet in een tempel zonder altaar. Voor dat God aan Sinaï met Mozes sprak van een woning had Hij reeds gezegd dat hij Hem een altaar moest maken, en dat Hij daar zou komen om hen te zegenen. Het altaar zou de plaats zijn van Zijn zegenende tegenwoordigheid. (Exod. 26: 24). De altaardienst was de aanvang en het middenpunt, eigenlijk het hart van de tempeldienst.

En waarom dit? Wat was het altaar, en wat zijn betekenis, dat het zo hoge plaats innam? Het Hebreeuwse woord voor altaar geeft het antwoord. Het betekent eigenlijk *de plaats der slachting of doding*, de plaats der opoffering. Zelfs het reukaltaar, waar daar geen slachting plaats vindt, draagt deze naam, omdat offergaven aan God daarop werden gelegd. De hoofdgedachte is deze: dat de godsdienst bestaat in de opoffering, de toewijding aan God van zichzelf en al wat men heeft. Daartoe moet er zijn een afgezonderde, van God zelf bestelde en geheiligde plaats. Omdat het van God besteld en geheiligd is, maakt het de gave die er op komt ook heilig en aangenaam. Daar brengt de mens zowel het offer dat dienen moet tot verzoening van zijn zonden als het offer dat na de verzoening uit dankbaarheid en liefde de uitdrukking is van zijn begeerte tot nadere gemeenschap met God, en tot het volle genot van Zijn gunst. Het altaar is de plaats van opoffering, van toewijding, en al zo van gemeenschap met God. Het altaar moet zijn tegenbeeld hebben onder het Nieuw Testament, iets dat in de bediening des Geestes de volkomen waarheid is van dat waarvan het altaar maar de schaduw was. “Wij hebben een altaar,” zegt de Heilige Geest (Heb. 13). Onder de eeuwige werkelijkheden van de hemel is ook een altaar te vinden (Openb. 8: 3, 5). Dat altaar zal onder het Nieuw Testament niet anders wezen dan onder het Oude, de plaats der doding, der opoffering. En het is niet moeilijk te zeggen waar die plaats in het Nieuw Testament te vinden is: het altaar waar zowel het Lam Gods eenmaal als het grote zondoffer werd geofferd, als waar elke gelovige zich met al wat hij heeft Gode ten dankoffer moet brengen. Dat altaar is niet anders dan *het kruis*.

In ons tekstwoord wordt ons geleerd hoe het altaar zelfs door bloed geheiligd moest worden om de kracht te kunnen hebben om al wat het aanraakte te heiligen. Het leert ons om te spreken:

- I. Eerst, van het altaar dat door het bloed geheiligd wordt.
- II. Daarna, van de offerande die door het altaar geheiligd wordt.

Moge Gods Geest ons de ogen openen om de volle kracht van het bloed des kruises te zien, als de heiliging van het kruis voor ons tot een plaats der doding, waar ook wij Gode geheiligd kunnen worden.

I. Het altaar door het bloed geheiligd.

Het is te midden van de voorschriften omtrent de wijding van Aäron als Hogepriester en van zijn zonen met hem, dat ons tekstwoord voorkomt. Een priester moet een altaar hebben. Gelijk de priester zelf persoonlijk door bloed moet worden geheiligd, zo ook het altaar. Daarom wordt er bevolen dat er een zondoffer moest bereid worden om het altaar te ontzondigen, en over hetzelfde verzoening te doen. Zeven dagen lang moest Mozes deze verzoening er over doen om het te heiligen. Wij lezen dan ook (Lev. 8: 15) dat Mozes zulks deed, van het bloed eerst op de hoornen des altaars sprenge, en daarna het bloed uitgietende aan de bodem des altaars. Door deze verzoening werd het altaar niet alleen heilig, maar allerheiligst, "een heiligheid der heiligheden." Deze uitdrukking wordt evenzeer als van het allerheiligste, waar God woont, ook van het altaar gebruikt: het had dezelfde bijzonder hoge mate van heiligheid. Het een was het verborgene, het andere het toegankelijk allerheiligste. Daarom volgt er: "al wat het altaar aanroert zal heilig zijn." Door die zevenmalige verzoening met het bloed had het altaar zulk een heiligheid verkregen dat het de kracht had om alles wat er op kwam te heiligen. De Israëliet behoefde niet te vrezen dat zijn offer te gering of te onwaardig zou wezen: het altaar heiligde elke gave die er op gelegd werd. Daarom kon de Heere Jezus zich er op beroepen als een bekende zaak: "Wat is meerder, de gave, of het altaar dat de gave heiligt?" (Mat. 23 19). Het altaar door de zevenmalige besprenging met bloed geheiligd, heiligt elke offerande die er op gelegd wordt.

Welk een heerlijk licht werpt dit woord opnieuw op de kracht van Jezus' bloed en het kruis dat er door gewijd is! Wij hebben reeds vernomen hoe het van het kruis is dat het bloed zijn waarde heeft: als bloed, als de overgave van het leven van Christus tot in de gehoorzaamheid des doods, heeft het zijn kracht tot verzoening en overwinning der zonde. Maar zie! Hier wordt ons een nieuwe heerlijkheid van het bloed ontdekt. Dat kruis waaraan het gestort werd is niet alleen het altaar, waarop Jezus zich geofferd heeft, maar is door het bloed tot een altaar geheiligd, waarop wij ook Gode kunnen opgeofferd en aangenaam gemaakt worden.

Het is alleen het kruis, als door het bloed geheiligd, ja tot, een heiligheid der heiligheden gemaakt, dat alles heiligt wat het aanroert, dat deze kracht heeft. Zowel in heidense Godsdiensten, als in de Roomse Kerk, heeft men dikwijls de leer van het kruis, van de zelfpijniging en de zelfopoffering, gepredikt als de weg om Gode te behagen. Maar men zocht een waarde in het lijden *op zichzelf*, als een doding van het vlees. Men begreep niet dat alles wat de mens doet, dat ook zijn lijden en zelfopoffering met zonde besmet zijn, en dus niet in staat de zonde werkelijk te overwinnen of Gode te behagen. Men begreep niet dat zelfs het kruis, als de weg der zelfopoffering, eerst geheiligd moest worden. Eer het lijden of het kruis ons heiligen kan, moet het zelf geheiligd worden.

En daarvoor heeft God de heerlijkste voorziening gemaakt. Hij heeft een altaar laten oprichten waarover een zevenmalige, - een volmaakte - verzoening is geschied, zodat alles wat dat altaar aanroert, heilig is. Door het bloed van Gods zoon is het kruis tot een heiligheid der heiligheden geworden, met kracht om ons te heiligen.

Wij weten hoe dit geschied is. Wij kunnen niet te dikwijls er van spreken en denken, er aan geloven en er voor danken door Zijn dierbaar, Goddelijk bloed uit te storten als een offer voor onze zonde, door zich in de gehoorzaamheid aan de Vader volkomen over te geven en zo de zonde persoonlijk te overwinnen, door in de dood onze straf en

vloek te dragen, heeft Jezus de zonde ook voor ons overwonnen en te niet gedaan. Wat Hij daar deed en leed, dat deed en leed Hij als de tweede Adam, als onze Borg en ons Hoofd. Hij bewees daar dat de enige weg *uit* het vlees, in welks gelijkenis en zwakheid Hij was gekomen, naar het leven Gods en des Geestes, was om dat vlees over te geven aan het rechtvaardig oordeel Gods; dat de enige weg tot het leven Gods was door *de dood des vleses*. Door zijn dood wees Hij ons niet alleen dezen aan als de enigen weg, maar verwierf Hij het recht en de kracht om ons langs de zelfde weg te laten wandelen. Ons leven is zo geheel onder de macht van zonde dat door geen lijden of zelfopoffering of sterven wij van de zonde vrij gemaakt kunnen worden. Maar het leven en het lijden van Jezus heeft zulke Goddelijke kracht dat daardoor de macht van de zonde geheel is gebroken, en elk een die, in de gemeenschap met Hem, de weg tot God en het leven Gods door zelfopoffering en sterven zoekt, die vinden en bewandelen kan. Door het bloed van Jezus, door de volkomen verzoening en de eeuwige levenskracht, die het bloed heeft geopenbaard, is het kruis van Jezus voor eeuwig geheiligd als het altaar waarop alleen al wat tot Gode zal naderen, geofferd moet worden.

Het kruis is het altaar.

Wij hebben gezien dat het altaar de plaats is der slachting, der opoffering. Het gouden altaar draagt dezelfde naam. Op beide brandde het vuur: wat aan Gode opgeofferd werd moest eerst door de dood heengaan, en dan door het vuur verteerd worden. In zijn natuurlijk levensgestalte was het onrein: door de dood moest het oordeel over de zonde er aan voltrokken worden. Door het vuur moest het verteerd en in een nieuw Geestelijke gestalte hemelwaarts gevoerd worden. Wat het altaar van de offerdieren, wat het kruis omtrent Christus verkondigt, is de wet in de tempel van de Heiligen God: geen weg tot God dan door sterven, dan door opoffering van het leven. Daar is geen weg tot God of de hemel voor ons dan door het kruis.

En dat niet enkel als het kruis waarvan wij geloven moeten dat Jezus daar voor onze zonde gestorven is. Nee, maar als het kruis waaraan wij sterven moeten. De Heere Jezus heeft Zijn discipelen vroegtijdig en herhaaldelijk gewaarschuwd dat Hij gekruisigd moest worden en dat zij hun kruis Hem moesten nadragen. Zij moesten zich gereed maken om evenals Hij de kruisdood te sterven. En daarmee bedoelde Hij niet alleen het uiterlijke lijden en sterven; nee, Hij sprak van de innerlijke zelfverloochening, van het haten en verliezen van het eigen leven als de gemeenschap aan Zijn kruis. Dit was nog vóór Zijn kruisdood. Door de Apostel Paulus leert ons de Heilige Geest hoe wij, nadat Jezus aan het kruis gestorven is, er van spreken moeten: “Ik met Christus gekruisigd;” “Die van Christus zijn hebben het vlees met zijn begeerlijkheden gekruisigd;” “Het zij verre van mij dat ik roemen zou anders dan in het kruis van Christus, door welke ik der wereld gekruisigd ben.” Deze drie plaatsen in de Zendbrief van de Galaten doen ons zien dat wij niet alleen op het kruislijden moeten zien als de betaling van onze schuld, maar als het kenmerk en de kracht van geheel ons leven. In het kruis vond het leven van Jezus op aarde zijn doel, zijn toppunt, zijn volkomenheid. Zonder het kruis zou Hij geen Christus wezen.

Het leven van Christus uit de hemel in ons behoudt nog hetzelfde karakter: het is het leven van een gekruisigde. Het één woord “ik ben met Christus gekruisigd,” is onafscheidelijk van wat er op volgt: “Christus leeft in mij.” Elke dag en elk uur moeten wij in de plaats der kruisiging blijven; elk ogenblik moet de kracht van Jezus' kruis in ons werken, moeten wij zijn dood gelijkvormig wezen. Dan zal de kracht Gods in ons werken. De zwakheid en het sterven van het kruis gaan altijd gepaard met het leven en de kracht Gods, gelijk Paulus zegt: “Want hoewel Christus gekruisigd is door zwakheid, zo leeft Hij nochtans door de kracht Gods. Ook wij zijn zwak in Hem,

maar zullen leven met Hem door de kracht Gods in u.”

Er zijn vele Christenen die dit niet verstaan. Het kruis waarin zij roemen is een ander dan waar Paulus in roemde. Hij roemde in het kruis waaraan niet alleen Christus, maar hij zelf gekruisigd was. Zij roemen in een kruis waaraan Christus stierf, maar waaraan zij liefst niet sterven willen. En dit is toch wat God wil. Hetzelfde bloed dat aan het kruis ons heeft verzoend, heeft dat kruis geheiligd, opdat wij er aan in de gemeenschap met onzen Heere de weg ten leven kunnen vinden.

Ziet hoe duidelijk dit onderscheid, en dit verband tussen het bloed der verzoening, en de opoffering van het vlees, ons geleerd wordt in de bekende tekst, Hebr. 10:19, 20. “Dewijl wij dan vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, op een versen en levenden weg welke Hij ons ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is door Zijn vlees, zo laat ons toegaan.” De verse en levende Weg is iets anders dan de vrijmoedigheid door het bloed; hij is de weg die Jezus zelf heeft bewandeld, het voorhangsel des vleses verscheurende, toen Hij Zijn bloed liet stromen, en die Hij daardoor voor ons heeft ingewijd. Die weg gaat altijd door het verscheurde voorhangsel des vleses; de kruisiging, de opoffering van het vlees was de weg in welke het bloed werd gestort. En elk een die aan dat bloed deel krijgt wordt door dat bloed op die weg gebracht. Die weg is de kruisweg. Niets minder dan de gehele opoffering van het eigen leven is de weg tot het leven Gods. Het kruis met zijn algehele zelfverzaking, is het enig altaar, waarop wij ons Gode wijden kunnen. Het kruis is door Jezus' bloed geheiligd tot altaar waarop wij God een heilig en aangenaam offer worden.

En nu geldt het woord dat van het altaar staat ook van het kruis: “Al wat het altaar aanroert zal heilig zijn.” De geringheid of onwaardigheid van het offer of van hem die het bracht belette niet dat het voor God aangenaam zou wezen; het altaar, door bloed geheiligd, had kracht om heilig te maken. En zo, wanneer ik vrees of mijn zelfopoffering wel volkomen kan wezen, of mijn afsterven van het eigen ik wel oprecht en waarachtig is, wordt mijn oog van mijzelf afgewend, naar de wonderkracht die het bloed van Jezus aan zijn kruis heeft gegeven om te heiligen al wat het aanraakt. Het kruis, de gekruiste Jezus, is de kracht Gods; wanneer ik bij het toenemend inzicht van wat het kruis betekent, het werkelijk kies en vasthoude, dan gaat er van het kruis, door de Geest van Jezus, levenskracht uit om mij op te nemen en vast te houden, en ik leef als een gekruisigde. Elk ogenblik wandel ik in de bewustheid van mijn kruisiging, van mijn gehele zelfverzaking, omdat de Geest van de gekruiste Zijn kruis voor mij maakt de dood van het eigen leven, en de kracht van het nieuw leven Gods dat uit die dood wordt geboren. Van het kruis als het geheiligd altaar gaat er kracht uit om mij te heiligen. Van het ogenblik dat ik mij aan dat kruis overgeef en toevertrouw ben ik een geheiligde, een van Gods heiligen. En naarmate ik aan die heiligende kracht des kruises geloof en in de gemeenschap er van zoek te leven word ik ook de voortgaande en toenemende heiliging deelachtig. Elke dag wordt mij het kruis, waaraan ik met Jezus gekruisigd ben, het altaar dat alles wat het aanroert, en ook mij heiligt met een Goddelijke heiliging. Het altaar door bloed geheiligd heiligt de gave die er op ligt.

Maar wij moeten nu nog nader spreken,

II. Van de offerande die door dit altaar wordt geheiligd.

Het altaar is door bloed geheiligd om de gave die er op gelegd wordt weer te heiligen. *Welke is de gave die wij op het altaar des kruises te leggen hebben? Het antwoord vinden wij in een woord als dat van Paulus aan de Romeinen: “Ik bid u broeders, dat u uw lichamen stelt tot een levende, heilige en Gode welbehagelijke offerande.”* In het

lichaam huist het leven. Het lichaam van het offerdier kwam op het altaar. In zijn lichaam droeg Christus onze zonden aan het hout. Onze lichamen zijn de offerande die wij Gode op het altaar te brengen hebben. Het lichaam heeft vele leden, en is een wonderbare samenvoeging van velerlei krachten. Elk dezer afzonderlijk, en alle deze gezamenlijk, moeten op het altaar.

Het lichaam heeft een hoofd. Wij spreken van het hoofd, met de hersenen, als de zetel van het verstand. Dat hoofd, met al zijn denken, moet op het altaar. Ik moet mijn verstand geheel aan de dienst van God wijden, geheel onder zijn bestier en leiding stellen, om door Hem gebruikt te worden: ik moet “alle gedachten - gevangen leiden tot de gehoorzaamheid van Christus.” Het hoofd heeft ook zijn leden, oog en mond en oor. Door het oog kom ik in aanraking met de zienlijke wereld en haar begeerlijkheid. Nu, dit moet van de ijdelheid afgewend geheel het zijn wezen, om te zien of niet te zien naar dat Hij wil. Door het oor treed ik in gemeenschap met mijn medemensen; het oor moet de Heere geheiligd om niet naar de taal en de gesprekken die mijn vlees behagen te luisteren, maar naar de stemmen die de Heere tot mij doet komen. Met de mond openbaar ik wat in mij is, wat ik denk en zoek en wil, en oefen ik invloed op mijn medemensen uit: mond en tong en lippen moeten geofferd worden om niet te spreken dan naar de wil van God en ter ere van Hem. Oog en oor en mond, het hoofd met al wat er aan is moet op het altaar, moet aan het kruis om gezuiverd en geheiligd te worden. Ik moet afstand doen van enig recht om over ze te beschikken; ik moet belijdenis doen van de volstreckte zondigheid en mijn onmacht om ze te besturen of te heiligen; ik moet geloven dat Hij die ze gekocht heeft ze in de gemeenschap van Zijn kruis, van zijn gehele zelfopoffering, wil opnemen en bewaren. In dat geloof moet ik ze aan God op het altaar geven; het bloed heeft het altaar gemaakt tot een heiligheid der heiligheden; al wat het aanroert wordt heilig. Die aanroering is een levende, Geestelijke, waarachtige, en voor het geloof een altijddurende; de verzoening des kruises heeft de weg gebaad tot de gemeenschap des kruises. Het bloed heeft het kruis tot mijn altaar geheiligd.

Het lichaam heeft ook handen en voeten.

De handen vertegenwoordigen de kracht om te werken. Mijn handwerk, mijn bezigheid, mijn verdienste, mijn bezittingen, het moet alles op het altaar, om geheiligd te worden, van de zonde gereinigd en Gode toegewijd. Mijn voeten vertegenwoordigen mijn wegen en mijn wandel; de paden die ik kies, het gezelschap waarmede ik verkeer, de plaatsen die ik bezoek. De voeten op het altaar geheiligd mogen hun eigen wegen niet meer gaan: zij hebben zich in, alles onder de leiding en tot de dienst van God te stellen; en moeten voeten zijn liefelijk om het goede te boodschappen, en hulp aan te brengen tot de ellendigen en verlorenen. Aan handen en voeten gebonden wordt het lichaam op het altaar gelegd, met niet de minste vrijheid om zich te roeren totdat Hij de ziel doet uitroepen, “Ik ben Uw knecht: Gij hebt mijn banden losgemaakt.” Aan handen en voeten genageld hing de Heiland aan het kruis; in de wonderbare Geestelijke vereniging met Hem zijn handen en voeten medegekruisigd; derzelver natuurlijk zondig gebruik is veroordeeld, en blijft dagelijks onder het vonnis. In de heiligingskracht van het kruis van de levende Christus zijn zij vrij en heilig en bekwaam om voor God te werken.

Het lichaam heeft een hart, het middenpunt des levens, waar het bloed, waarin de ziel woont, in en uitstroomt. In het hart is de verzamelplaats van al des mensen begeren en trachten, van zijn willen en kiezen, van zijn liefde en haat. Aan het kruis werd het hart van Jezus doorstoken: al wat in en uit ons hart komt moet op het altaar komen. Ik moet afstand doen van het recht om iets te zoeken of te willen naar mijn eigen zin, iets lief te hebben of te haten naar mijn eigen lust. Bij Jezus betekende het kruis: Mijn wil

is het niet, Gods wil alles; wat het koste, al is het Mijn leven, tot in het kleinste zowel als het grootste, Gods wil moet geschieden. *In niets Mijn wil, in alles Gods wil*; dat is het opschrift boven het kruis dat Jezus ons tot altaar heeft geheiligd. De wil is het koninklijk vermogen van het hart, dat door onze liefde of haat wordt geleid, en waardoor weer de ganse mens geleid wordt: met de wil op het altaar, met de wil aan het kruis, zal de heerschappij des kruises zich weldra over de ganse mens uitstrekken. Mijn wil zondig en blind; mijn wil ten dode gedoemd en vrijwillig overgegeven; mijn wil aan het kruis gedood; mijn wil in de gemeenschap met Jezus weer levend en vrijgemaakt; mijn wil nu geheel aan Hem onderworpen onder zijn leiding en in zijn kracht; deze is de weg in welke de gelovige leert verstaan wat het zegt op het kruis als het altaar te zijn. En hij ondervindt dat de twee schijnbare strijdige gesteldheden zich elk uur in heerlijke vereniging samenvoegen. Zijn wil aan het kruis gebonden, en toch vrij, zijn wil aan het kruis stervend en toch levend. En zo wordt de waarheid hem eerst recht heerlijk, “Ik ben met Christus gekruisigd, en Christus leeft in mij, en ik leef door het geloof.”

Hart en hoofd, handen en voeten maken samen een lichaam uit. Zij zijn samen verenigd in dat wonderbaar gewrocht van vlees waarin de ziel haar huisvesting heeft. Oorspronkelijk geschapen om de dienaar der ziel te wezen en in onderwerping aan de leiding van de Geest te worden gehouden is deze orde door de zonde omgekeerd; het zinnelijk lichaam is de verleider geworden van de ziel, en heeft de Geest neergetrokken tot dienstbaarheid. Voor de herstelling van de orde die God wilde is de enige weg: het lichaam op het altaar, het lichaam ook door de Geest Gods aan het kruis. Het lichaam met zijn eten en drinken, met zijn slapen en werken, met dat wonderbaar zenuwgestel waardoor de ziel met de wereld in aanraking treedt, het lichaam moet op het altaar. De kracht van het kruis van Christus, die door de Heilige Geest iets tegenwoordig en gedurig werkend wordt, moet over het gehele lichaam heersen, het lichaam met ziel en Geest daarin wonend, moet Gode een levende offerande zijn. Aan het kruis met zijn veroordeling en zijn verzoening, het kruis met zijn dodende en levendmakende kracht, het kruis, de heiligheid der heiligheden, die alles wat het aanroert heiligt, aan het kruis moet ook ons lichaam Gode geofferd worden. Zo krijgt, het diepzinnig woord zijn volle waarheid: “Het lichaam voor de Heere, en de Heere voor het lichaam.”

Geliefde Christenen, wij zijn op weg naar het Heilig Avondmaal om Hem te ontmoeten, om Hem te ontvangen, Die zich voor ons aan het kruis heeft opgeofferd. Wat Hij van ons vraagt is dat wij ons aan Hem en voor Hem opofferen. Wat Hij voor ons doen wil is ons in de gemeenschap van Zijn kruis, als het heerlijkste dat Hij heeft, Zijn ingang tot de heerlijkheid des Vaders, op te nemen. In het woord betreffende het altaar door het bloed geheiligd om de offeranden weer te heiligen, heeft Hij ons de weg en de plaats aangewezen waar wij Hem vinden kunnen.

Wat dunkt u, bent u gewillig het altaar, de plaats der doding te beklimmen? Bent u gewillig het kruis te nemen als uw woning, de plaats waar u elk uur van uw leven wilt doorbrengen in de gemeenschap met de gekruiste Jezus? Of schijnt het u te zwaar uzelf, uw wil, uw leven zo geheel in de dood te geven, om elke dag in uw lichaam de doding van de Heere Jezus om te dragen? Ik bid u, laat het u niet te zwaar zijn. Het is de enige weg tot de volle gemeenschap met de Gezegende Jezus, tot de volle ingang tot de Eeuwige Vader en Zijn liefde. Het zij u niet te zwaar: in de gemeenschap met Jezus zal het u vreugd en zaligheid worden. Ik bid u, wees gewillig, maakt u gereed, en laat ons het altaar beklimmen om te sterven opdat wij leven mogen.

Of is het de vrees dat u tot het volbrengen van zulk een offer niet bekwaam zijt, hoort

toch de heerlijke troost die Gods Woord u heden geeft: “Het altaar heiligt de gave.” Door de zevenmalige verzoening had zelfs het Oud Testamentisch altaar de kracht om elke gave, die er op gelegd werd te heiligen. Hoeveel te meer zal niet het bloed van Christus, die zich door de Eeuwige Geest Gode onstraffelijk heeft opgeofferd, het kruis geheiligd hebben als een altaar, waarop de offerande van uw lichaam geheiligd kan worden. U kent de wonderbare kracht van het dierbaar bloed, hoe het de zonde heeft overwonnen, en de toegang tot het allerheiligste heeft geopend, en in dat allerheiligste voor God besprengd, Zijn troon heeft gemaakt tot een troon van genade. Het is geheel hetzelfde woord dat van het binnenste heiligdom en van het altaar wordt gebruikt: zij worden beiden genoemd een heiligheid der heiligheden of een allerheiligste. Wat het bloed in het binnenste heiligdom heeft teweeggebracht door zijn wonderlijke kracht, in het te niet doen van de macht der zonde bij God, dat doet het ook in dat allerheiligste, waarop u geofferd moet worden. In Gods allerheiligste, waar Hij woont, heeft het bloed met zijn wonderkracht alles volmaakt; in uw allerheiligste, waar u wonen moet, het altaar, daar werkt het niet met minder kracht. Leg u op dat altaar neder. Vertrouw u aan de heiligende kracht die het bloed aan het altaar mededeelt. Geloof dat het bloed en het kruis onafscheidelijk zijn van de levenden Jezus als Hogepriester, en van zijn Geest als het vuur, en u zult de verzekering ontvangen dat de heiliging van de gave door het altaar zo Goddelijk en krachtdadig is, dat u er op rekenen kunt dat zij al uw onreinheid en zwakheid zal overwinnen. Leg u op het altaar der doding neer als het altaar der toewijding en van welgevallen. Het altaar is de plaats der zegenende tegenwoordigheid Gods. Het sterven met Christus voert tot het heen met Hem in de liefde des Vaders.

Men heeft wel eens gezegd dat gelijk Jezus de Priester en het offer is, Hij ook het Altaar moet wezen. Ook deze voorstelling heeft zijn waarheid. Het kruis is niets zonder de gekruiste Christus. Aan het kruis vindt men de levende Christus Zelf. Indien deze voorstelling uw geloof helpen kan, neem de gekruiste Jezus als uw altaar en leg uw lichaam met het ganse leven dat er in woont, op Hem voor de Vader neer. Dan bent u een levende, heilige, Gode aangename offerande. Dan komt u tot de volle gemeenschap waarvan het Avondmaal het onderpand en het beeld is.

“Het brood dat wij breken, is dat niet een gemeenschap des lichaams van Christus? De drinkbeker, is die niet een gemeenschap des bloeds van Christus?”

Volle gemeenschap aan het gekruiste lichaam en het uitgestorte bloed, dat is wat Hij ons geven wil. Die gemeenschap vinden wij als wij ons geheel overgeven om gelijk Hem te sterven, om met Hem gekruisigd te leven. Die gemeenschap vinden wij als wij ons op het altaar leggen, ons aan het kruis overgeven, met de gekruiste Jezus door het geloof één worden.

Broeders, “Wij hebben een Altaar.” “Het Altaar heiligt de gave.” “Al wat het Altaar aanroert zal heilig zijn.” “Zo bid ik u dan broeders, bij de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige, Gode welgevallige offerande.” Amen.

15. HET GELOOF IN HET BLOED

“Welke God voorgesteld heeft tot een verzoening door het geloof in Zijn bloed.”
Rom. 3: 25.

In de loop van ons onderzoek van wat de Schrift leert omtrent de kracht van Jezus bloed, is het ons, van meer dan een zijde gebleken hoezeer de waarheid omtrent het bloed het middenpunt uitmaakt van de openbaring Gods tot verlossing van de mens. Zowel voor de leer van Gods heiligheid en Gods genade, van Christus' Godheid en van zijn mensheid, van onze vrijmaking van de zonde en onze vereniging met God, is het geloof aan het bloed van Christus de enige verklaring. Zowel in de geschiedenis van het Godsrijk, van het eerste tot het tweede Paradijs, als in de ondervinding van elke gelovige is het gebleken hoezeer wij in het bloed van Christus hebben de hoogste openbaring van de wijsheid, van de kracht, van de liefde Gods.

Wij willen het overgewogene nu nog eenmaal samen vatten, en het onszelf in het kort duidelijk trachten voor te stellen welk het gebruik is dat wij er van te maken hebben voor ons Geestelijk leven. Wij doen dit naar aanleiding van de woorden, “door het geloof in Zijn bloed.” In de tekst worden zij meer bepaald gebruikt omtrent een deel van de werking des bloeds de verzoening. Wij hebben gezien dat deze de grondslag is van al wat het bloed vermag en mogen het woord dus vrijmoedig gebruiken omtrent alles wat de Schrift ons elders van het bloed leert. “DOOR HET GELOOF in Zijn bloed,” zo wij slechts door deze reeks van preken dat woord beter leren verstaan en inniger toe-eigenen, dan zal ons werk niet te vergeefs zijn. De Heere God geve ons de lering van Zijn Heilige Geest terwijl wij ditmaal eerst spreken van het geloof waardoor wij de kracht van het bloed deelachtig worden, en dan van het bloed welks zegen door het geloof wordt genoten.

I. Van het geloof, waardoor wij de kracht van het bloed deelachtig worden.

“U geschiede naar uw geloof,” wij weten hoe deze grondwet in het genaderijk van toepassing is in elke betrekking van het Geestelijk leven. Het geloof is de gemoedsgesteldheid zonder welke Gods heerlijkste zegen ons te vergeefs wordt nabijgebracht, door welke aan de andere zijde al de volheid van Gods genade op het aller-zekerst kan ontvangen en genoten worden. Daarom is het voor ons van zo hoog belang om nog eens, tegenover het dierbaar bloed, ons te herinneren wat nodig is tot de rechte beoefening van dat geloof, waardoor alleen wij doordringen kunnen tot het genot van al wat het bloed ons verwierf.

En dan moeten wij vooraf dit aanmerken:

Het geloof wordt geboren uit gevoel van behoefte.

Die grote, de hemel, de aarde en de hel bewegende gebeurtenis, waar de wereld vier duizend jaren op moest wachten en voorbereid worden en welker werking tot in de eeuwigheid voortduurt, de bloedstorting van Gods Zoon aan het kruis, heeft ten doel gehad iets groots en van onuitsprekelijke waarde tot stand te brengen. Dit was het te niet doen van de zonde zelve, en van haar gevolgen. Alleen hij die in dit haar doel instemt, en er in zoekt in te dringen, is vatbaar voor de volle geloofsgemeenschap aan de zegen van dat bloed. Die slechts verlangt om van de straf of van de zonde die hem voor de hemel ongeschikt maakt bevrijd te worden, is geheel niet in staat om in het volle geloof toe te eigenen wat het woord door het bloed belooft. Maar waar de ziel werkelijk boven alles zoekt om van de zonde zelve rein te worden, en in blijvende gemeenschap met de heiligen God te leven; waar een ziel zich werkelijk overgeeft met

het vaste voornemen om alles wat het haar geoorloofd is te ondervinden van de kracht des bloeds ten eigen te maken; daar is het eerste vereiste tot het rechte geloof in Zijn bloed aanwezig. Hoe dieper de ontevredenheid met het verkeerde en gebrekkige van ons Geestelijk leven; hoe sterker het verlangen om werkelijk van de zonde vrij te worden; hoe levendiger de begeerte om werkelijk in het heiligdom voor Gods aangezicht altijd te verkeren, des te meer bereid om in het geloof aan te nemen wat God zegt en geven wil. O, als de ogen eerst opengaan voor wat God voor ons wezen wil, als alle afwijking en verwijdering van God recht ondragelijk wordt; als de ganse ziel dorst en schreeuwt naar de levenden God en zijn liefde, dan zal de zaligheid: “door het geloof in Zijn bloed,” nieuw betekenis en begeerlijkheid krijgen.

1. Waar deze behoefte nu bestaat, daar is het eerste wat tot het volle geloof in het bloed nodig is, de geestelijke kennis van het Woord.

Zo weinig de kennis op zichzelf baat, zo weinig kan het geloof groeien en sterk worden zonder de kennis van het woord door de Geest ons uitgelegd. Er zijn velen die menen dat daar zij van altijd af hun hoop op het bloed gehad hebben als de grond hunner zaligheid, er voor hen toch niet zoveel omtrent het bloed nog te leren zou wezen. Zij zijn zo verzekerd dat zij de leer der Kerk goed kennen en vasthouden, en zij verwachten niet dat het Woord voor hen iets nieuws omtrent het bloed zou te ontsluiten hebben. Het is omdat zij weinig verstaan wat het is zich onder de leiding des Geestes te stellen, opdat Hij ook de lang bekende woorden of waarheden der Schrift voor hen nieuw make door zijn hemelse lering. Zij vergeten dat het alleen “de zalving is die van alle dingen leert,” (1 Joh. 2: 27) en dat “wij de Geest die uit God is ontvangen hebben, opdat wij weten zouden de dingen die ons van God geschonken zijn,” (1 Cor. 2: 12).

De Christen die het krachtdadige en het zegenvolle van de werking des bloeds recht wil kennen moet zich van het Woord en de Geest geheel in die geheimen laten leiden. Hij moet geloven dat Gods woorden een veel ruimer betekenis hebben dan wij eraan hechten, en dat de zaken waarvan God spreekt, een wezenlijk bestaan en kracht en heerlijkheid hebben; zoals wij ons er geen denkbeeld van vormen kunnen, en die de Heilige Geest ons niet in eens, maar slechts met tijd en moeite kan leren verstaan. In dat geloof aan die rijken Geestelijken levensinhoud van elk woord van God moet hij geloven dat het bloed van Gods Zoon een voorwerp is, waarvan God alleen de heerlijkheid kent en ontdekken kan. Hij moet geloven dat elke werking, die aan het bloed wordt toegeschreven, in een Goddelijke krachtbetoning kan werken boven ons denken.

Met zulke gedachten moet hij zoeken nu eens het een woord der Schrift omtrent het bloed, dan het andere in zijn gemoed op te nemen en te bepeinzen, opdat de Heilige Geest iets van derzelve levenskracht in zijn ziel kan neerleggen. Het is alleen bij zulk een gebruik van het Woord, onder de inwachting van des Geestes lering, dat het geloof kan opgroeien om alles te zien en te ontvangen wat het bloed brengen kan.

En hierbij zal men vooral ondervinden hoe groot de behoefte is aan tijd. Men zal tijd moeten vinden in de eenzaamheid om het Woord te bepeinzen en in het hart te laten inzinken. Iets te lezen, een nieuw gedachte te vatten, en dan heen te gaan in de hoop dat er wel een zegen op volgen zal, baat weinig. De ziel moet, in de stilte met God, het Woord tijd geven om in het hart zich vast te zetten, anders wordt het door het gedruis der wereld weer verdrongen. De gedachte blijft, maar de kracht is er niet. En er moet niet alleen tijd wezen bij iedere enkele gelegenheid, maar ook tijd in de volharding. Dag na dag, misschien week na week, moet ik mij aan het woord, of aan die waarheid, die ik mij eigen wil maken, telkens weer onderwerpen en overgeven. Zó alleen wordt

zij werkelijk eigendom van mijn ziel, krijgt zij huisvesting, wordt zij een deel van mijn Geestelijk bestaan. Zo komt het geloof door het Woord Gods.

2. Tegenover het Woord: is nu de eigenlijke werkzaamheid des geloofs de toe-eigening of liever de overgave om toegeëgend te worden.

Het geloof is eerst het oor, dat het Woord hoort en opvangt. Het zoekt met een geopend gemoed te luisteren en te verstaan wat God zegt. Dan is het geloof het oog, dat zich als levend voorwerp in zijn werkelijk bestaan zoekt voor te stellen, wat anders maar als gedachte zou blijven. Het geloof ziet dus het onzienlijke, het aanmerkt de dingen die niet gezien worden, het is een bewijs der zaken, die men niet ziet. Het gewent zich om alles, waarvan het woord de gedachten geeft als hemelse werkelijkheid te zien, zich met dezelve te omringen, en in dezelve midden te verkeren. Zo zoekt het in de Geest te zien het bloed in de hemel binnengebracht, op de troon besprengd, door de Geest op de zielen besprengd en krachtig in ze werkende.

Maar het geloof is niet alleen oor en oog, om te vernemen, óók hand en mond om aan te nemen. Wat het in het Woord hoort, wat het in de Geest ziet, dat eigent het zich zelf toe. Het geloof geeft zich over aan de indruk van het gehoorde, stelt zich onder de invloed van de onzienlijke voorwerpen, tot dat zij zich in hemelse levenskracht een plaats in het hart verkregen hebben. Het geloof houdt zich verzekerd dat, wanneer Gods Woord iets zegt, Gods kracht ook gereed is om die zaak waarheid te maken. Het weet dat wanneer het getracht heeft te geloven en het nog niet die ondervinding heeft die het wel heeft begeerd, dit slechts is omdat het nog niet sterk genoeg is om innerlijk deelachtig te worden wat het heeft toegeëgend. Het laat zich daardoor geenszins ontmoedigen, maar geeft zich slechts te meer over om te volharden, tot dat de ziel zich gans onverdeeld voor de zegen heeft geopend. Het weet dat alle geloof met overgave moet gepaard gaan, en dat er slechts uitstel is tot dat de overgave volkomen is, dan wordt het geloof zeker bekroond.

De toepassing op al de zegeningen, op de volle zaligheid voor ons “door het geloof in Zijn bloed” te verkrijgen, is niet moeilijk. Van elk verschillend woord dat omtrent het bloed in de Schrift wordt gebruikt, zoals verlost, gereinigd, geheiligd, gekocht, nabijgebracht door het bloed; spreekt het geloof: dit woord heeft een hemelse Goddelijke betekenis, rijker en dieper dan ik vermag te verstaan. Maar de zaak zelf waarvan gesproken wordt, zoals God die verstaat, de zegen in zijn hemelse kracht, is het mijne. God zelf wil met Zijn Goddelijke kracht deze zaak in mij volle waarheid maken. Ik durf er vast op rekenen: deze zegen, die alle menselijke gedachten te boven gaat, is de mijne. Ik moet Hem slechts tijd geven. Ik moet slechts naar de Geest leven, mij door de Geest laten leiden, mij onverdeeld geven, opdat God van mij bezit kan nemen. Hij zelf zal deze zegen in zijn volle kracht in mij tot stand brengen.

3. Het is in de gemeenschap met de Heere Jezus zelve dat het geloof beoefend en versterkt kan worden,

Het is iets dat te weinig verstaan wordt, dat God ons de zaligheid niet anders geeft dan in, niet enkel door, maar in de Zaligmaker. De levende Jezus is de zaligheid. Hij die Zijn bloed gegeven heeft en het nog toepast. Hij Zelf is het in Wie wij elke dag ons leven en onze zaligheid hebben moeten. En zo is het alleen in de levende en directe gemeenschapsoefening met Hem dat ons geloof waarlijk kan wassen en overwinnen. Menige Christen doet veel moeite om door de ernstige omgang met het Woord tot het volle geloofsleven te komen, of door de inspanning van alle krachten om te geloven, en ziet zijn moeite met weinig vrucht bekroond. De oorzaak is dikwijls omdat hij, bij zijn gebruik van het Woord, en bij zijn pogen om te geloven, zich niet in de liefde van de

Heiland eerst heeft neergezet. Het geloof in God is een Geestelijke levensdaad; het is Christus die ons Leven is, Die ook dit in ons werkt. Hij doet dit echter niet als een afzonderlijk werk of gave. In de gemeenschap met Hem komt het als vanzelf. Hij is de Aanvanger en Voleinder des geloofs; die met Hem omgaat leert het van Hem, zonder dat hij zelf weet hoe. In het aangezicht van Jezus vindt men altijd het licht dat leidt tot volle geloofsverzekering; naar dat aangezicht op te zien, zich aan Zijn voeten stil te zetten dat Zijn lieflijk licht de ziel kan beschijnen, is de zekere weg tot een groot geloof. Die verlangt met een vol geloof de volle kracht van het bloed te kennen heeft dit slechts in beoefening te brengen. De uitstorting van Zijn bloed was het bewijs van zijn onbegrijpelijke liefde tot ons. "Hij gaf zich zelf voor ons opdat Hij voor ons zich zelf zou reinigen." Het bloed is de kracht om ons voor zichzelf in bezit te krijgen, en te heiligen. Het geloof in het bloed moet slechts ruimer, helder, sterker worden, en het bloed zal krachtiger werken. Die verlangt naar zulk ruimer geloof zal dit alleen, maar zeker vinden in de gemeenschap met Jezus. De toepassing van het bloed is Zijn werk. De vermeerdering van het geloof is ook Zijn werk. Laat er slechts zijn de onverdeelde overgave aan de Heere Jezus, de opoffering van het eigen ik om met Hem te verkeren, in de omgang met Hem zal het ongelooft wijken.

Maar dan is de onverdeelde overgave aan Hem onmisbaar. Het ware geloof sluit altijd de gehele overgave in zich. Van ganser harte geloven is van ganser harte overgegeven aan die Jezus in Wie Zelf het leven en de zaligheid zijn. De wil en de wet van de Heere Jezus, is onafscheidelijk van Zijn Persoon en van Zijn liefde. Men kan Hem niet kennen of hebben zonder Zijn wil te kennen en aan te nemen; van de overgave des geloofs is gehoorzaamheid het enig zeker kenteken. Een geloof dat geen gehoorzaamheid heeft is een verbeelding of aandoening, geen werkelijke overgave. Maar het geloof waarin deze werkelijke overgave niet ontbreekt, dringt werkelijk in tot het altijd dieper inzicht van wat het bloed betekent, en de ondervinding van wat het vermag. Van zulk een geloof wordt het bloed de levenskracht, waardoor het wordt opgewekt tot altijd heerlijker ondervindingen van zijn zalige genoegzaamheid.

II. Het bloed waarmede het geloof zich werkzaam betoont, om zijn zegen te kunnen genieten.

Dit is het tweede dat onze aandacht vraagt. En hier willen wij niet herhalen wat reeds vroeger gezegd is omtrent de afzonderlijke werkingen van het bloed, maar wijzen op enige hoofdkenmerken van de wijze waarop het bloed zijn werk doet. Het geloof moet zich vooral opheffen om het alles vermogende, het altijddurende, het alles omvattende van de gezegende werkingen van het bloed te erkennen en toe te eigenen.

1. *Het allesvermogende, de Goddelijke krachtdadigheid waarmede het bloed werkt, is het eerste.*

Wij hebben meermalen gesproken van de wonderlijke kracht die het bloed van Jezus dadelijk bij zijn eerste uitstorting heeft geoefend. Door het bloed was het dat Jezus in Zijn heilige triomftocht de poorten van dood en hel openbrak, en de gevangenen met Zich uitvoerde, om daarna als overwinnaar de poorten des hemels voor dat bloed te zien openen en van het Heiligdom Gods in onze naam bezit te nemen. Met dezelfde wonderkracht die het bloed toen betoond heeft tot verzoening der zonde, tot wegneming van de vloek, tot opening van het Heiligdom, tot herstelling van de gemeenschap met God, werkt het heden nog. In dezelfde kracht die toen gezien werd in het groot, tegenover de zonde en haar macht, tegenover God en zijn wet, tegenover hel en hemel in dezelfde kracht werkt het Goddelijk bloed nu nog bij zijn besprenging van de enkele ziel. Dat de Goddelijke krachtdadigheid te weinig wordt ondervonden, dat helaas, moet een ieder erkennen. Maar dit is vanwege ons ongelooft. Ware het niet

vanwege dit ongelooft, hoe zou de enkele gedachte van MET HET BLOED VAN GODS EIGEN ZOON te zijn vrijgekocht en gewassen de ziel van vreugde en liefde doen opspringen! Hoe moest niet elke geloofstoe-eigening van het bloed de ziel doorstromen van de gunst en de nabijheid Gods, van de heerlijke bevrijding van de vloek en de macht der zonde. Maar zie, wij kunnen van het bloed horen en denken, spreken en zingen, en het oefent bijna geen invloed op ons. De gedachte dat het bloed altijd in zulke wonderbare Godskracht werkt schijnt ons bijna iets vreemds. Het kan geen krachten doen vanwege ons ongelooft.

Ons geloof moet zich weer opheffen om de alles vermogende kracht van het bloed te verwachten. Al komt er niet in eens een verandering in ons gevoel, of enige gewaarwording van nieuwe zegen, laat ons beginnen in alle stilte het hart te vestigen op de waarheid Gods: waar het bloed door de Geest komt werken, daar werkt het met een Goddelijke kracht, of het tot verzoening zij, of tot vereniging, of tot heiliging. Laat ons geloven en nog eens geloven en altijd weer geloven aan de oneindige kracht van het bloed: dat geloof zal niet te vergeefs wezen. Al is het niet op zulke tijd of wijze als wij gedacht hadden, dat geloof zal ons voeren tot nieuw en diepere ondervinding van de zaligheid door het geloof in Zijn bloed. Laat ons van ganser harte slechts zoeken de waarheid vast te houden: al wat het bloed doet, doet het met Goddelijke kracht.

2. En naast het alles vermogende moet ons geloof zich vooral verzekeren van het altijddurende van de werkingen des bloeds.

Wij hebben vroeger gezien waarin dit geloof zijn grond heeft. Door de Eeuwige Geest werd het bloed eenmaal opgeofferd, door de Eeuwige Hogepriester wordt het bediend in de kracht van een onvergankelijk leven. De kracht van het bloed is een eeuwige altijd werkzame. Er is geen enkel ogenblik waarin het bloed niet zijn volle werking heeft. In het Hemels Heiligdom waar het bloed voor de troon is, vindt alles plaats in de kracht der eeuwigheid, zonder afbreken of vermindering. Wat in het Hemels Heiligdom gebeurt, vindt plaats ten onze beste, en wordt van daar naar ons overgebracht door de Heilige Geest. Hij is zelf de Eeuwige Geest, en is gegeven om aan ons mee te delen al wat in het Heiligdom door onze Heere Jezus voor ons is en nog wordt gedaan. En Hij is in staat om ons de zeer krachtadige en zalige mededeling te doen van de altijd voortdurende, voor geen ogenblik ophoudende, werking des bloeds. Hetzij wij verlangen altijd te staan in het volle genot van de nabijheid en gemeenschap van God die wij als priesters dienen. Hetzij wij onafgebroken de reiniging der zielen van de besmetting der zonde door het bloed willen ondervinden; hetzij wij de vrede of de vreugde of de kracht van het kruis van Jezus in de gemeenschap aan Zijn bloed kennen willen; de eeuwige onvergankelijke werkingen, nimmer voor een enkel ogenblik ophoudende, die het in de hemel heeft, kan het ook in ons hart hebben.

De zegen van het volle inzicht in deze waarheid is zeer groot. De grootste klacht omtrent het geestelijk leven bij gelovigen is deszelfs onbestendigheid: zij zouden zeer verlangen dat de heerlijke ondervindingen van enkele uren de doorgaande levensstemming zijn. Het is de wil van God dat dit zo zou wezen. Als u slechts uw hart geheel opheft boven hetgeen u hiertoe hebt ondervonden, en u bezig houdt met het geopend Heiligdom, en het hemels leven, en de eeuwige verlossing en het onvergankelijk Priesterschap van uw Heere Jezus, dan zult u zien dat de Goddelijke voorzieningen voor uw onafgebroken genot van Zijn gemeenschap volkomen zijn. En wanneer u dan in de morgen, eer u naar het werk en de afleiding van de dag uitgaat, u toevertrouwt aan Hem die altijd DEZELFDE blijft, om de altijd levende werkingen van Zijn bloed en Zijn verlossing in u te openbaren, dan zal dit geschieden. In de ure

van bezigheid, wanneer u niet anders kunt dan aan de bezigheid denken, zal de gezegende vrucht van de bloedbesprenging, de nabijheid Gods, de reiniging, de overwinning der zonde, u worden toegeëigend. Onze geloofswerkzaamheid moet een gedurige wezen. Maar niet in die zin alsof wij angstig zorgen moeten om elk ogenblik daaraan te denken. Nee, dit niet; maar zo, dat wij op de bodem van onze ziel het stil en vast vertrouwen koesteren dat de Eeuwige verlossing in haar hemelse werking van ons bezit heeft genomen en ons vasthoudt, zo wij haar daarvoor vertrouwen willen. Gode zij dank, wij behoeven niet te vrezen, elk ogenblik, zonder afbreken, kunnen wij hier beneden leven in de zegen die het bloed ons brengt, omdat de werkingen des bloeds altoosdurend zijn.

3. En niet minder mag ons geloof zich verheugen in het alles omvattende, het alles doordringende van die werking.

Toen de Priesters tot hun dienst werden afgezonderd werd het bloed besprengd op het oor, de hand, en de voet. Van de gehelen mens werd bezit genomen voor God; alle zijn krachten werden geheiligd. Het oor om naar God en voor God te horen; de hand om door God en voor God te werken, te ontvangen en te geven; de voet om met God te wandelen, in Gods dienst in- en uit te gaan. Niet minder wil bij de Christen het dierbaar bloed van Christus over elk vermogen van de mens heersen om het voor de dienst des Heeren te heiligen.

De Christen heeft dikwijls te klagen over een verdeeld leven: er zijn enkele stukken van zijn verkeer of zijn werk die hem zulk een hindernis zijn in zijn omgang met God. De enige weg om dit recht te krijgen is het geloof: het bloed bedekt alles. "Alle dingen worden door bloed gereinigd naar de wet." De gehele persoon met al zijn omstandigheden en aangelegenheden wordt in het Heiligdom opgenomen.

Het spreekt vanzelf dat tot zulk een ondervinding er nodig is een zeer onverdeelde overgave aan de Heere. De priester die zo aan oor en hand en voet besprengd werd, om al het werk van deze zijn leden geheiligd te hebben, moest zich geheel voor de dienst van God afgezonderd weten. De gelovige heeft zich evenzeer te geven om geheel voor Jezus te wezen en te leven. In elke betrekking van het leven, zijn huisgezin en zijn bezigheid, zijn maatschappelijke of zijn politieke aangelegenheden, zal hij zich moeten geven om door de Geest geleid, naar de wet en tot ere van God te leven. Dan zal het bloed in zijn verzoenende, en reinigende, en heiligende kracht over alles komen: de vrede Gods en zijn nabijheid, met de kracht van het hemels leven, zal zich in alles, alles openbaren. In alles zal hij ondervinden de volkomenheid van zijn bevrijding van de heerschappij van de zonde, van zijn toegang tot een wandel in het licht en de liefde van de Heilige God. Maar telkens op deze voorwaarde: alles moet in het Heiligdom gebracht en verricht worden; het gehele leven moet daar doorgebracht worden; want daar heeft het bloed zijn plaats en zijn kracht. En ook dit wederom door het geloof; het geloof, dat zich verdiept in de beschouwing van wat het bloed in het Heiligdom gewrocht heeft en nog vermag, en dan het er voor houdt, op grond van het woord, dat al die kracht met het eigen leven onafgebroken in aanraking kan worden gebracht.

En dan, naarmate de gelovige in zijn eigene ondervinding het te zien krijgt hoever de alles omvattende werking des bloeds zich uitstrekt, zal zijn hart ook opengaan voor de wijde uitgestrektheid van de kracht des bloeds in de wereld rondom hem. "Het is des Vaders welbehagen dat Hij, door Hem vrede gemaakt hebbende door het bloed Zijns kruises, door Hem alle dingen verzoenen zou tot Zichzelven, hetzij de dingen die op de aarde, hetzij de dingen die in de hemel zijn." De kracht des bloeds geldt voor elk schepsel, ook voor hem "die het bloed des testaments, waarmede hij geheiligd was

onrein heeft geacht,” of hen “die de Heere, die hen gekocht heeft, verloochenen.” De ondervinding van wat het bloed voor hem vermog, zal hem leren elke medemens in dat licht aan te zien als in Gods barmhartigheid verkerende onder de verzoening, en geroepen tot de zaligheid, door dat dierbaar bloed. Het zal hem vervullen met de onweerstaanbare drang om zijn leven, door het bloed gekocht en Gode gewijd, nu geheel te geven om van dat bloed te getuigen, en in woord, in gaven en gebed medewerken dat het bloed de heerschappij hebbe die het toekomt. “Niet vergankelijke dingen als zilver of goud, maar het dierbaar bloed van Christus”, zal hem worden tot het een alles omvattende waarvoor hij leeft en sterft.

Een Christin,² die getuigd heeft dat het inzicht in wat het bloed vermog om altijd te reinigen, het begin van een nieuw tijdperk in haar Geestelijk leven is geworden, schreef enige tijd later: “Ik zie hoe langer hoe meer dat alleen de Heilige Geest in mij blijvende deze verborgene kracht des bloeds kan ontdekken en te ondervinden geven.” Moge ons leven zo onder de leiding des Heilige Geestes zijn, dat Hij ook ons steeds in de hemelse vreugde en zegen kan bewaren, die in het bloed ons is aangebracht. Amen.

² F. R. Havergal.

16. HET BLOED DES LAMS

Deze zijn het die uit de grote verdrukking komen; en zij hebben hun lange klederen gewassen, en hebben hun lange klederen wit gemaakt in het bloed des Lams.
Openbaring 7: 14.

Wij hebben reeds meermalen in onze overdenkingen omtrent het dierbaar bloed van Christus de vraag overwogen, wat het eigenlijk is dat aan dat bloed zijn waarde geeft? Uit meer dan een oogpunt heeft de Schrift ons op die vraag antwoord gegeven. Zijn eeuwige Godheid, Zijn waarachtige mensheid, Zijn oneindige liefde, Zijn volmaakte gehoorzaamheid; in dit alles vonden wij de reden waarom dat bloed bij God en mens zulke onmetelijke kracht heeft.

Het woord van onzen tekst roept ons om de zaak heden nog van een andere zijde te beschouwen.

De nieuw naam, waarmede het bloed hier genoemd wordt: *het bloed des Lams*, nodigt ons om te onderzoeken wat het eigenaardige is dat ons in deze uitdrukking wordt geleerd, en welke die bijzondere eigenschappen zijn van het bloed en zijn werking, die ons daarvan worden ontdekt, dan het bloed juist is, en niet anders wezen kon, dan het bloed des Lams.

Wanneer onze Heere Jezus genoemd wordt *Het Lam Gods*, dan zijn er hoofdzakelijk twee gedachten die zich met die Naam verbinden. De ene is, dat Hij het Lam Gods is, omdat Hij geslacht wordt als een offer voor de zonde. De andere is, omdat Hij gelijk een Lam zachtmoedig en geduldig is. Bij het eerste denkt men aan het werk dat Hij als Lam moest doen; bij het tweede, aan de zachtmoedigheid die Hem als Lam kenmerkte. De eerste dezer beschouwingen is de meer gewone, en wij hebben meermalen gelegenheid gehad, ook nog in het spreken over het Pascha, om de waarde van het bloed uit dat oogpunt op te helderen.

De tweede wordt te veel uit het oog verloren. Laten wij voor ditmaal onze aandacht daarbij bepalen, opdat de rijke zegen, die daarin voor ons opgesloten ligt, ons deel moge zijn. Uit dat oogpunt van de gezindheid, die Hem als het Lam bezielde, zal het ons blijken dat juist dit het bloed zo dierbaar maakt, omdat het het bloed is van het zachtmoedig Lam Gods. Wij willen met elkander overwegen wat het zegt dat zij het bloed in de hemel prijzen als *het bloed des Lams*.

- I. Dit geeft het bloed zijn waarde.
- II. Dit ontdekt ons de aard der verlossing.
- III. Dit waarborgt ons een volkomen zaligheid.

I. Het bloed des Lams, dit is het waarin het zijn waarde heeft.

Toen de Heere Jezus op aarde was, sprak Hij: *Komt herwaarts tot mij, en leert van Mij dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart, en gij zult raste vinden voor uw zielen.* Hij sprak niet van de zachtmoedigheid als één van een aantal andere deugden, die bij Hem te leren zouden wezen; maar als van het éne, dat zijn voornaamste kenmerk was; het ene nodige dat zij leren moesten om rust voor hun zielen te vinden. Die moeite doet om dit recht te verstaan, hem zal een inzicht geopend worden in het eigenlijke wezen van het werk, waardoor onze verlossing werd tot stand gebracht.

De Heere was ons van de zonde komen vrijmaken. En waarin bestond die zonde eigenlijk? In de zelfverheffing of de hoogmoed. Dit was de zonde geweest van de

engelen die vielen. Zij waren geschapen om in God alleen hun leven te vinden. Zij begonnen op zichzelf en de wonderlijke gaven die God hen geschonken had met zelfbehagen te zien. Zij begonnen hun afhankelijkheid van God en de onderwerping aan Hem als een vernedering, een vermindering van hun vrijheid en zaligheid te rekenen, zij verhieven zich tegen God om hun eigene eer in plaats van Gods eer te zoeken. En op dat ogenblik vielen zij in de afgrond des verderfs. De hoogmoed, de zelfzucht, veranderde hen ineens van engelen in duivelen, wierp hen vanuit de hemel in de hel. Veranderde het licht en de zaligheid van de hemel in de duisternis en de vlammen van de hel.

Toen God een nieuwe wereld met de mens daarop had geschapen, tot herstel van de verwoesting door de val der engelen gewrocht, kwam de satan om de mens te verleiden om met hem samen tegen God op te staan. De verzoeking, waarmee de slang kwam naar de vrouw, was enkel om de mens van de onderwerping van God af te brengen. Met de woorden die hij haar fluisterde ademde hij het dodelijk gift van de hoogmoed in haar ziel. En van dat de mens naar hem hoorde, is ook bij hem de zelfverheffing de wortel van alle zonde en ellende geworden. Eigenliefde, eigenwil en eigenzin, maken zijn leven uit. Het eigen-ik en de afgod die hij dient. Eigen-ik is het duizendkoppig monster dat als zelfzucht, zelfbehagen, zelfvertrouwen, zelfverdediging, zelfverheerlijking de vruchtbare moeder is van al de zonde en ellende die er in de wereld te vinden is. In al wat zelf, eigen-ik, hoogmoed is, werkt de macht van de satan, brandt het verborgen vuur der hel, en wordt de ziel verteerd van een dorst die nooit gelest kan worden.

Als de Heere Jezus ons waarlijk verlossen zou, was slechts dit ene nodig. Hij moest ons van onszelf verlossen. Hij moest ons brengen om het eigen-ik, het zelfleven af te sterven, en weer voor God te leven." Opdat die leeft, niet meer zichzelf leve." "Niemand van onze leeft zichzelf;" dit is de enige weg, waarin een mens waarlijk kan zalig worden. En daar is weer geen ander middel om dezen weg voor ons te openen, dan dat de Heere Jezus zelf in Zijn eigen Persoon, ons het pad zou banen en een leven tot stand brengen, om aan ons mee te delen, waarvan zelfverloochening en zelfvernedering het hoofdkenmerk en de innerlijke zaligheid zou wezen. En dat wel, omdat in dat leven God weer zijn plaats kon innemen, om alleen alles in alles te wezen. Hiertoe nu was het dat de Heere Jezus als het Lam Gods in de wereld moest komen.

De zachtmoedigheid en nederigheid van hart waarin de ware onderwerping aan God betoond wordt, moest Hij op de aarde herstellen. Zij was op de aarde niet meer te vinden. Hij brengt haar uit de hemel. In de hemel vernederde Hij zich als Zoon voor de Vader, om zich als Knecht in de wereld te laten zenden. Hij heeft zich vernietigd om mens te worden. Hij heeft als mens zich vernederd tot de dood des kruises. Als het Lam Gods heeft Hij met een hemelse, alle gedachten te bovengaande zachtmoedigheid, zichzelf verloochend om een dienstknecht van God en mens te zijn, om God en mens te behagen. Het was deze gezindheid die Hem bezielde en het eigenlijk wezen uitmaakte van zijn lijden, en Hem tot volkomen overwinnaar der zonde maakte. Het was als het Lam Gods dat Hij de zonde der wereld heeft weggenomen.

En dit is het wat Zijn bloed zulke waarde geeft. Hij heeft de zonde in haar hartader aangetast, en in zijn eigen persoon overwonnen. Hij heeft zich onder Gods wil gebogen, en zich voor Gods ere opgeofferd, onder de zwaarste verzoeken, zijn ganse leven door, met een nederigheid en geduld en zachtmoedigheid die de vreugde was van Zijn Vader én al de heilige engelen. Hij heeft dit gedaan als Lam Gods. En Hij heeft op alles de kroon gezet toen Hij, als Lam Gods, Zijn bloed heeft gestort tot verzoening der zonden en reiniging van onze zielen. Daarom is het dat zij in de hemel

Zijn bloed roemen als het bloed des Lams. Daarom is het dat de Vader Hem geplaatst heeft in het midden der kroon, als het Lam dat geslacht is. Daarom is het dat de gelovigen in tedere bewondering en liefde ter ere van het bloed des Lams, zijn zachtmoedigheid en zijn nederigheid roemen als hun hoogste vreugde en hun enig verlangen. Als het bloed des Lams heeft het waarde en kracht tot een volkomen verlossing.

II. Het bloed des Lams, dat leert ons waarin onze verlossing bestaat.

Het bloed heeft zijn waarde in de gezindheid van Jezus, waarvan het hét bewijs is. Het heeft evenzeer zijn kracht in de gezindheid die er door gewerkt wordt. De Heere Jezus is gekomen om in Zijn Persoon te doen wat wij niet konden doen en dan uit de schat van wat Hij tot stand gebracht had, aan ons mee te delen wat wij niet hadden. Zijn vernedering was de hemelse gave die Hij uit de Hemel bracht. Zijn nederigheid is wat Hij in ons geven wil. En gelijk het bloed de openbaring en de vrucht van de Goddelijke zachtmoedigheid in Hem was, zo is zij ook wederom in ons de openbaring en de vrucht van onze aanraking met het bloed. Of wat is ons gemeenschap aan Zijn bloed, dan een gemeenschap aan Zijn sterven? En Zijn sterven was niet anders dan het toppunt van Zijn vernedering en Zijn zelfopoffering. Het bewijs dat er geen weg is tot het volle leven Gods, tot het opstandingsleven dan door de dood. En zo roept Zijn bloed, als een gemeenschap aan zijn dood, als de mededeling van de innerlijke kracht van zijn dood, ons om ons over te geven in de dood uit Zijn vernedering en zelfopoffering, als de enige weg tot het leven Gods. Een Christen die denkt dat hij het bloed vertrouwt geeft vaak toe aan hoogmoed en eigenwil en zelfverheffing. Als hij eerst waarlijk weet dat het het bloed des Lams is, dat elk ogenblik met Zijn levenskracht in hem werkte, dán ziet hij daarin zowel de volstreekte roeping als de genoegzame kracht om in de zachtmoedigheid van het Lam Gods zijn geloof in Zijn bloed te bewijzen.

Dit is een zaak waarop de aandacht van Christenen veel meer moest gevestigd worden dan het geval is. Wij moeten weten dat er geen weg is om in de hemel te komen dan door de vernedering, door aan onze hoogmoed geheel te sterven, en in de nederigheid van Jezus geheel te leven. De hoogmoed is uit de hel; hij is het gift van de Satan in ons bloed; de hoogmoed moet sterven, of niets van de hemel kan in u leven. Onder de banier dezer waarheid moet ge u overgeven aan de Geest van het zachtmoedig en nederig Lam, aan het Lam Gods, de overwinnaar van alle hoogmoed.

Elke geloofsoefening in het bloed des Lams, elke dankzegging voor de liefde en de zaligheid daarin u overgebracht, moet u krachtig aansporen om boven alles te begeren om de ootmoed van het Lam Gods te kennen en te bewijzen. Al uw aanbidding van God uit het hart met het bloed gereinigt en doortrokken, moet u sterken in de zalige verzekering dat waar het bloed des Lams komt, daar komt Hijzelf met Zijn zachtmoedigheid om het hart tot Gods tempel te heiligen.

Wij moeten niet alleen erkennen dat deze zachtmoedige Geest, die voor God van groten prijs is, onze begeerte en streven moet wezen, wij moeten geloven dat die werkelijk ons deel kan wezen. Jezus Christus is de tweede Adam, die werkelijk teruggeeft wat de eerste Adam verloren heeft. Onze hoogmoed en zelfzucht, alles wat zelf doet en voortbrengt, al de ellende, die voortkomt uit onze eigenzin en eigenliefde, is niets dan de voortzetting van de eerste af kering van God, toen Adam in de macht van satan viel. Er is geen gedachte aan enige verlossing of toenadering tot God zonder een algehele terugkeer tot een leven van volstreekte afhankelijkheid, vernedering en onderwerping aan God. De enige weg tot verlossing uit de toestand van hoogmoed is de dood; het sterven aan dat zelfleven; het geven van dat zelfleven in de dood om

plaats te maken voor een nieuw leven. En daar is niets in het ganse heelal dat ons tot dat sterven kan in staat stellen, en dit nieuw leven in ons werken, dan zulk een hemelse nederigheid als die het Lam Gods uit de hemel bracht, en door Zijn dood voor ons heeft toegankelijk gemaakt. Gelijk Hij gestorven is, is Hij ook opgewekt; als het Lam Gods is Hij de tweede Adam, ons hoofd, en leeft Hij om Zijn Geest in ons te geven.

Ja door Zijn Geest zal het Lam Gods deze zachtmoedigheid gewis geven en werken in elkeen die zijn leven geheel aan de kracht van het bloed overgeeft. Wij hebben vroeger gezien dat de uitstorting van het bloed wordt gevolgd door die van de Geest; dat de Geest en het bloed samen getuigen: waar het bloed komt daar komt de Geest ook. Johannes zag het Lam in het midden van de troon, staande als geslacht, *hebbende zeven ogen, welke zijn de zeven Geesten Gods, die uitgezonden zijn in alle landen*. De Geest werkt als de Geest van het Lam. En Hij werkt met een verborgen maar Goddelijke kracht om wat de Goddelijke heerlijkheid van het Lam is, Zijn zachtmoedigheid in het hart van de zijn in te ademen.

Wilt u weten hoe u deze werking van het bloed en de Geest zult ondervinden? Klaagt u dat u er zo weinig van kent? Vreest u dat het in u toch niet tot stand zal komen?

Hoort welke de weg is. De Geest is in u als een zaad Gods. Dat zaad schijnt gering en dood. Zijn levenskracht is verborgen en werkt niet. Begin u dit zaad van de Goddelijke natuur in u te waarderen. Zet u stil om te geloven dat de Geest in u is. Geloof dat de zachtmoedigheid van het Lam ook als een zaad in u is, een verborgen kracht des Geestes. Begin in dat geloof tot God te bidden om u door de Geest met kracht inwendig te versterken. Neem een of ander uur van de dag, - zeg negen uur, - waarop u, al is het maar voor enige ogenblikken een gebed opzendt om uw erfdeel te mogen ontvangen, de zachtmoedigheid en nederigheid van het Lam. Kweek aan de gezindheid van alles welkom te heten dat u tot de vernedering roept en helpt. En u kunt er op rekenen dat het tot hiertoe verborgen zaad, de Geest van Jezus, in u zal opengaan en opspringen, en dat het uw ondervinding zal wezen dat het bloed des Lams u in aanraking heeft gebracht met een nederigheid die machtig en zalig is boven alle gedachte.

III. Het bloed des Lams: de waarborg van de volkomen zaligheid.

Wij zouden gemeend hebben dat de benaming *het Lam* enkel gebruikt zou worden van onze Heere in Zijn vernedering op aarde. In de Schrift wordt die het meest gebedigd met het oog op Zijn heerlijkheid in de hemel. Johannes zag Hem staande als geslacht in het midden van de troon. De vier dieren en de vierentwintig ouderlingen, en de heirscharen des hemels prijzen Hem allen als het Lam, dat ons Gode gekocht heeft met Zijn bloed: “De zaligheid zij onzen God en het Lam.” Het is het Lam dat het oordeel voltrekt, dat de Satan en zijn machten overwint. Het is het Lam dat de tempel is, en de kaars van het Nieuw Jeruzalem. Het is van onder de troon Gods en des Lams dat de rivier van het water des levens uitstroomt. In de hemel en de eeuwigheid is het Lam alles. Hij is de heerlijkheid en de vreugde daar. De eeuwigheid weergalmt van het lied. “Het Lam dat geslacht is, is waardig te ontvangen de kracht, en rijkdom, en wijsheid, en sterkte, en eer, en heerlijkheid en dankzegging.”

En waarom dat alles? “Gij zijt waardig, want u zijt geslacht, en Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed.” Het is het bloed des Lams dat Hem die heerlijkheid heeft gegeven. Door Zijn eigen bloed is Hij ingegaan in het heiligdom, en gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hemelen. Het bloed heeft het gedaan. Omdat Hij zich vernederd heeft tot in de dood, daarom heeft God Hem uitermate verhoogd. Als het Lam Gods zachtmoedig en nederig van hart, heeft Hij God de ere gegeven, tot in het

uitgieten van Zijn leven. Daarom is Hij het waardig geacht dat het hemellied Hem eeuwig eren zou.” De zaligheid zij onzen God Die op de troon zit, en het Lam.” Het bloed heeft het gedaan.

Het bloed zal het voor ons ook doen. Geen ziel aan wie dat dierbaar bloed des Lams besprengd is, of zij zal daar moeten komen waar het Lam is, en waar Zijn bloed is, daar waar allen, die met het bloed gekocht en gewassen zijn het Lam voor eeuwig moeten eren en prijzen. Geen ziel aan wie dat dierbaar bloed besprengd is, of zij zal daar komen waar het Lam haar een Leidsman zal zijn tot levende fontein der wateren en de zaligheid die Hij in haar begonnen heeft zal voltooiën als zij aan de bruiloft des Lams deel krijgt, en eeuwig God aanbidt waar het Lam de tempel en de kaars is. Ja, gewis, het bloed des Lams is de enige maar de zekere waarborg van een volkomen zaligheid.

En dat niet alleen in de eeuwigheid, maar reeds hier in dit leven. Hoe meer wij ons in de heerlijkheid der eeuwigheid verdiepen, en met verbazing luisteren naar de aanbidding des Lams, en de onuitsprekelijke zaligheid beschouwen die Hij geeft, des te vaster zal ons geloof worden, dat het bloed dat daar zulke onbegrijpelijke dingen zal doen, ook hier met een hemelse, een alle gedachten te boven gaande kracht in ons kan werken. Ja, het bloed des Lams, dat in staat geweest is de zonde te niet te doen en de hemel voor zondaars te openen, en hun zaligheid tot zulk een toppunt te voeren, dat bloed is toch ook bij machte om ons harte te reinigen, te doortrekken, te vervullen met al de kracht en de vreugde die het Lam op de troon ons reeds hier wil schenken. Dat bloed is machtig ons van de hoogmoed te reinigen, ons te heiligen met de heiligheid des Lams, Zijn hemelse zachtmoedigheid en nederigheid. In Hem zien wij de Nederigheid door God gekroond, de alles overwinnende Zachtmoedigheid tot de troon verhoogd. Hij is machtig dit in onze harten te openbaren.

Het bloed des Lams de waarborg van de volkomen zaligheid ... o, dat wij in diepe verbazing en aanbidding ons hart van deze waarheid laten vervullen. Ons geloof moet tijd nemen om zich te spijsigen met de werkelijkheid van wat ons geopenbaard is, de werkelijkheid van wat heden in de hemel plaats vindt en tot in eeuwigheid zal bestaan, de werkelijkheid van de krachtvolle werkingen die er van het bloed ook hier op aarde elk ogenblik uitgaan. In dat geloof moeten wij ons voorstellen aan Hem, die zelf ons gewassen heeft met Zijn bloed en ons maakt tot koningen en priesters. Hij zelf zal de krachtvolle toepassing van het bloed in ons levend houden. Gelijk een kleed dat geveerd moet worden, ingedompeld wordt in de vloeistof vanwaar het zijn kleur moet hebben, en er van doortrokken wordt, zo wordt de ziel die zich in het bloed des Lams gedurig laat baden en wassen, van de gezindheden waarvan dat bloed gedragen en vervuld werd, geheel doordrongen. De Zachtmoedigheid en Nederigheid des Lams zal haar sieraad wezen. Hij zelf zal het tot stand brengen. Hij zelf zal ons door het bloed als priesters de levende toegang tot God, het altijddurend verkeer met God doen ondervinden. Hij zelf zal ons als koningen de heerschappij en de overwinning geven door het bloed des Lams. Ja, Hij zelf zal Zijn bloed in ons doen zijn de waarborg van de volkomen zaligheid. Dat wij slechts het bloed des Lams zijn eer geven. Dat elke dag ons hart zinge: “In Jezus bloed is kracht.” Dat elke dag ons vertrouwen zij: “Het bloed dat in de hemel werkt, werkt in mijn hart. Het bloed dat in de hemel wonderen doet, doet wonderen ook in mijn hart. Het bloed des Lams is mijn leven, mijn lied, mijn vreugde, mijn kracht, mijn volkomen zaligheid. Want dat bloed is uit zijn hemelse zachtmoedigheid en nederigheid voortgekomen; en dat bloed geeft in mij ook de hemelse zachtmoedigheid en nederigheid waardoor ik de hemel inkom.”

Het bloed des Lams! Wij hebben het leren verstaan, het is omdat het het bloed des Lams is, dat het zulke Goddelijke waarde en kracht heeft. Het is het Lam in Zijn

zachtmoedigheid en nederigheid, die verlost heeft. Het is de Zachtmoedigheid en Nederigheid die de kracht, de aard, het innerlijk wezen der verlossing uitmaakt. Het was in de weg der zachtmoedigheid en nederigheid dat Hij Zijn eigen wil en leven heeft opgeofferd, de dood gestorven is, en zo een nieuw leven van God heeft ontvangen.

Leer toch, o Christen, dat hier uw weg, hier de eeuwige zaligheid is. Laat elke aanraking van het bloed zijn een aanraking met het Lam, meer bepaald met Zijn zachtmoedigheid en nederigheid. Laat uw geloof slechts de zoom van Zijn kleed aanraken; er zal kracht van Hem uitgaan. Onszelf te zijn is onze enige zonde en ellende; gehele en gedurige zelfverloochening is onze enige verlossing. De gemeenschap aan de dood van het Lam Gods is onze enige weg tot het leven dat Hij geeft. O, wisten wij slechts welk een zoete, hemelse hartveranderende kracht er is in een nederigheid gelijk aan die van het Lam Gods, die Hem bewoog Zijn bloed te geven, hoe die het gift van de Satan en de hoogmoed uit onze gevallen natuur uitdrijft, hoe die het water des levens geeft om het vuur van onze zelfzucht te blussen, hoe zouden wij liever alles opofferen dan haar niet in volle mate te bezitten. Hoe zouden wij het bloed des Lams roemen als haar openbaring, haar mededeling, haar eeuwige heerlijkheid! Amen.

17. ALS IK HET BLOED ZIE.

Dat bloed zal ulieden tot een teken zijn aan de huizen; wanneer Ik het bloed zie, zal Ik ulieden voorbijgaan. Exod. 12: 13.

De geschiedenis van het Paasfeest is ons allen wel bekend. De Heere wilde Zijn volk uit Egypteland uitleiden. In de nacht van hun vertrek zou Hij zijn gericht over Egypte laten gaan. De Heere beschouwde Israël als zijn eerstgeborene zoon onder de volkeren. Egypte had zich aan dezen eerstgeborene bezondigd; aan zijn eerstgeborene kinderen zou Egypte gestraft worden. In elk huis zouden alle eerstgeborenen gedood worden door de verderfengel, die te middernacht door Egypte zou gaan.

De Egyptenaren en de Israëlieten woonden in vele gevallen naast elkander. Er moest een teken gezet worden aan de deur van elk huis van Israël, opdat de verderfengel niet ook daar binnenkwam ten dode. Dat teken zou wezen het bloed van een lam, door de huisvader geslacht, volgens bevel van God gegeven. „Dat bloed zal ulieden tot een teken zijn,” zo had God gezegd. Het zou den Israëliet een teken en onderpand zijn waardoor hij omtrent de veiligheid van zijn huis geheel gerust kon wezen. Het zou tevens voor God een teken wezen van de gezindheid van de huisvader, van zijn gehoorzaamheid des geloofs, waarop God zijn huis zou sparen: “Als Ik het bloed zie zal Ik ulieden voorbijgaan.”

En wij weten welke de reden was dat het bloed, en niets anders, van God tot teken werd besteld. Al was Israël Gods volk, het was toch ook een zondig volk. Als er van zonde sprake was, als er naar verdienste gehandeld moest worden, dan moest de verderfengel in Israël ook gericht oefenen. Het bloed zou het teken wezen van verzoening. De dood van het lam dat geslacht werd, werd beschouwd als komende in plaats van de dood die de mens door zijn zonde had verdiend. De verlossing van Israël moest niet alleen plaats vinden door macht en geweld, maar naar gerechtigheid en wet. En daarom moest de straf der zonde van elk huis in Israël door het bloed van het Paaslam geweerd worden. En elke huisvader moest door de besprenging met bloed aan de deur van zijn huis het bewijs geven van zijn erkenning van zondigheid en behoefte aan verlossing, van zijn vertrouwen op Gods belofte van redding, van zijn gewillige gehoorzaamheid aan Gods bevel. Dat alles werd in het bloed van het Paaslam treffend voorgesteld. In het Nieuw Testament lezen wij: *Christus ons Paaslam is voor ons geslacht*. De Naam die Hij bij uitnemendheid draagt in de hemel, het Lam Gods, ziet vooral op wat Hij als ons Paaslam tot onze verlossing heeft gedaan. En willen wij op de allereenvoudigste wijze voorstellen hoe Zijn bloed ons de zaligheid aanbrengt, dan zullen wij dit nergens beter leren dan in de spiegel van het Paasfeest in Egypte.

Tot hiertoe, in de verkondiging van de kracht van Jezus' bloed, spraken wij meestal tot gelovigen. Dat wij heden het woord richten tot de eenvoudigsten en onkundigsten, tot degenen die van dit bloed nog niets verstaan, of God het hun mocht geven om de dierbaarheid van het bloed van Christus te leren kennen, uit de heerlijke afbeelding er van die er in het Paasfeest te zien is.

Wij vragen allen om te letten:

- I. Op het gevaar dat het bloed moest afwenden.
- II. Op de redding die er in het bloed bereid werd.
- III. Op de zegeningen die wij er in vinden kunnen.

I. Het gevaar dat door het bloed moest afgewend worden.

Het gevaar was zo ontzettend. De Eeuwige God zou een verderfengel met zijn zwaard

zenden. En zo algemeen. Geen huis zou er gespaard worden; in elk gezin zou de kroon er van geroofd worden: de eerstgeborene zou sterven. En zo zeker: geen macht kon redding brengen. En zo onverwacht. Vreselijk beeld van het gevaar dat ons dreigt, en waarvan er geen redding is dan in het bloed des Lams.

Dat gevaar is zo ontzettend. een schuilplaats, een reddingsmiddel, heeft geen waarde, als men niet gevoeld dat er gevaar is. Het bloed van Jezus, hoe dierbaar het ook zij in de ogen van God en de verlostten, heeft geen waarde voor de man die zijn gevaar niet inziet. De wereld is onder de toorn Gods. Hoe gelukkig men ook leeft, hoe zeer men roemt over de toenemende beschaving en welvaart en vooruitgang, daar hangt over deze wereld een zwarte, donkere wolk, veel vreselijker dan over Egypte. Daar is een dag des oordeels voorhanden, wanneer verbolgenheid en toorn, verdrukking en benauwdheid vergolden zal worden over alle ongehoorzaamheid en zonde. Christus zal verschijnen, met vlammend vuur wraak doende over degenen die God niet kennen en die het Evangelie niet gehoorzaam zijn. Hij zal het vreselijk woord spreken tot allen die Hem niet toebehoren: *Gaat weg, gij vervloekten in het eeuwig vuur, dat de duivel en zijn engelen bereid is.* “Ziet, die dag komt, brandende als een oven, en wie zal de dag van Zijner toekomst verdragen? En wie zal bestaan, als Hij verschijnt?”

Dat gevaar is zo algemeen. Geen huis in Egypte werd voorbijgegaan. Van het paleis van de koning af tot in de hut van de bedelaar werd de eerstgeborene gedood. Er was geen onderscheid. Rijk en arm, goddeloos en fatsoenlijk, bevriend met Israël en hem vijandig, onschuldige kinderen en beminnelijke mensen evenzeer als de woeste verdrukkers van het volk in die nacht was er geen onderscheid. Het volk had gezondigd: de straf zou over allen komen zonder uitzondering. Niet anders zal het wezen met het gericht dat over deze wereld komt. Wij hebben allen gezondigd; wij zijn allen onder de vloek en de toorn. Niemand, tenzij God zelf Hem op wonderdadige wijze verlosse, of hij zal in een gericht komen, waar hij niet kan bestaan. Geen hoorder is er van deze preek, wie hij ook zij, of hij moet voor Gods troon gesteld worden, om vanwege zijn zonden in de eeuwige duisternis te worden uitgeworpen, zo niet Gods barmhartigheid een wonder van genade aan hem heeft gewrocht.

Dat oordeel is zo zeker. Wij leven in de dagen waarvan de Schrift gesproken heeft, waarin spotters, die naar hun eigene begeerlijkheden wandelen, zeggen: Waar is de belofte van Zijner toekomst? Want alle dingen blijven gelijk van het begin der schepping. God is lankmoedig en geeft lang uitstel, toch komt die dag zeker. Geen macht of geweld, geen wijsheid of list, geen rijkdom of aanzien, zal hem ontvluchten. Hij komt zeker. Zo waar als er een God in de hemel is, die een rechtvaardige Rechter is, zowaar als er zonde op aarde is tegen Gods heilige wet, zowaar als daar in elk mensenhart een getuigenis is dat de zonde door een rechter gestraft moet worden, zo zeker komt die dag. Al is de gedachte aan de miljoenen die dan verloren gaan en aan de vreselijkheid van het losbreken van het langgedempte vuur van Gods toorn, en aan de onuitsprekelijke rampzaligheid van een eeuwig verderf van voor Gods aangezicht, te vreselijk om dit recht te vatten of te verdragen, het is waarachtig en zeker. Er hangt over de ganse wereld en over elke ziel, een donkere wolk van de toorn Gods, die spoedig zal losbreken, en branden zal met een vuur dat in der eeuwigheid niet geblust zal worden.

En het gevaar komt zo onverwacht. In Egypte waren zij bezig om te kopen en te verkopen, te bouwen en te handelen, lekker te leven en zich te beroemen op hun macht en wijsheid, toen in één nacht het ganse land gedompeld werd in de diepste rouw. “En Farao stond op bij nacht, hij en al zijn knechten, en al de Egyptenaars, en er was een groot geschrei in Egypte.” Het was in Egypte, gelijk in de dagen van de zondvloed, en van Sodom en Gomorra; in een uur toen zij het niet dachten, kwam de

verderfengel.

Zo zal het altijd gaan. De duivel sust de mensen in slaap met de bezigheden en de genietingen dezer wereld. Onverwacht komt de dood. Onverwacht komt het oordeel. Terwijl de een nog uitstelt tot een meer gelegen tijd, terwijl een ander zich troost met de zekerheid dat hij nog eenmaal gered zal worden, terwijl nog anderen zich gans niet over deze dingen bekommeren, komt het oordeel al nader. Meer dan eenmaal is het gebeurd dat een man langs de spoorweglijn is gaan liggen; alles scheen daar rustig en stil. Daar kwam opeens de exprestrein en verpletterde hem. Gods oordeel komt aan met een onbegrijpelijke snelheid en kracht. O, mens, omdat alles rondom u stil en veilig en vrolijk schijnt, bedrieg u toch niet. Onverwacht daagt het oordeel en dan, dan is het voor eeuwig te laat. Geloof het toch, het gevaar is groter en nader dan u denkt: haast u om gered te worden.

II. De redding die er in het bloed bereid werd, die redding werd van God Zelf bereid.

Laat dit toch bij u vast staan, dat geen menselijke wijsheid hier kan baten. Het is Gods oordeel, zo vreselijk en onweerstaanbaar, dat wij ontkomen moeten. Het is God alleen, die de weg van behoud kan aanwijzen. Redding door het bloed van een Lam was een uitvinding der Goddelijke wijsheid. En als een zondaar gered wil worden, dan moet hij leren zich in deze zaak geheel aan God te onderwerpen, en zich geheel op God te verlaten. Hij moet zien dat hij werkelijk met een Goddelijk plan te doen heeft en dat zo zeker en machtig als het verderf; zo zeker en machtig is de redding die er bereid is. De redding is door plaatsbekleding. Dat was de betekenis van het bloed van het geslachte Paaslam. De Israëliet was even zondig als de Egyptenaar. Als de verderfengel kwam zou hij recht hebben, ja, indien het naar recht moest gaan, zou hij verplicht wezen in elk huis van Israël in te gaan, maar aan de deur van de Israëliet zou hij bloed vinden wat wilde dat zeggen?

Toen de Israëliet het lam nam, en het mes uitstreekte om dat onschuldig dier te doden ter wille van Zijn bloed, dat hij tot zijn redding nodig had, was daar maar een gedachte die hij hebben kon. Ik ben zondig, mijn huis is zondig: de engel van Gods toorn komt van nacht; als hij naar recht handelt dan komt de dood in mijn huis, maar ik geef dat lam om voor mij te sterven; zijn dood is voor mij en mijn huis. Dat woord, *voor mij*, in mijn plaats, was de enige gedachte van zijn hart.

Dat lam was een voorspelling: God zal zich een Lam bereiden. En hij heeft het gedaan. Hij heeft, o wonder der wonderen! Zijn eigen Zoon gegeven om in onze plaats te sterven. De dood die Jezus gestorven is was mijn dood. Hij droeg mijn zonden; nu behoef ik de dood niet te sterven. De redding die God bereid heeft is door plaatsbekleding. Jezus, mijn plaatsbekleder, heeft alles, alles, wat ik schuldig was aan Gods wil, betaald en volbracht. Hij heeft de macht van zonde en dood geheel gebroken, en ik kan nu in eens en volkomen vrijgesproken en gered worden van al mijn zonden. De redding is door plaatsbekleding.

De redding is door bloedbesprenging. Het bloed van het lam moest aan de deurposten gesprengd worden. Het was volstrekt niet genoeg dat het lam geslacht was en Zijn bloed gestort. Het bloed moest persoonlijk toegeëigend worden: de huisvader moest het bloed nemen en aan de deur van zijn huis sprengen. En zo zegt de Schrift, dat ons geweten gereinigd, en ons hart besprengd moet worden, dat wij in het bloed van het Lam gewassen moeten worden. In deze redding ontmoeten God en de mens elkander. Elk heeft zijn deel in het werk. God bestelde het Lam, zijn eigen Zoon. God door de Eeuwige Geest bereidde Hem tot een offer. God beloofde het bloed aan te nemen. God geeft ons door het bloed de rechtvaardiging en reiniging en heiliging. Dit alles is Gods

werk. Ons werk is in dat bloed te geloven, in dat geloof ons te onderwerpen aan de besprenging met dat bloed; de uitwerking is een waarachtige en eeuwige.

De redding is in de gehoorzaamheid des geloofs. Voor de Israëliet was het een nieuwe, een ongehoorde zaak, dat een verderfengel zou komen, dat het bloed aan de deur hem redden zou. Maar hij geloofde Gods woord. En in dat geloof deed hij wat hem bevolen was. Hij geloofde in de kracht van dat bloed en voltrok de bloedbesprenging naar het gebod. Zo hebt u nog te doen, o mens, die naar de redding van de eeuwige dood verlangt. Geloof in het bloed. Wees verzekerd, als God u zegt dat het bloed van Zijn Zoon u reinigt van alle zonde, dat het waarheid is. Het bloed heeft een gans hemelse bovennatuurlijke, ja Goddelijke kracht om de zonde in eens en voor eeuwig voor God te dekken en uit te delgen. Neem dit als een waarheid Gods aan, en maak er staat op. En wees dan gehoorzaam; eigen u dat wonderwerkend bloed toe. Beschouw het als voor u. Buig u voor God neder, dat de Heilige Geest het in u toepasse, en uw hart er mede reinige. Geloof eenvoudig in dat bloed als voor u gegeven! God Almachtig is getrouw en zal u om des bloeds wil aannemen. Jezus zal u met Zijn bloed wassen, zal in u de reiniging, en de vreugde en de kracht werken die het bloed alleen geven kan.

III. Het bloed brengt dadelijke verlossing van het oordeel Gods.

Het bloed redde de Israëliet in eens en geheel van het dreigend gevaar van die nacht. Op het ogenblik dat ge met dat bloed besprengd wordt, bent u van uw zonden vrijgesproken, en is het oordeel van God van u afgewend. Deze zegen is zo groot, zo Goddelijk, dat hij voor de mens te groot schijnt. Men wil in zich enig teken zien van verbetering, iets gevoelen als een bewijs dat God ons heeft aangenomen. Het schijnt ongelooflijk dat God de goddeloze zo ineens zal rechtvaardigen. En toch is het zo. Deze is de Goddelijke heerlijkheid van de verlossing door het bloed des Lams, dat bloed heeft zulk een Goddelijke kracht en levenswerking dat op het ogenblik, dat een ziel daaraan gelooft, zij van al haar zonden gereinigd wordt. U kunt er staat op maken, u die van de zonde en haar oordeel verlangt verlost te worden; het bloed brengt dadelijk verlossing. Dat bloed is Gode zo onuitsprekelijk dierbaar, als het bewijs van de gehoorzaamheid Zijns Zoons, dat Hij, tot ere van Hem om Zijn behagen in Hem, u dadelijk aanneemt en vergeeft, zodra u in dat bloed vertrouwt.

Het bloed is de aanvang van een nieuw leven. U weet nietwaar, hoe met het Paasfeest verbonden was het feest van ongezuurde broden. Als zuurdeeg werd gebruikt iets van het oude deeg dat bewaard werd van het vorig baksel. Het zuurdeeg was het begin van verderf. Israël moest met het Paasfeest, en daarna zeven dagen lang ongezuurde broden eten, ten bewijs dat het van het oude leven in Egypte niets wilde mee-erven. Alles moest geheel nieuw worden. De besprenging met het bloed van Christus is de aanvang van een geheel nieuw leven. Het bloed en de Geest van Christus gaan samen. Waar de zondaar door het bloed tot God wordt nabijgebracht, wordt hij door de Geest vernieuwd en geheiligd. Het bloed is het begin en het onderpand van een leven in de dienst van God. Het bloed verzekert van de liefde en de leiding Gods. Israël was door de bloedbesprenging uit de macht van de verderfengel verlost, maar nog niet uit de macht van Farao. De Rode Zee, en de vervolging van Farao, en de woestijn, zouden nog komen. Maar het bloed was het onderpand dat God voor alles zou zorgen. Het bloed van Christus geeft u de toegang tot de liefde, tot de leiding, tot de bewaring Gods. O ziel, als u het zou verstaan: die God, die het bloed van Zijn Zoon besteld heeft, die u om het bloed heeft aangenomen, *Hij wordt uw God*. Die Zijn Zoon voor u heeft gegeven, hoe zou Hij u niet met Hem alle dingen schenken? Deze is de zegen en de kracht van het bloed: het brengt u in een eeuwig verbond met God. Hij wordt uw

Leidsman en uw Deel.

Het bloed is het onderpand van de volkomen verlossing. De God die Israël door het bloed uit Egypte verlostte, heeft niet gerust totdat Hij het in Kanaän had ingevoerd. God geeft u niet alleen het bloed van Christus, maar de Levende Christus Zelf. Omdat Hij altijd leeft, kan Hij volkomen zaligmaken. Voor ieder ogenblik van uw leven wil Hij zorgen. Elke zwakheid en behoefte neemt Hij voor zijn rekening. Hij wil u hier in dit leven in de volle zaligheid van Gods liefde invoeren. Hij wil Borg staan voor uw aankomst in de eeuwige heerlijkheid. Het bloed is ons het eeuwig en onweersprekelijk teken dat al wat God en Christus doen kunnen, gedaan zal worden, en dat zij ons niet verlaten zullen, tot zij hun werk aan ons voleind hebben van begin tot einde, alle de zegeningen en al de heerlijkheid der verlossing vinden hun vaste grond en zekerheid in dit dierbaar bloed.

O u, die tot nog toe aan dat bloed geen deel hebt gehad, ik bid u, laat u toch bewegen om in het bloed van het Lam Gods uw zaligheid te zoeken. Rust niet totdat u de zekerheid, de volkomen zekerheid hebt dat u gered zijt.

III. De zegeningen die wij er in vinden kunnen.

Toen de Israëliet het bloed besprengd had wist hij dat hij veilig was. God had het hem beloofd: Hij kon die vreselijk en nacht de verderfengel gerust afwachten. Hij kon het groot geroep in de straten rondom hem in vrede aanhoren. zijn veiligheid lag in God die gezegd had: *als Ik het bloed zie, zal Ik ulieden voorbijgaan*. Hoe veel te meer mogen wij, nu wij het bloed hebben niet van een lam op aarde, maar van het Lam Gods uit de hemel, hoeveel te meer mogen wij zeker zijn van onze verlossing.

O, u allen, die dit leest of hoort lezen, geeft toch antwoord als ik u vraag, hebt u reeds deze zekerheid? Bent u al waarlijk voor de dag des toorns beveiligd onder de bedekking van het bloed? Hebt u al de zekerheid dat ook u in dat bloed verlost bent? Zo niet, haast u dan om zonder uitstel deze zegen aan te nemen. Het gevaar is zo vreselijk, de verlossing is zo heerlijk, de voorwaarden zijn zo genadevol. Laat niets u terughouden om er deel aan te krijgen. u moet er zeker van wezen, of u kunt voor uw ziel geen rust hebben.

Er wordt verteld dat er in de Paasnacht was een oude grijsaard, die bij zijn oudste zoon in huis woonde. Zelf was hij ook de oudste zoon van zijn vader geweest. Ook zijn zoon had een zoon. Er waren dus drie eerstgeborenen in het huis, die allen zouden moeten sterven, als de verderfengel in huis kwam. Hij lag ziek te bed, maar hoorde met belangstelling alles dat zijn zoon hem vertelde van Gods bevel aan Mozes. Tegen de avond werd hij telkens onrustig bij de gedachte aan het gevaar en vroeg hij: *Mijn zoon, ben je er zeker van dat je alles naar het voorschrift gedaan hebt?*

Het antwoord was: 'Ja vader, alles.' Voor een ogenblik was hij tevreden, maar dan vroeg hij weer: 'weet je het zeker, is het bloed aan de deur gesprengd?' Weer was het antwoord: 'Ja, vader, alles is gedaan naar het gebod.'

Hoe nader het kwam bij middernacht, des te onrustiger werd hij. Eindelijk riep hij: 'Mijn zoon! draag mij naar buiten, dat ik het zelf zie; dan zal ik rusten.' De zoon nam de vader op, en droeg hem naar buiten, waar hij het bloed aan de bovendorpel en de zijposten zien kon. 'Nu ben ik tevreden', riep hij. 'God dank, nu weet ik dat ik veilig ben.'

O, ziel! kunt u dat zeggen: God dank! nu weet ik dat ik veilig ben. Ik weet het bloed is voor mij gestort, op mij gesprengd!

Zo niet, ik bid u, bij de vreselijkheid en de zekerheid van het oordeel Gods, o, haast u heden naar Gods woord te horen, u van uw zonde af te keren, en uw vertrouwen te

zetten op het bloed. O, doe toch tot al uw zonden niet nog deze toe, dat u het bloed van Gods Zoon veracht, verwerpt, vertreedt. Ik bid u, bij de ontferming Gods, en de wonderlijke liefde van de Zoon Gods, vliedt de toekomende toorn, en zoek schuiling onder het bloed dat alleen kan redden. Geloof toch dat geen gebed en geen godsdienst, geen werken en geen strijden, u baten zal. God heeft gezegd: *Als Ik het bloed zie, zal ik ulieden voorbijgaan.* Laat het bij u vast staan: ‘als Hij het bloed aan mij niet ziet, dan zal Hij mij niet sparen’ O, kom nog heden tot die dierbare Heiland, die leeft om Zelf u met Zijn bloed te wassen, en Die nog nooit iemand heeft uitgestoten, die tot Hem komt. Amen.

18. GODE GEKOCHT MET UW BLOED

Gij zijt waardig, want Gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met Uw bloed.
Openbaring 5: 9.

Gekocht; dat woord wordt door elkeen begrepen. De koophandel neemt zo'n grote plaats in, in ons leven, elkeen heeft zich er zo onophoudelijk van te bedienen, dat de denkbeelden er aan verbonden zodra zij genoemd worden, door allen worden begrepen. Het recht dat de koper verkrijgt op wat vroeger niet zijn bezit was, de waarde die hij er aan hecht naar de prijs die hij betaalt, de zekerheid dat hij zal aannemen wat als door hem gekocht, hem wordt afgegeven, en het gebruik dat hij van het gekochte zal maken, van alle deze gedachten mogen wij zeggen dat zij vanzelf spreken en elke dag op duizenderlei wijze het leven van de maatschappij uitmaken. Het woord van onzen tekst, uit het loflied des hemels genomen, "Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed," nodigt ons om in de spiegel van de aardse koophandel te zien wat het bloed des Lams voor ons heeft gedaan, en wat de rechte kennis ervan voor ons doen zal. Het recht dat onze Heere Jezus, het Lam Gods, op ons heeft verkregen, en het recht dat wij nu op Hem hebben, wat wij van Hem mogen verwachten en wat Hij van ons verwacht dat alles zal ons daardoor duidelijk worden. Indien de Heilige Geest ons leert het bloed in het licht ook van deze gelijkenis te beschouwen, zal ons hart gewis met nieuw vreugde het lied opnemen: "Gij zijt waardig, want u zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met Uw bloed."

Naar de reeds genoemde gedachten letten wij op het volgende:

- I. Het recht dat hij op ons heeft verkregen.
- II. De aanspraak die Hij op ons maakt.
- III. De blijdschap waarmede Hij ons zal ontvangen.
- IV. De zekerheid dat Hij ons zal bewaren en verzorgen.

I. *Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed.* Dat wijst ons het recht dat Hij op ons heeft gekregen. Als Schepper had de Heere Jezus recht op elke mensenziel. Door Hem heeft God de mens het leven gegeven; enkel om Hem tot een eigendom en erfenis te wezen. Nooit heeft op aarde een formeerder zulk recht gehad als Jezus had op ons: wij behoren aan Hem. Het is meermalen gebeurd dat mensen, dat wat hun toebehoort, maar door een vijandige macht hun was ontnomen, weer moesten terugkopen. Een volk heeft meermalen zijn land en zijn vrijheid met Zijn bloed moeten terugkopen. Dan is dat land en die vrijheid hem dubbel waard.

Zo heeft de Zoon van God ons ook vrijgekocht uit de macht des Satans. God had ons bij de schepping onder de heerschappij van zijn Zoon geplaatst. Door zich aan de verzoeking des Satans in de wereld over te geven, viel de mens van God af, en raakte hij geheel in de macht van de Satan: hij werd zijn slaaf. Het was de wet van God die de zonde verboden, en de straf gedreigd had. Toen de mens zondigde was het de wet die de Satan zijn macht verleende. God had gezegd: 'ten dage als gij zondigt, vervalt u in de macht des doods.' God Zelf gaf de mens als slaaf in het gevangenhuis des Satans. En er was voor de mens geen mogelijkheid van verlossing dan door de vrijkoop. Door de betaling van de prijs die de wet rechtmatig vorderen moest als rantsoen tot lossing der gevangenen.

U kent dat woord lossing. In de oude tijden, toen het gebruik was dat krijgsgevangenen als slaven werden veroverd, werd dikwijls door de vrienden of

overheden der gevangenen een zeer hoge prijs betaald als rantsoen tot lossing uit gevangenis of slavernij. Jezus Christus heeft ons uit het gevangenhuis en de slavernij des Satans, waarheen deze als vijand ons had vervoerd, waartoe de wet van God ons had veroordeeld, met Zijn eigen bloed vrijgekocht.

Kopen, vrijkopen, betekent altijd de een waarde voor een andere geven. Onze zielen moesten vrijgekocht worden; aan de wet moest de losprijs betaald worden. Wij waren onder haar macht en haar vonnis. Zij hield ons gevangen totdat wij haar gaven wat wij schuldig waren, een vergoeding voor onze begane misdaad, een volmaakte gerechtigheid. Jezus kwam en gaf Zichzelf in onze plaats: Zijn ziel voor onze ziel. Hij droeg onze doodstraf, onze vloekdood. Hij stortte Zijn bloed uit tot verzoening van onze zonde. Dat bloed werd het rantsoen waardoor wij vrijgekocht zijn. Hij gaf zijn leven voor ons leven; dat bloed gaf Hem voor eeuwig recht over ons. En nu komt tot ons de boodschap als van uit de hemel: Jezus heeft ons met Zijn bloed gekocht. Hij en niemand anders heeft recht op ons. Niet de Satan, niet de wereld, niet wijzelf hebben recht op ons, de Zoon van God heeft ons met Zijn bloed gekocht. Hij alleen heeft recht op ons; wij behoren Hem toe.

O mens, wees stil, en luister, en erken dat recht. Misschien hebt u het nooit geweten, of er nooit over nagedacht. Er is omtrent u in de eeuwigheid een koop gesloten. Er is voor u een prijs betaald meer waard dan de ganse wereld: het bloed van Gods Zoon. U bent uit de macht des Satans vrijgekocht, God verklaart u het eigendom³ van Zijn Zoon. En die Zoon komt heden om Zijn recht op u te laten gelden. Hij vraagt u: Weet u dat u aan Mij toebehoort? Wilt u Mijn recht erkennen? Zijn bloed, Zijn liefde, God als Rechter, de wet als schuldeiser, de Satan als bewaarder van de gevangenis, alles stemt samen. De Heere die u met Zijn bloed gekocht heeft, Hij heeft recht op u. O, laat uw hart antwoorden: Ja Heere I ik erken het, Gij, u alleen hebt recht op mij.

II. En hebt ons Gode gekocht met Uw bloed: dat herinnert ons aan de aanspraak die Hij op ons maakt:

Iemand heeft wel eens recht op iets, zonder dat hij dat recht laat gelden, hij maakt er geen aanspraak op. Met Jezus Christus is het niet aldus. Hij komt tot ons met deze ernstige, deze dringende eis, dat wij ons aan Hem zullen overgeven. U weet hoe, in elke aardse koop, de koper recht heeft om te vragen dat het gekochte geleverd zal worden. In allen grote handel wordt zorgvuldig bepaald waar en wanneer de aflevering plaats zal vinden. En Jezus Christus zendt Zijn knechten met de eis dat zonder uitstel, ter ure en ter plaatse waar de boodschap wordt afgegeven, dat daar de mens, als Zijn gekocht eigendom, zich aan Hem zal overgeven en onderwerpen. Met deze boodschap komt dat woord tot u op deze dag. Hij eist dat wij elke vreemde macht die over ons heerschappij had zullen vaarwel zeggen, en Hem alleen toebehoren!

(1) U kent die vreemde machten. Daar is *de zonde*. Door onze afstamming van de gevallen Adam heeft zij een ontzettende, een onweerstaanbare macht over ons. Zij is ingedrongen tot in de diepste wortelen van ons bestaan. Ze is bij ons geheel thuis; ze is een natuur geworden. Hoe de stem Gods of het geweten, hoe de ellende die de zonde ons berokkent, of de begeerte naar het goede die in ons mocht worden opgewekt ons moge trekken om haar dienst te verlaten zij weigert ons het te laten; als haar slaven hebben wij de macht niet haar touwen los te breken. Maar Jezus die ons

³ Dit is een recht en eigendom van aanspraak. Jezus maakt aanspraak op Zijn algemeen recht wat Hij als Middelaar bezit op alles wat op aarde en in de hemel is. Bovendien laat Hij Zijn recht gelden door de Roepstam van het Evangelie. Een andere zaak is Zijn recht op Zijn kinderen uit kracht van de Gift van Zijn Vader en Zijn eeuwige liefde, welks recht Hij verwierf door Zijn bloedprijs aan het Kruis.

met Zijn bloed gekocht heeft, *roept* ons nu, ons aan Hem te geven. Hoezeer wij het ondervinden dat wij onder de zonde verkocht zijn, dat de wet der zonde ons altijd weer gevangen houdt, Hij belooft dat Hij ons zal vrijmaken van haar geweld, dat Hij zelf ons de kracht zal geven om Hem als Heere te dienen en te volgen. Hij vraagt slechts de keuze van het hart, de oprechte verklaring van onzen wil, dat wij Zijn recht en aanspraak erkennen, en ons aan Hem overgeven willen. Hij zal zorgen dat haar macht worde verbroken.

(2) Nog een van die vreemde machten die ons beheersen is, *de wereld*. Haar behoeften en haar bezigheden zijn zo menigvuldig en zo dringend; zij maken aanspraak op ons leven en al zijn krachten. De beloften en de genietingen en de verzoeken die zij ons voorhoudt, zijn zo vleidend en oefenen zo ongemerkt haren invloed op ons uit, dat het ons onmogelijk is ze wederstand te bieden. De gunst en de hulp van mensen, indien wij met ze samengaan, hun ongenoegen en verachting als wij ons van ze willen afscheiden om geheel voor God te leven, maakt menigeen tot een slaaf der wereld; zij heerst over hem, en eist dat hij haar zal gehoorzaam wezen. De Satan is de vorst van deze wereld en oefent door haar zijn macht over ons uit. Jezus Christus komt als die de Satan en de wereld overwonnen heeft, en vraagt ons om de keuze te doen, wie wij dienen willen, Hem of deze Zijn vijanden. Hij eist ons op als de Zijnen. Hij wijst ons op Zijn bloed, het recht dat Hij over ons verkregen heeft, en vraagt dat wij ons als de Zijnen zullen erkennen en overgeven.

(3) Daar is nog een macht die nog sterker is. Deze is de macht van het *eigen ik*. Hier is het dat de zonde haar vreselijkst verderf gewrocht heeft. Het doen van onze eigen wil, het zoeken naar eigen behagen en eigen ere, is bij ons zo diep ingeworteld, dat, zonder een algehele omwenteling, het nimmer anders worden kan. Lichaam en ziel, verstand en verbeelding, genegenheid en liefde, alles is onderworpen aan de vreselijke macht van het zelfbehagen, van de heerschappij van het eigen ik. Jezus Christus vraagt dat dat eigen ik van de troon zal afgerukt worden, en in de dood gegeven. Hij vraagt dat in niets onze eigen wil, maar in alles Zijn wil zal gelden. Hij bidt ons bij Zijn liefde, bij Zijn bloed, bij Zijn Goddelijk recht op ons, bij zijn macht om ons van alle banden te bevrijden, en tot alles wat Hij hebben wil in staat te stellen. Hij bidt ons om een einde te maken aan het slavenrecht, de slavernij van andere Heeren, en ons als Zijn gekocht eigendom aan hem over te geven.

Op deze aanspraak, op dezen eis van het Lam Gods, moet elk een antwoord geven. Naar dat antwoord zal zijn leven in tijd en eeuwigheid zijn. Van uit de hemel komt de stem: *Hij is waardig; Hij is geslacht. Hij heeft ons Gode gekocht met Zijn bloed*. O, dat ons hart niet langer aarzele, maar in het geloof aan dat Goddelijk bloed, instemmen en antwoord geve: *Gij zijt waardig, Heere! Hier hebt U wat U gekocht hebt. Ik geef mij over aan U als Uw eigendom*.

Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed. Dat waarborgt ons de blijdschap waarmee Hij ons zal -ontvangen. Wanneer er bij de zondaar wordt op aangedrongen dat hij zich aan de Heere overgeve, en hij zich er gewillig toe verklaart, dan wordt hij toch veelal teruggehouden door de vreze, dat hij te onwaardig is om aangenomen te worden. Hij gevoelt zich zo zondig, zo dood. Hij mist zo zeer de gezindheden van diepe ootmoed, van grote ernst, van hartelijke liefde, zo als die iemand betamen, die zich aan zulk een Heere wil overgeven, dat hij het niet geloven kan dat de Heere hem zo dadelijk, zo volkomen en voor eeuwig zal aannemen. Hij kan het niet verstaan; noch minder voelt hij aan zijn hart dat het waarheid is.

Welk een heerlijk antwoord vindt men op al die bedenkingen in het woord: *Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed*. Weet u dan niet, dat, als iemand iets koopt, hij het

ook zeker aanneemt als het hem gebracht wordt? U hebt toch ook dikwijls iets gekocht. Als u uw geld er voor betaald had, en het werd u gegeven of gebracht, hoe gereed was u het te ontvangen en in bezit te nemen. En hoe duurder de prijs was die betaald werd, hoe minder was er enige gedachte dat u het gekochte zou weigeren.

Maar dit antwoordt u wellicht: 'als ik iets koop, weet ik dat het iets is, dat zijn prijs waard is. Maar ik, met mijn zondig hart, met alles zo vuil en dood en ellendig er is reden voor mijn vreze, dat Hij, die mij gekocht heeft, mij niet zal aannemen. Ik ben niet wat ik wezen moet. Wanneer ik iets koop, en men zendt mij slechte waarde, ik weiger het aan te nemen. Ik zend het terug met de boodschap: dit is niet wat ik gekocht en waarvoor ik betaald heb.'

U hebt gelijk. Maar hoor hier wat het onderscheid is tussen Hem, die ons met Zijn bloed kocht, en al de kopers dezer aarde. Hij kocht wat Hij wist dat slecht was; omdat het slecht was; en wat Hij als slecht wil ontvangen, opdat Zijn liefde de vreugde én de eer mag hebben van het goed te maken. Hoe wonderlijk het ook schijne het is toch de waarheid: hoe slechter u bent, hoe dieper in de onmacht uwer zonde verzonken, des te geschikter voor Hem. De Schrift zegt: "Christus is voor de goddelozen gestorven. Toen wij dood waren in de zonden, heeft God ons liefgehad." De Schrift spreekt van *hen, die de Heere verloochenen, Die hen gekocht hadt*. Ook voor deze, zijn verwerpers, is de prijs van Zijn bloed betaald. Versta het toch, o ziel, dat Jezus over u als een vijand, als een wettige slaaf des Satans, als geheel dood in de zonde, in de eeuwigheid de koop heeft gesloten. Hij komt tot u, als de zoodanige, met de eis, dat ge u zult overgeven, en met de belofte, dat Hij u, zoals u nu bent, zal aannemen.

Ik bid u, laat u niet langer door de Satan van uw Heere en Redder afhouden. Het is zijn influistering, 'dat u te onwaardig bent: dat de genade niet voor u is, zo zondig als u nu bent.' Het is een leugen een leugen uit de hel. U bent geheel onwaardig. Maar niet té onwaardig. Want genade is enkel voor onwaardigen. Indien u geen lust hebt om deze Heere te dienen; indien Zijn liefde en Zijn bloed voor u geen waarde hebben, zeg het dan openlijk, en weiger u als Zijn gekocht goed aan Hem te geven. Maar als uw hart erkent, dat u Hem toebehoort, o kom toch en geloof, dat Hij u zeker en dadelijk aanneemt. En laat elke twijfeling varen onder de macht van het éne woord: "Gij hebt mij met Uw bloed gekocht."

O, ziel het is onmogelijk, dat de Heere Jezus u niet zou aannemen. Tussen Hem en de Vader is er in de eeuwigheid een onderhandeling over u geweest. De Vader heeft Hem recht en macht over u gegeven. In rechten heeft Hij het rantsoen voor u betaald, de dure losprijs, die u vrijkocht van het geweld van de satan. Hij laat u gedurig roepen om tot Hem te komen. Hij smeekt u nu weer om uzelf aan Hem over te geven. Hoe kunt u zo dwaas wezen om te denken, dat Hij u niet zou aannemen? Twijfel dan niet langer. Al gevoelt u niets, al schijnt alles koud en dood, kom en werp u neer, en zeg Hem: dat, daar Hij u gekocht heeft, u op Hem rekent om u aan te nemen. Hij zal het zeker doen.

IV. *Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed*. Dat verzekert ons, dat Hij ons nu zal bewaren en verzorgen. De man die iets gekocht heeft, ontvangt het niet alleen als het hem gebracht wordt, hij stelt er prijs op, hij bewaart het met alle voorzichtigheid. Hij verzorgt en bewerkt en gebruikt het; hij doet alles, waardoor het hem het meest kan dienen en behagen. Dat Jezus Christus ons zeker aanneemt, hoe heerlijk dit zij, het is nog maar het begin. Wij kunnen op Hem, die ons met Zijn bloed gekocht heeft, rekenen om Zijn werk te voleindigen.

Het is juist het gemis van het inzicht in deze waarheid, dat menig bekommerde terughoudt van de overgave, en menig kleingelovige altijd in kommer en zorg doet

leven. Zij passen niet toe, wat zij toch op aarde zo goed verstaan. Wanneer een man een hogere prijs voor iets heeft betaald, al was het maar een paard of een schaap, rekent hij er niet vast op, dat hij er voor zorgen zal, en het zo laten behandelen, dat hij er vreugde en dienst van heeft? En de Heere Jezus, hoe verstaat u niet, dat Hij het op Zich neemt om u te bewaren, en zó te bewerken, dat Hij Zijn oogmerk met u kan bereiken? U kunt uzelf niet bewaren voor verzoeking of afdwaling. U kunt uzelf niet bewerken, of uzelf geschikt maken voor Zijn dienst. U kunt uzelf niet besturen, zodat u weet in alles naar Zijn en des Vaders wil te leven, u kunt het niet. Maar Hij kan het, en Hij zal het, als Degene, die u met Zijn bloed heeft gekocht.

O Christen, het recht dat de Heere Jezus op u verkregen heeft is zo oneindig hoog, zo uitgestrekt, zo onbeperkt, dat er wel verwachting mag zijn dat u eraan beantwoorden zult. Zoals ik verlang dat elk lid van mijn lichaam, het oog, het oor, de hand, de voet, mij ten allen tijde dienen zal, zo verlangt de Heere dat u, als de lid van Zijn lichaam, met elk vermogen en elke gezindheid, Hem ten allen tijde, elk ogenblik dienen zult. Zo min kunt u dat volbrengen, dat u het niet eens begrijpen kunt. Zie toch af van elke poging om het te doen, en begin elke dag met u aan de Almachtige bewaring en bewerking van uw Heere te vertrouwen. Gelijk een paard of een schaap met elke nieuwe dag weer door zijn eigenaar verzorgd moet worden, zo en nog veel meer, moet u als het eigendom van de Zoon Gods, door Hem verzorgd worden. Christus is niet een eigenaar die buiten u staat, die enkel boven in de hemel is, Hij is uw Hoofd, Die, - evenals de eerste Adam binnen in ons leeft met zijn zondige natuur, - als de Tweede Adam binnen in ons leeft met Zijn heilige natuur, met Zijn Heilige Geest. En het ene waartoe Hij ons roept is, dat wij op Hem vertrouwen, op Hem wachten, op Hem vast rekenen zullen, dat Hij in het uitwendige van ons leven, verborgen en ongemerkt Zijn werk tot bewaring en tot volmaking zal volbrengen.

Dat een ieder van onze hieruit lere wat ons voorrecht is, als het met bloed gekochte eigendom van Jezus, wanneer Hij ons eens heeft aangenomen.

Het eerste is, dat Hij op ons zeer grote prijs stelt, en niet dulden wil dat er enige schade aan ons komt. Hij wil Zijn liefde aan ons betonen. Hij heeft ons nodig voor Zijn werk en zijn eer. Het is Hem een lust en een blijdschap om ons met Zijn heil te versieren en ons hart met Zijn onuitsprekelijke vreugde te vervullen. Peins hierover totdat het bij u vaststaat.

Het tweede, dat onze grote behoefte is, onszelf als Zijn eigendom te kennen, en door Hem te aanbidden en de belijdenis ervan, het hart van die bewustheid vervuld te hebben. Gelijk een trouwe hond zich zo vaak aan zijn eigenaar gebonden toont dat hij van achter hem niet weg wil, laat het wonderlijk eigendomsrecht van Jezus, Zijn bloedrecht, u zo vervullen dat het ieder ogenblik de grondtoon van uw leven zij, en de kracht van een onverbreekelijke verkleefdheid aan Hem.

En dan het derde, kweek het vertrouwen aan, en laat het uw gehele ziel, en elke gedachte omtrent hoe u uw leven zult leiden en uw werk doen, geheel beheersen. Het eigendom wordt van de eigenaar bewaard en verzorgd: Jezus mijn Hemelse en Almachtige Eigenaar, die ons met Zijn bloed voor Zich gekocht heeft, en naar de waarde van dat bloed op mij prijs stelt. Jezus zal mij zeker bewaren, Hij zal mij zeker bewerken tot alles waartoe Hij mij gebruiken wil.

Gij zijt waardig, want Gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met uw bloed. O mensen, luistert toch naar dat lied des hemels en laat het in uw hart beginnen te klinken. Laat het de belijdenis worden van uw hart en uw betrekking tot het geslachte Lam. Ziet toch hoe het bloed de kracht is van de zaligheid en het loflied des hemels.

Ziet toch hoe het bloed de kracht is die aan Jezus verbindt met onlosmakelijke banden.

Die het nog nooit gedaan heeft, begin toch heden! En laat Zijn aanspraak gelden, en zegt: Gij zijt waardig, om Uws bloeds wil, zult U mij hebben. Die het reeds gedaan hebt, begeeft u met de hemelse geestdrift, die de Heilige Geest uit de hemel werkt, alle twijfeling en alle traagheid weg te doen, en geheel voor het Lam Gods te leven. O bepeinst en aanbidt het Goddelijk wonder, dat u met het bloed van Gods Zoon gekocht bent. Laat uw gehele leven wezen de vertolking in aardse wandel en gedrag van het lied:

Gij zijt waardig!

Want Gij zijt geslacht!

En Gij hebt ons Gode gekocht met uw bloed!

Amen.

19. DE BLOEDBESPRENGING EN DE DRIEËENHEID.

Den uitverkorenen naar de voorkennis van God de Vader, in de heiligmaking des Geestes, tot gehoorzaamheid en besprenging des bloeds van Jezus Christus; genade en vrede zij u vermenigvuldigd. 1 Petrus 1: 2.

De Goddelijke Drie-eenheid wordt dikwijls beschouwd als een letterlijk leerstuk, in geen verband staande met het christelijk leven. Deze is niet de beschouwing van het Nieuw Testament in de beschrijving van het verlossingswerk of de voorstelling van het leven Gods. In de brieven worden gedurig de Drie Personen naast elkander genoemd, omdat in elke genadewerking alle Drie tegelijk hun aandeel hebben. God is de Drie-enige. In alles wat Hij doet en ten allen tijde zijn de Drie Eén.

Dit is in volkomen overeenstemming met wat wij in de natuur zien. In elk ding vindt men drieërlei: het verborgen innerlijk wezen, de zichtbare gestalte en de uitwerking. Niet anders is het in de Godheid. De Vader is het eeuwig Wezen, de verborgen Grond en Oorsprong van alle leven. De Zoon is de Gestalte, het uitgedrukte Beeld, de Openbaring Gods. De Geest is de werkende Kracht.

Wat de verborgen Eenheid is, dat is geopenbaard en kennelijk gemaakt in de Zoon, en dat wordt megedeeld en in zijn werking ondervonden door de Geest. In alle hun werkingen zijn de Drie onafscheidelijk Eén. Alles is uit de Vader; alles is in de Zoon; alles is door de Geest.

In de woorden van onze tekst waarin Petrus de gelovigen beschrijft, aan wie hij zijn groet zendt, vinden wij de betrekking waarin elke verlost tot de drie Personen der Godheid staat, ons op schone wijze voorgesteld. Zij zijn uitverkorenen „naar de voorkennis van de Vader.” In God en Zijn raad is de oorsprong van onze verlossing. Zij zijn uitverkorenen „in de heiligmaking des Geestes.” Geheel de uitvoering van Gods raad is door de Heilige Geest, en de heiligmaking, de mededeling der Goddelijke heiligheid die Hij werkt. Zij zijn uitverkorenen „tot gehoorzaamheid en besprenging des bloeds van Jezus Christus.” Het einddoel is de herstelling in een stand waar Gods wil wordt gedaan gelijk in de hemel, en waar alles strekken zal tot verheerlijking van die vrije genade, die in de dood en het bloed van Gods Zoon zo heerlijk werd geopenbaard.

De plaats die de bloedbesprenging inneemt is een zeer opmerkelijke. Zij wordt het laatste genoemd als het grote einddoel waarin naar de voorkennis des Vaders de heiligmaking des Geestes, de onderwerping tot gehoorzaamheid aan Christus haar voltooiing vindt. Dat wij om haar plaats en waarde in het verlossingsplan te verstaan haar beschouw in het licht.

1. Van het heerlijk doel dat de Drie-Enige God zich voorstelt.
2. Van de grote kracht waardoor Hij Zijn doel bereikt.
3. Van de Raad waarin alles zijn oorsprong heeft.
4. Het doel dat de Drie-Enige God zich voorstelt.

1. De Christenen worden toegesproken als „de uitverkorenen tot gehoorzaamheid en besprenging des bloeds van Christus.”

In de Heilige Drie-Eenheid wordt de plaats die de Heere Jezus inneemt gekenmerkt door de Naam die Hij draagt als Eniggeboren Zoon van God. Hij is letterlijk en werkelijk de Enige met Wie God kan of wil te doen hebben. Als Jezus is Hij de

Middelaar door Wie God in de Schepping werkt, door Wie het schepsel tot God kan naderen. God woont in het verborgen en ontoegankelijk licht van een verterend vuur. Christus is Licht uit Licht, het Licht waarin wij de Godheid aanschouwen en genieten kunnen. En de eeuwige uitverkiezing Gods kan geen hoger doel hebben dan om ons deel te geven aan Christus, en in Hem de toegang tot Zichzelf.

Met het oog op de zonde was er geen mogelijkheid voor de mens om tot God weer nabijgebracht te worden dan door de verzoening en de bloedbesprenging van Christus. De Schrift spreekt van Hem als het Lam geslacht voor de grondlegging der wereld. Als er gezegd wordt dat wij uitverkorenen zijn tot besprenging des bloeds van Christus, dan zegt ons dat hoe in de eeuwigheid God op de bloedbesprenging zag als de enige weg langs welke onze zaligheid mogelijk was, als het een nodige waardoor ons de deur geopend zou worden, het recht en de geschiktheid aangebracht, om aan al de zegeningen van Zijn liefde deel te krijgen. En het zegt ons, dat wanneer het bloed de plaats inneemt in ons oog en hart die het in het oog en hart van God heeft, dat wij dan ook zeker intreden in het volle genot van wat ons daardoor verworven is.

Wat die zegeningen zijn hebben wij ten overvloede uit het woord Gods vernomen. "Gij die verre waart zijt nabijgebracht door het bloed. Wij hebben vrijmoedigheid om in te gaan in het Allerheiligste door het bloed. Hij heeft ons van onze zonden gewassen in Zijn bloed. Hoeveel te meer zal het bloed van Christus uw geweten reinigen om de levenden God te dienen. Het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonde." Zulke en meer andere woorden zeggen ons dat de reiniging en geschiktheid om tot God te naderen, dat de levende en werkelijke ingang tot de gemeenschap met Hem, de gezegende uitwerking is van de besprenging des bloeds aan ons hart en geweten. In de diepte der eeuwigheid was dat bloed der besprenging het voorwerp van des Vaders onuitsprekelijk welgevallen, als de verlossing van Zijn uitverkorenen. Spreekt het niet vanzelf dat wanneer dat bloed het welgevallen en de vreugde wordt van de zondaar, en hij in dat bloed zijn leven en zaligheid zoekt, dat Gods hart en zijn hart elkaar ontmoeten zullen, en dat er in het bloed een innerlijke overeenstemming en gemeenschap wordt gevonden, die door niets kan verbroken worden? De Vader heeft ons tot de bloedbesprenging uitverkoren, dat wij ons er gans aan overgeven, wij vinden daar de ganse zaligheid.

Maar er staat nog een woord bij: *uitverkoren tot gehoorzaamheid en besprenging des bloeds van Christus*. Hier worden ons de twee zijden van het genadeleven op het treffendst samengesteld. In de besprenging des bloeds hebben wij wat Christus voor en aan ons doet. In de gehoorzaamheid hebben wij wat van ons verwacht wordt. Het schepsel kan geen andere zaligheid hebben dan in de wil van God en het doen daarvan gelijk die gedaan wordt in de hemel. De zondeval was niets dan dat de mens zich van Gods wil afkeerde om zijn eigen wil te doen. Jezus kwam om dit te herstellen, en ons tot de gehoorzaamheid te brengen. En God laat ons weten dat Hij in Zijn eeuwige uitverkiezing het oog op deze twee dingen had: *gehoorzaamheid en besprenging des bloeds*.

De samenvoeging van deze twee woorden leert ons een zeer gewichtige les. Deze namelijk: dat de gehoorzaamheid en de bloedbesprenging onafscheidelijk samengaan. Het was zo in de Heere Jezus. Van Zijn gehoorzaamheid alleen heeft Zijn bloedstorting haar waarde. Het bloed is het leven van de ziel. Het leven bestaat in de gezindheid en de wil. De kracht van Jezus bloed ligt enkel daarin dat Hij zich Gode onstraffelijk heeft opgeofferd, dat Hij met Zijn wil Gods wil heeft gedaan. Hij is gehoorzaam geweest tot de dood, daarom heeft God hem verhoogd. De ziel die Jezus bloed aanneemt, neemt aan de onbepaalde gehoorzaamheid aan God als haar leven.

De gehoorzaamheid en de bloedbesprenging zijn onafscheidelijk verbonden. De gezindheid van Christus en de bloedbesprenging moet de gezindheid van de Christen wezen die er mee besprengd wordt. Die tot het bloed komen wil moet zich eerst overgeven in de gehoorzaamheid des geloofs. En ook tot een leven geheel in de gehoorzaamheid des geloofs. Hij moet verstaan dat het bloed onophoudelijk roept: *Gods wil moet gedaan worden tot de dood toe*. Die werkelijk de kracht van Jezus bloed ondervindt die zal dat bewijzen door een leven van gehoorzaamheid. In het hart Gods, in het leven en de dood van Christus, in het hart en het leven van de ware Christen gaan deze twee altijd samen.

Als er een Christen is, die vraagt waarom hij de vrede en de reiniging door het bloed zo weinig geniet, ... hij kan bijna zeker wezen dat de reden is: *hij heeft zich niet geheel gegeven om gehoorzaam te wezen*. Als er iemand is die vraagt hoe hij tot het volle genot van de kracht van het bloed kan komen? Moet er één antwoord wezen: *zet u tot een stellige volstreckte gehoorzaamheid*. Laat het uw leuze wezen: *in niets mijn wil, in alles Gods wil*. Dat leert u het bloed uws Heilands. Scheid niet van elkaar wat God samengevoegd heeft van eeuwigheid: gehoorzaamheid en bloedbesprenging; zij zullen u voeren tot een volkomen zaligheid. Van eeuwigheid heeft God u tot die beiden uitverkoren.

Het kan zijn dat u terugdeinst voor deze eis. Zulke gehoorzaamheid schijnt u te hoog. En zelfs de bloedbesprenging, als u hoort van al de kracht en zaligheid die zij geven kan, schijnt u te hoog. Houd moed! Hoor wat het woord ons verder verkondigt.

2. Van de kracht waardoor dat doel bereikt wordt.

De Heilige Geest is de grote Kracht Gods. In de Heilige Drie-Eenheid is Hij het van de Vader en de Zoon uitgaat opdat Zij door Hem, en Zijn allesvervullende verborgen werking, Hun werk doen kunnen, en opdat Hij Hen kan openbaren en bekendmaken. Hij draagt in het Nieuw Testament de Naam *Heilig* meer dan de Vader en de Zoon, en wordt bijna uitsluitend *de Heilige Geest* genoemd, omdat Hij het is die de Heiligheid uit het innerlijk wezen Gods in de verlost en overbrengt. Het Leven Gods is de woonplaats van Zijn Heiligheid. De Heilige Geest, waar Hij het leven Gods brengt, deelt mee en onderhoudt de Heiligheid Gods. Zo wordt Hij genoemd *de Geest der Heiligmaking*. En zo wordt hier gezegd dat wij uitverkoren zijn, tot gehoorzaamheid en besprenging des bloeds van Christus in de Heiligmaking des Geestes. Het is aan de Heilige Geest toevertrouwd om met Zijn heiligende kracht over ons te waken, en ons te brengen tot wat God over ons bestemd heeft.

Uitverkoren, in heiligmaking des Geestes tot gehoorzaamheid.

De Geest der Heiligmaking en de Gehoorzaamheid: deze twee gaan samen in het plan Gods. Hier hebben wij dan ook het antwoord op het bezwaar dat wij zo-even noemden, dat wij tot de gehoorzaamheid die God vraagt, niet in staat zouden wezen. Omdat God dit wist, nog beter dan wij, heeft Hij voorziening gemaakt. Hij geeft ons de Geest der heiligmaking, die ons hart en inwendige natuur zo vernieuwt en met een heilige hemelse kracht vervult, dat, wij tot gehoorzaamheid werkelijk in staat zijn. Het ene dat nodig is, is dat wij de inwoning des Geestes in ons kennen en vertrouwen, en dan Zijn leiding volgen. Zijn inwendige werking is zo zacht en verborgen. Hij verenigt zich zo geheel met ons en onze vermogens, dat wij nog menen dat het ons eigen denken of willen is, waar Hij reeds de verborgen Werkmeester is. Door deze miskennis van Hem, hebben wij geen moed om te geloven, waar er bij ons een overtuiging van zonde is of een wil tot gehoorzaamheid, dat daar ook zeker de kracht is tot volbrengen. Dat elk een daarom die zich waarlijk begeeft tot gehoorzaamheid, er zeer op lette om zich gedurig stil te zetten in de gelovige belijdenis: *Gods Geest is in*

mij; en zich in de aanbidding voor God te buigen met het gebed dat Hij hem door die Geest inwendig krachtig versterke. In de heiligmaking des Geestes: *deze is de kracht tot gehoorzaamheid*.

En niet minder tot de ondervinding van wat de bloedbesprenging betekent en meebrengt. Hier is de reden waarom zo menigeen klaagt, dat bij al wat hij van het bloed leert en hoort en denkt en gelooft, hij de kracht ervan zo weinig ondervindt. Geen wonder. Bij al dat leren, en horen, en denken, en geloven, is het maar meestal verstandswerk. En als men ook om de Heilige Geest bidt, dan is het al met de verwachting dat Hij ons helderder denkbeelden van de waarheid geven zal. Nee deze is niet de weg. De Heilige Geest woont in het hart. Daar wil Hij eerst en meest werken. Het hart moet eerst recht komen, dan zal het verstand de waarheid niet slechts als verstandszaak vatten, maar in het leven Gods bewaren. *Wij zijn in de heiligmaking des Geestes*, niet in de werkzaamheid van het verstand, *tot de besprenging des bloeds* uitverkoren.

Dat een ieder die de kracht van Jezus' bloed wil kennen, dat vasthoude. De Geest en het bloed getuigen samen. Het was door de uitstorting van het bloed, het was door de besprenging van het bloed voor God in de hemel, dat de Geest werd vrijgezet om onder ons en in ons te komen wonen. Het was juist om de heerlijke en krachtige werking van het bloed in de hemel, in de opening van een vrije en vrijmoedige toegang tot God, aan de harten der discipelen te verzekeren, en hun de zaligheid en kracht van het hemels leven dat nu hun deel was, mee te delen, dat de Heilige Geest in de harten werd gezonden. De eerste Pinkstergave, in haar volle kracht en zegen is ook ons deel, onze Erfenis. Dat wij ophouden de zaligheid en de zegen van het bloed te zoeken in onze eigen kracht. Dat wij beginnen te leven als mensen die in de *Heiligmaking des Geestes*, tot de volle ondervinding van wat het bloed vermag geleid worden, en het zal voor ons worden, als nooit te voren, de levende ingang tot een altijddurende inwoning bij God en gemeenschap met Hem. Wij zullen weten wat het is een geweten te hebben in het bloed gereinigd, geen geweten der zonde meer te hebben, het gehele hart volkomen gereinigd te hebben van het kwade geweten, en zo de vrijmoedigheid tot een altijddurend verkeer met God. De Heilige Geest, - als wij ons aan zijn leiding toevertrouwen, - is machtig ons in een ogenblik er toe te brengen, waar wij alles van Hem verwachten.

Wij hebben gezien wat het werk van de Zoon en wat het werk van de Geest is. Dat wij nu nog opklimmen om te zien de plaats die de Vader inneemt.

3. De Raad waarin alles zijn oorsprong heeft.

Petrus schrijft aan *de uitverkorenen naar de voorkennis des Vaders, in de heiligmaking des Geestes, tot gehoorzaamheid en besprenging des bloeds van Jezus Christus*. De Vader en Zijn raad is de oorsprong van alles. En dat zowel in de Godheid als in het verlossingsplan. In de Godheid is de Zoon uit de Vader; de Geest uit Vader en Zoon. De gehele raad der verlossing is Zo ook alles enkel naar het voornemen Desgenen die alles werkt naar de raad van Zijn wil. Van het grootste, de ordening van het werk van de Zoon en de Heilige Geest, tot het kleinste, de bepaling van elk deel in de geschiedenis en de lotgevallen van Zijn rijk, en de verkiezing van degenen die er aan deel krijgen, is alles *het werk des Vaders*. De heiligmaking des Geestes, de gehoorzaamheid en de besprenging des bloeds is het deel der uitverkorenen *naar de voorkennis des Vaders*.

De Schrift leert onwedersprekelijk een eeuwige uitverkiezing. Dat deze leer zo zeer tegengesproken wordt, is omdat zij een Goddelijke verborgenheid is, te hoog voor onze bevassing. Dat zij een schijn van onrecht heeft, kan toegestemd worden. Dat zij

leidt tot gevolgtrekkingen die voor ons verstand te vreemd en te vreselijk schijnen, ontkennen wij niet. Om haar te vatten, moest men de Alwetendheid en de Wijsheid hebben van Hem die op de troon zit. En om op die troon onze plaats te nemen, en ons oordeel te geven over het eeuwig lot der mensheid, daarvan mogen wij ons wel terughouden. Onze plaats is voor de voetbank van de troon, in de diepste ootmoed, in geloof aan wat God spreekt, en de aanbidning van Hem wiens doen al onze gedachten te boven gaat.

Onze tekst roept ons niet om over wat in deze verborgenheid geheimzinnig is te redeneren, maar onszelf, zo wij gelovigen zijn, te verblijden in wat in haar geopenbaard is, en het te gebruiken in ons leven. En dan roept deze waarheid ons vooral te letten op de vaste grond, waarin al onze heilverwachting geworteld is. De bloedbesprenging, en de gehoorzaamheid die met haar gepaard gaat en de heiligmaking des Geestes, waardoor beide in ons tot haar volle heerschappij komen, alle deze dingen zijn uit God u kunt met de meest volkomen zekerheid er op rekenen dat Hij die de wonderraad heeft uitgedacht, en tot zoverre, in de besprenging des bloeds in de hemel en de zending van de Geest uit de hemel, zo heerlijk heeft uitgevoerd, dat Hij die in uw ziel even zeker en heerlijk zal uitvoeren. Dit is het rechte gebruik van de leer der Predestinatie: zich voor God neder te werpen en te erkennen dat uit Hem en door Hem en tot Hem alle dingen zijn en van Hem alleen alles te verwachten. Neem uw plaats voor God, o Christen, in diepe ootmoed en volstrekte afhankelijkheid. Meen niet, nu God zich in Christus en de Geest heeft geopenbaard, dat u in uw gebruik van wat u van Deze weet, uw zaligheid kunt uitwerken. Zeker niet. Het is God die in u werkt, het willen en het volbrengen, eer u het uitwerkt. Het is God die door de Geest in u moet werken, die door Hem Christus in u moet openbaren. Geef God de eer en laat de diepste afhankelijkheid van Hem de grondtoon van uw geloofsleven wezen. Indien God niet alles in u doet, is alles niets. Indien u iets van uzelf verwacht, zult u niets ontvangen. Indien u alles van God verwacht, zal God alles in u doen. Laat uw verwachting zijn van God alleen.

5. Het doel dat de Drie-Enige God zich voorstelt.

(1) Pas dit toe op al wat wij overdacht hebben van de gehoorzaamheid. Uitverkoren *tot gehoorzaamheid!* Hoe zeker dat de gehoorzaamheid onmisbaar is; dat zij mogelijk is; dat in haar de zaligheid Gods ligt. De Zoon was als mens gehoorzaam tot in de dood. Maar dit was, omdat Hij gezegd heeft: *De Zoon kan van Zichzelf niets doen.* Hij gaf Zichzelf opdat de Vader alles in Hem werken zou. Laat elke begeerte om Gods wil te doen, elke vreze van eigene zwakheid, u drijven tot Hem die u tot gehoorzaamheid heeft uitverkoren. Tot gehoorzaamheid gepredestineerd; dat geeft zekerheid dat u gehoorzaam kunt wezen. God zal zelf Zijn voornemen in u ten uitvoer brengen. Wees niets voor Hem; Hij zal alles wezen.

(2) Pas het vooral toe op *de gezegende besprenging des bloeds van Jezus Christus.* Het was dit dat ons leidde tot de keuze van deze tekst. Uw hart verlangt met groot verlangen nietwaar, om elke dag te leven onder het volle besef: *ik ben besprengd met het oneindig dierbaar, het Goddelijk bloed des Lams.* Uw hart verlangt om al de gezegende werkingen van dat bloed de verlossing, de vergeving, de vrede, de reiniging, de heiliging, de toenadering tot God, de hemelse vreugde, de overwinning, die alle door het bloed komen, in volle mate en onophoudelijk te ondervinden. Vrees niet, vrees niet: van God bent u uitverkoren tot de besprenging des bloeds van Christus Jezus. U mag er vast op rekenen, dat Hij als God, het u zal geven. Wacht op hem gedurig in ootmoed der ziel. Verwacht het met vrijmoedigheid. Hij werkt alle dingen naar de raad Zijns wils. Hij zelf zal het in u werken.

(3) Pas het ook toe op *de heiligmaking des Geestes*. Zij is de schakel die het midden aan het einde verbindt, de kracht die het eeuwig voornemen Gods ten uitvoer brengt en het leven in de gehoorzaamheid en bloedbesprenging. Gevoelt u dat dit het éne is wat u behoeft, en waarop u wachten moet, om de volle zegen te beërven, weet dat het God Zelf is die de Geest geeft, die door de Geest werkt, die u met de Geest vervullen wil. De God die u in heiligmaking des Geestes heeft uitverkoren, hoe zou Hij het u laten ontbreken aan datgene zonder welk Zijn voornemen niet uitgevoerd kan worden? O, reken er op, vraag en verwacht het met volle vrijmoedigheid; in de heiligmaking des Geestes te leven is mogelijk, want het is u van eeuwigheid toegedacht. De bloedbesprenging in het licht der Drie-eenheid hoe wonderbaar en heerlijk is zij. De Vader heeft haar uitgedacht en ons er toe uitverkoren! De Zoon heeft haar volbracht en bedient haar van uit de hemel aan de gehoorzamen! De Geest der heiligmaking, Hij maakt ze ons eigen, houdt haar krachtig in ons en deelt ons al de zegen mee die zij ons heeft verworven. Gezegende bloedbesprenging! De openbaring van de Drie-Enige God, die zij onze vreugde en ons leven elke dag. Amen.

20. GEWASSEN IN ZIJN BLOED.

Hem, die ons heeft liefgehad en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed, en die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters Gode en Zijn Vader; Hem zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. Amen. Openbaring 1: 4, 5.

De Apostel Johannes, had te Padmos in de Geest voor de poort van de geopende hemel gewoond. Keer op keer was in de gezichten Gods de heerlijkheid van God en het Lam en de verlost en in de hemel hem getoond. Van al wat hij gezien had was het wonderlijkste, dat wat telkens de vier dieren en de vier en twintig ouderlingen, en de engelen, en de verlost en in de hele schepping in verrukking en aanbidding deed neervallen, het *gezicht van een Lam in het midden van de Troon, staande als geslacht*. En van al wat hij hoorde was dat wat de diepste indruk op zijn ziel maakte: de melding die er in de hemel telkens gemaakt werd van het bloed des Lams. In het loflied der verlost en had hij het gehoord: *Gij zijt waardig, want Gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met uw bloed*.

En in het woord van de ouderling was dit de verklaring op een vraag, waarop hijzelf geen antwoord had: *Deze zijn het die hun lange witte klederen gewassen en wit gemaakt hebben in het bloed des Lams*.

Johannes had bevel gekregen om te schrijven wat hij gezien en gehoord had. Hij begon zijn boek (1: 4-6) met een groet gelijk wij die in de Zendbrieven vinden. *Genade zij u en vrede van Hem Die is, en Die was, en Die komen zal*; de Eeuwiglevende God. Dan noemt Hij de Geest: *En van de zeven Geesten die voor Zijn troon zijn*. En dan volgt: *En van Jezus Christus*, zoals hij Hem gezien had, *de Eerstgeborene uit de doden, de Overste van de Koningen der aarde*. De melding van de Heere vervult zijn hart met vreugde en lofzegging. Onder de indruk van wat Hij in de hemel heeft gehoord, roept hij uit: *Hem, Die ons heeft liefgehad en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed, en ons gemaakt heeft tot Koningen en Priesters, Hem zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. Amen*.

Het is het bloed, het is het gewassen zijn in Jezus' bloed, dat het middenpunt uitmaakt van zijn loflied. En zo heerlijk en zo hemels is hem deze zegen, met de liefde waaruit hij kwam, en de zaligheid waartoe hij voert, dat zijn hart, van het vuur des hemels ontstoken, in hemelse geestdrift uitroept: *Hem zij de heerlijkheid en de kracht in der eeuwigheid!*

Wij hebben een tijd lang ons bezig gehouden met het bloed van Christus. Indien er een ding is dat ons past, dat het bewijs moet zijn dat wij iets van de heerlijkheid en de kracht van dat bloed gekend hebben, dan moet het dit zijn. Opdat ook wij bij de gedachte er aan uitroepen: *Hem zij de heerlijkheid in der eeuwigheid!* Wij willen het loflied van Johannes betrachten, of het ons gegeven mocht worden iets te zien van wat hij zag, te voelen van wat hij voelde, iets te ontvangen van het vuur dat hem bezielde, en iets te brengen van het offer des lofs dat hij heeft gebracht.

Dat wij daartoe de aandacht vestigen op de plaats die het bloed en deze lofzegging inneemt en vragen wat het zegt:

- I. Dat Hij ons in Zijn bloed heeft gewassen?
- II. Dat Hij ons tot Koningen en Priesters heeft gemaakt?
- III. Dat Hij ons heeft liefgehad?
- IV. Dat Hem voor dat alles de heerlijkheid toekomt?

I. Hem, die ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed.

Wij weten allen wat het woord wassen betekent. Wij wassen het lichaam, om enige de minste onreinheid, die er aan kleeft, weg te zuiveren. Onze kleren worden gewassen om elke vlek of smet weg te nemen. De zonde is niet alleen een overtreding van Gods gebod, die ons als schuld toegerekend wordt, en waarvan wij kwijtschelding of vergeving moeten hebben. Elke zonde heeft een werking in onze eigen ziel, zij is een verontreiniging die ons aankleeft. Het bloed van Jezus brengt ons niet alleen de schuldvergeving. Nee, wanneer deze uit kracht aan het hart door de Geest wordt toegebracht, dan heeft het bloed tevens een kracht tot reiniging, zodat onze zielen, in de bewustheid van de volle kracht der verlossing, van het gevoel van vuile besmetting voor God verkeren, als die weten dat zij gewassen zijn witter dan sneeuw. Van deze dubbele werking van de genade spreekt Johannes in zijn eerste brief: *Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid.* Gelijk hij ook zo even te voren gezegd had: *Indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, dat is in de vergevende en heiligende liefde Gods, zo hebben wij gemeenschap met elkander; en het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde.* Dat ziet op de gedurige, onafgebroken reiniging van de zonde en iemand die in het licht en de gemeenschap met God wandelt.

En waar vindt deze wassing plaats? Wat is het eigenlijk dat gewassen wordt? Het is het hart. Het is in het diep verborgen, inwendig leven van de mens dat men deze werking des bloeds ondervindt. Jezus zei: *Het Koninkrijk Gods is binnen in u.* Het is in het hart dat de zonde ingedrongen is; het ganse leven is van haar doortrokken. Het is in het hart dat het bloed moet indringen. Zo diep als het leven van de zonde doortrokken is, zo diep moet het ook innerlijk van het bloed gereinigd worden. Wij weten dat wanneer een stuk kleding gewassen wordt, het water met zijn zuiverende kracht even diep moet indringen als de smet is ingedrongen, om deze uit te drijven en weg te nemen. Zo ook moet het bloed van Jezus indringen tot de diepste wortelen van ons bestaan. Ons hart, onze gehele persoonlijkheid, moet van de macht van dat bloed vervuld wezen. Het bloed reinigt van de zonde. Waar de zonde was moet het bloed achterna gaan. Waar de zonde heerste moet het bloed heersen; het ganse hart moet in het bloed gewassen worden. Zo groot en diep als het hart is, zo menigvuldig en levendig als zijn werkingen zijn, zo wonderlijk en alles doordringend is de werking van het bloed. Het is in het hart dat wij met het bloed van Jezus 'gewassen zijn. Daarom wordt er gezegd: *Zij hebben hun lange klederen gewassen en witgemaakt in het bloed des Lams.* Aan de kleding kan men iemands stand of geaardheid kennen. Een koninklijk kleed is het teken ener koninklijke waardigheid. Vuile en verscheurde kleren zijn het bewijs van een arm en liederlijk leven. De witte kleren zijn de heilige wandel. Zo lezen wij van de bruid des Lams: *Haar is gegeven dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad: want dat fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen (of gerechtigheden) der heiligen.* En zo spreekt de Heere Jezus: "Gij hebt enige weinige namen te Sardes, die hun klederen niet bevlekt hebben, en zij zullen met Mij wandelen in witte klederen, overmits zij het waardig zijn."

Uit het hart zijn de uitgangen des levens. Naarmate het hart met het bloed gewassen en gereinigd is, naar die mate zal de ganse wandel gereinigd zijn. De gehele mens in- en uitwendig wordt in de kracht van het bloed gereinigd.

En hoe wordt deze wassing volbracht? Het is Jezus Zelf die het doet. *Hem, die ons van onze zonden heeft gewassen in Zijn bloed.* Het begin is een daad die Jezus Persoonlijk aan ons volbrengt; de voortzetting is evenzeer een werk dat Hij in ons doet. En het is een werk dat Hij doet door de Heilige Geest in ons. De zonde is in ons leven, ons den-

ken, willen, en voelen is alles onder haar macht. En dat niet als een macht die van buiten of bij tijden over ze heerst, maar die met hun werking zo is verenigd, dat zij zelf geheel zondig zijn. En deze plaats, die de zonde heeft ingenomen, die wil de Geest van God nu innemen. De Geest is leven, en Hij wordt het leven van ons leven. Het is door Hem dat de Heere Jezus in ons werkt, ook de werking van Zijn bloed om te wassen en te reinigen, levend en krachtig te houden. Hij is Priester in de kracht van het onvergankelijk leven. Met een voor geen ogenblik ophoudende kracht wordt de reiniging in het bloed van Gods Zoon aan ons voltrokken. En gelijk iemand zich elke dag wast en reinigt, en zich daardoor verkwikt en verfrist, zo geeft de Heere de ziel die Hem daarvoor vertrouwt, de altijddurende vreugde van de reiniging in Zijn bloed te genieten. Hij zelf is het die ons wast van onze zonde. En van onze zijde is het door het geloof. Het geloof dat de eerste vergeving der zonde aannam, verruimt zich tot een Geestelijk inzicht in de Goddelijke kracht en de altijddurende werking van het bloed. Het krijgt een Geestelijk verstand om te vatten dat, gelijk het bloed in het Heiligdom Gods daarboven alles vermocht en de zonde daar voor God volkomen heeft weggezuiverd, het met dezelfde kracht in het Heiligdom van ons hart alles zuiveren kan. Het ziet hoe en waar de Levende Jezus, de grote Hogepriester in het hart woont, Hij het wassen in Zijn bloed, in volle kracht altijd in stand houdt. En het leert de ganse zaligheid samenvatten in dat ene: „Jezus Zelf, die ons met Zijn bloed heeft gewassen, is ons Leven.

2. Hem, die ons gemaakt heeft tot Koningen en Priesters, Gode en Zijn Vader.

Dit is de waardigheid, waartoe de reiniging in het bloed ons bereidt en verheft; hierin wordt de kracht van het bloed gezien. Willen wij de geestelijke samenhang tussen deze onze waardigheid in het bloed, recht beseffen, dan moeten wij aan de Heere Jezus Zelf denken. Het was eerst nádat Hij Zijn bloed had gestort, dat Hij als Priester het Heiligdom kon ingaan en als Koning de Troon beklimmen. Het bloed was het teniet doen der zonde, en was daardoor Zijn heiliging om als Priester voor Gods Heiligheid te verschijnen, Zijn overwinning om in Gods Heerlijkheid als Koning te heersen. Zijn plaats als Priester-Koning heeft hij enkel en alleen door het bloed. Zulke hemelse Goddelijke kracht had het bloed.

En wanneer het bloed nu tot ons inkomt, en door ons geloof in zijn volle kracht wordt erkend, dan werkt het in ons ook de gezindheid en de bekwaamheid van Priesters en Koningen. Zolang als men enkel denkt aan de vergeving door het bloed, als al wat het ons brengt, zal de ziel van het Koninklijk Priesterdom niets verstaan of begeren. Maar wanneer men door de Geest geleerd wordt om te geloven, dat wat het bloed voor Jezus persoonlijk tot stand bracht, ook in ons er door zal gewrocht worden, dan gaat het hart open voor de heerlijke Waarheid: het bloed opent de weg tot een Koninklijk Priesterdom. Bij de Heere Jezus en bij ons.

Dat wij daarom niet bij de beginselen blijven stilstaan, maar voortgaan tot de volmaaktheid, tot de kennis van de volmaaktheid die ons in de Heere Jezus is bereid de ingang tot het leven in het heiligdom, tot de gemeenschap van het leven van Jezus, onze Priester Koning in Zijn kracht.

En wat zegt het nu, dat Hij ons dan, als Hij ons met Zijn bloed heeft gewassen, ook maakt tot Koningen en Priesters, Gode en Zijn Vader?

(1) De hoofdgedachte, bij het noemen van een **Koning** is die van macht en heerschappij. Bij het noemen van een Priester, die van reinheid en toenadering tot God Jezus bloed maakt ons tot priesters, geeft ons de toegang tot de nabijheid en de liefde, en de gemeenschap van God. Het bloed reinigt ons zo dat wij geschikt zijn. Jezus

vervult ons zo met Zijn Geest, met Zichzelf, dat wij in Hem God priesterlijk en waarachtig naderen. Jezus bloed draagt zozeer in zich de overwinning van zonde en dood, dat het ons met de bewustheid van zijn overwinnende kracht bezielt en ons doet heersen over de zonde en elke vijand. Hij maakt ons tot koningen. Jezus, de levende Priester-Koning op de troon kan Zijn volle kracht in ons niet betonen door van boven en van buiten op ons te werken; enkel door inwoning. Wanneer Hij, de Priesterkoning, in ons woning maakt, dat maakt Hij ons tot Koningen en Priesters.

En willen wij weten waartoe dit?

Het antwoord is niet ver te zoeken. Waartoe is Jezus als Priesterkoning op de troon des hemels geplaatst? Tot zegen van de mens, tot verheerlijking van God in de mens, Als Priester leeft Hij enkel voor anderen, om ons nabij tot God te brengen. Als Koning enkel om het Koninkrijk Gods in ons en door ons te openbaren.

(2) En zo maakt Hij ons tot *priesters* opdat wij de levende God zouden dienen, opdat wij tot Hem zouden naderen, om van Zijn zegen vervuld te worden, om anderen tot zegen te wezen. Als Priesters krachtens het bloed van Christus leven wij voor anderen, om voor hen te bidden, aan hen te arbeiden, hen te onderwijzen, hen tot God te brengen. Het Priester zijn is geen ijdele zelfzuchtige zaligheid. Het is de kracht en de drang om bij God voor de mensen in te treden, de kracht om zegen af te bidden en te ontvangen en te dragen en uit te delen.

En als Hij ons tot Koningen maakt, is het de aanvulling van een andere zijde en de voltooiing van het priesterschap. Daarom wordt het denkbeeld van macht op de voorgrond gesteld. Jezus vervult ons met een koninklijken zin. Hij doet ons heersen over de zonde, over de wereld, over de mensen. Te midden van alle omstandigheden en moeilijkheden, van alle tegenstand of verharding, leeft de Christen, die zich van Jezus tot koning laat maken, in de vrolijke zekerheid, dat hij een is met Hem die overwonnen heeft, dat hij in Hem meer dan overwinnaar is.

III. Hem, die ons heeft liefgehad.

Wij hebben gesproken van het bloed waarin Jezus ons heeft gewassen, en van de heerlijkheid waartoe Hij ons opheft. Dat wij nu nog hoger opgaan tot de bron waaruit dit alles is voortgekomen. Het is: *Hij heeft ons liefgehad*. Willen wij de zaligheid die God ons geeft recht kennen, willen wij haar zo kennen dat zij ons stemt, gelijk Johannes tot de lofzegging: *Hem zij de heerlijkheid*, wij moeten haar vooral in de liefde van Jezus als haar oorsprong en levenskracht kennen. Die liefde is haar hoogste heerlijkheid; gelijk zij uit die liefde voortkomt als haar begin, moet zij ons tot die liefde leiden als haar einddoel en wezen. De liefde wijst steeds op een persoonlijke, wederkerige betrekking. Dat is het wonderlijke, het onbegrijpelijke van de zaligheid, dat de Heere Jezus ons met Zijn liefde, Zijn vriendschap wil vereren, met ons als Zijn geliefden wil gemeenschap houden, ons hart met Zijn Goddelijke liefde vervullen en verzadigen.

Het is vooral Johannes, die in zijn Evangelie ons leert wat *deze liefde* is. Daar zegt ons de Heere Jezus dat, *gelijk de Vader Hem liefhad, Hij ons zo ook liefhad*. De Heere Jezus was één met de Vader in Wezen en Leven. Wát die eenheid is, daarvan kunnen wij ons moeilijk een denkbeeld vormen. Maar de liefde, als de openbaring van die eenheid, geeft ons er iets van te verstaan. In liefde gaat de Vader uit Zichzelf uit, en deelt Zichzelf mee aan de Zoon, vindt Zijn leven en geluk in Hem, geeft de Zoon al wat Hij heeft, en verkeert met Hem in een leven van onophoudelijk geven en ontvangen. De Vader heeft geen leven of geluk of behagen dan in de Zoon. Met deze zelfde liefde heeft Jezus de Zijnen lief. Hij heeft zich voor hen gegeven. Hij geeft zich aan hen en in hen. Hij wil geen leven hebben dan in hen. Van de eerste liefde van

ontferming en medelijden, voortgaande tot de liefde van behagen en gemeenschap, voert Hij haar tot een eenheid, waarin zij in Hem wonen en Hij in hen. Zijn lust en Zijn rust is in hen; en zij leren met al de heiligen iets begrijpen en ondervinden van een liefde, die de kennis te boven gaat.

In deze liefde kan de ziel persoonlijk worden ingeleid, alleen door de Heilige Geest. De liefde Gods wordt in ons hart uitgestort door de Heilige Geest die ons gegeven is. De liefde Gods is zulk een bovennatuurlijke, hemelse kracht, wij kunnen wel veel aan haar denken en door die gedachte enige indrukken bij ons wekken, maar haar wezenlijke mededeling uit de hemel is zulk een Goddelijke zaak, dat alleen de ziel die zich zeer teer en geheel van de Heilige Geest laat leiden en leren, haar waarlijk zal kennen. Zij wordt in de Schrift duidelijk voorgesteld als de vrucht van de inwoning van Christus in het hart. Alleen waar het innig verkeer met de Heere enigermate is geworden de vreugde en de ondervinding van elke dag, kan de ziel weten wat de Heere bedoelt als Hij zegt: *Blijft in deze Mijne liefde.*

Hem die ons heeft lief gehad, en ons van onze zonden heeft gewassen in Zijn bloed, en ons gemaakt heeft tot Koningen en Priesters Gode en Zijn Vader!

Laat ons op Jezus zien zoals Hij mens werd, en voor ons leed en stierf, om Zijn bloed voor ons te geven. Laat ons Hem toelaten om de betekenis en de hemelse kracht van dat bloed in ons te ontdekken. Hij zal ons leren dat het heerlijkste van al Zijn werk dat is, dat het is de gave en de drager van zijn eeuwige, oneindige liefde jegens ons. Laat ons zien op datgene waarheen Hij ons voert, het volkomen deelgenootschap aan Zijn Koninklijk Priesterschap en zijn heerlijkheid. Hij zal ons de voorsmaak te genieten geven van de liefde die ons met Hem volkomen een maakt, en in ons haar leven voor eeuwig hebben wil. En onze eerste en laatste gedachte van Jezus zal wezen als van Hem die ons heeft liefgehad.

IV. Hem zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid.

De woorden van deze lofzegging worden meestal gebruikt van God. Onze Heere Jezus is God, en zij komen hem ook toe. De aanbedding wordt Hem hier toegebracht als onze Verlosser. Hier aan het einde van onze reeks van betrachtingen over Zijn bloed en wat Hij voor ons met dat bloed verworven heeft, zal deze lofzegging de gepaste uitdrukking zijn voor de gezindheid die ons betaamt.

Hem zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. De woorden komen uit een hart dat vervuld is met de vreugde van de persoonlijke ondervinding der verlossing. Johannes spreekt als een die leeft in de volle liefde van zijn Heere, die in zijn hart weet én gevoelt dat hij in het bloed gewassen is, die ondervindt dat Jezus hem tot Koning en Priester heeft gemaakt. Zijn lofzegging is die van een die zich verheugt met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde, een vreugde ontstoken door de liederen des hemels, die Hij heeft aangehoord.

Dat wij het ter harte nemen. Niets zal ons in staat stellen om aan deze lofzegging in waarheid deel te nemen, en uit de diepte van een vrolijk hart die onwillekeurig op te zenden, dan de levende ondervinding van de liefde van Jezus, van de kracht van Zijn bloed om ons te wassen, en van het Koninklijk Priesterschap waarin Hij doet leven. Om Jezus waarlijk de heerlijkheid en de kracht toe te brengen, moet mijn hart met die heerlijkheid en kracht inwendig vervuld wezen. "Uit de overvloed des harten zal de mond overlopen." Zie dit op de Pinksterdag. Wat was het dat die schare van honderd en twintig bewoog de Heere te prijzen en te loven. Van uit de hemel had de Heilige Geest de heerlijkheid en de kracht van de Heere Jezus in hen overgebracht. De heerlijkheid en kracht kon toen, omdat zij er vol van waren, uit hen weer oprijzen tot Hem, en uitstromen tot anderen. Dit is de Heerlijkheid en de kracht van Jezus, als Hij

in een ziel Zijn liefde, de wassing in Zijn bloed, het Koninklijk Priesterdom, geeft en werkt. Dan vloeit het hart vanzelf over: *Hem zij de heerlijkheid en de kracht.*

O, u die met ons Gods Woord hebt doorwandeld, om te zien welke de heerlijkheid en de kracht van Jezus' bloed is, moest niet ons leven en wandel elke dag vol zijn van de toon van lof en aanbidding: *Hem zij de heerlijkheid en de kracht?*

U stemt het mij toe, *het moest.* En het kan. Jezus Zelf, die het Middenpunt is van deze drievoudige zegen: de liefde en het bloed en het Koninklijk Priesterdom. Jezus Zelf wil Zich door de Geest zo in ons bekend maken, dat wij in Hem al deze zegen zonder ophouden ondervinden.

Dat wij, voor zover wij er kennis aan hebben, bij elke gedachte eraan uitroepen: *Hem zij de heerlijkheid!* Elke overtuiging dat onze lof te zwak is en te zelden wordt gehoord, te weinig heeft van de vreugdetoon des hemels, kan ons tot zegen worden als hij ons drijft om te zoeken naar zulk een volle zegen dat het hart steeds overvloedt. O, het is mogelijk. Jezus leeft! Jezus heeft ons lief, Jezus Zelf wast ons in Zijn bloed! Hij geeft in dus de zin van Koningen en Priesters door Zijn inwoning. Het is mogelijk. Hij kan het geven dat ons leven vol wordt van de ondervinding die zich in de lofzegging uitsprekt: *Hem zij de heerlijkheid en de kracht.*

Mijn broeders, wij hopen eenmaal elkaar te ontmoeten in de schare die hun klederen gewassen hebben in het bloed des Lams, en die niet moede worden te zingen: *Gij zijt waardig, want Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed.* Laat onze oefening ter voorbereiding van die heerlijkheid elke dag zijn dit lied hier te zingen: ***Hem die ons heeft liefgehad, en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed, en ons gemaakt heeft tot Koningen en Priesters Gode en Zijn Vader; Hem zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. Amen.***